

RADY SPRÁVCŮM

Ellen G. Whiteová

Obsah

Předmluva.....	5	Část VII. – Bohatství pohanů.....	85
Část I. – Nebeský zákon dobročinnosti a jeho význam.....	6	36. Přijímání a rozdávání milosti.....	86
1. Boží spolupracovníci.....	7	37. Bůh připravuje cestu.....	87
2. Náš úžasný Dobrodinec.....	9	38. Dílo v době žně.....	89
3. Proč Bůh používá člověka jako dárce.....	11	Část VIII. – Správná motivace pro přijatelné dary.....	91
4. Příčiny sporu mezi Kristem a satanem.....	13	39. Správná motivace v každé službě.....	92
5. Kristus dává sílu k dobročinnosti.....	15	40. Dobrovolné oběti.....	94
6. Praktické svědectví.....	16	41. Přitažlivost populárních metod.....	96
Část II. – Boží dílo a jeho podpora.....	18	Část IX. – Honba za pozemským pokladem.....	99
7. Potřeba podporovat Boží dílo.....	19	42. Nebezpečí chamtivosti.....	100
8. Úplná oddanost církvi.....	22	43. Snaha sloužit Bohu i mamonu.....	103
9. Výzva k zasvěcení.....	24	44. Neužiteční správcové.....	106
10. Výzva k větší upřímnosti.....	26	Část X. – Přitažlivost spekulací.....	109
11. Prodávání domů a majetku.....	29	45. Touha po bohatství.....	110
Část III. – Desátky – Boží rezervy.....	31	46. Pokušení spekulovat.....	112
12. Zkouška věrnosti.....	32	47. Nerozumné investice.....	115
13. Trvale platné principy.....	34	Část XI. – Tyranie dluhů.....	117
15. Otázka naší cti.....	37	48. Život podle vlastních příjmů.....	118
16. Pravidelnost a řád.....	38	49. Nedělejme hanbu Božímu dílu.....	120
17. Malachiášovo poselství.....	39	50. Výzva k modlitbám nebo změně povolání.....	122
18. Vyzkoušejme Pána.....	42	51. Dluhy na církevních budovách.....	123
20. Reakce probuzeného svědomí.....	44	52. Vyhněte se dluhům na našich institucích.....	126
21. Použití desátků.....	47	53. Špatný výpočet nákladů.....	129
22. Výchova kazatelů a sborových činovníků.....	49	54. Jdeme vpřed s vírou.....	131
Část IV. – Každý člověk podle svých schopností.....	52	55. Slova od božského Rádce.....	133
23. Zásady správcovství.....	53	Část XII. – Zachraňující dary.....	135
24. Naše hřivny.....	55	56. Závislost na čestnosti člověka.....	136
25. Odpovědnost člověka s jednou hřivnou.....	57	57. Slovo k mládeži.....	138
26. Okrádání Boha o správnou službu.....	59	58. Výzva k hospodárnosti.....	141
27. Tváří v tvář dni soudu.....	61	Část XIII. – Posvátnost závazků a slibů.....	144
Část V. – Správcové majetku.....	63	59. Sliby Bohu jsou závazné.....	145
28. Bohatství je svěřenou hřivnou.....	64	60. Ananiášův hřích.....	147
29. Způsoby získávání bohatství.....	67	61. Smlouva s Bohem.....	149
30. Nebezpečí při úspěchu.....	70	Část XIV. – Závěti a odkazy majetku.....	151
31. Satanovy nástrahy.....	73	62. Příprava na smrt.....	152
32. Zneužití bohatství.....	74	63. Správcovství jako osobní odpovědnost.....	155
33. Soucit s chudými.....	75	64. Přenášení odpovědnosti na druhé.....	157
Část VI. – Štědrost projevená v chudobě.....	79		
34. Chvála štědrosti.....	80		
35. Vzácný z Božího pohledu.....	83		

Část XV. – Odměna za věrné správcovství	
.....	158
65. Místo odměny jako motiv služby.....	159
66. Poklad v nebi.....	160
67. Pozemské požehnání štědrým.....	162
68. Společná radost vykoupených.....	164

(PO ÚPRAVÁCH BEZ KONTROLY)
Název anglického originálu: *COUNSELS ON STEWARDSHIP* (1940) – CS

Předmluva

Již dlouhou dobu se projevovala potřeba vydání knihy, zabývající se oblastí, kterou se zabývá svazek „Rady správcům“. Během let se v oblasti správcovství objevila spousta praktických a účelných poučení Ducha proroctví, jež byly publikovány v časopisech a některých knihách. Toto dílo vychází ze širšího pojetí, aby bylo dostupné pro naše členy i odpovědné pracovníky. K uvedeným tématům jsou k dispozici dodatečná poučení i v dalších knihách, z nichž však zde uvádíme jen některé. Jsme opravdu vděční za to, že výběr těchto poučení je běžnou formou dosažitelný pro církev. Tento svazek byl sestaven Radou pro pozůstalosti Ellen G. Whiteové. *CS 5.1*

V oblasti křesťanského života a služby zaujímá otázka správcovství důležité místo a hluboce se dotýká každého věřícího křesťana. Poznání Boží svrchovanosti, vlastnictví všech věcí a propůjčení jeho milosti nám, to vše má úzkou návaznost k pochopení zásad správcovství. Čím více pochopíme tyto zásady, tím plněji poznáme, jak Bůh působí svou láskou i milostí v našich životech. *CS 5.2*

I když se zásady správcovství týkají materiálních věcí, jsou především duchovní povahy. Kristova služba je skutečností. Aby Pán mohl vykonat určité věci pro nás, požaduje také něco od nás. Splnění těchto požadavků v souladu s Boží vůlí staví správcovství na vyšší duchovní úroveň. Pán není nadměrně přísný. Nevyžaduje od nás despoticky, abychom mu sloužili, anebo mu vraceli zpět ty věci, které nám dal. Principem Boží ekonomie je skutečnost, že odměnou za naše úsilí, které je v souladu s jeho záměry, je velké duchovní požehnání. Nebudeme-li s ním spolupracovat a podílet se na jeho plánech, můžeme přijít o tato požehnání a také o to, co nejvíce potřebujeme. *CS 5.3*

Jsme přesvědčeni, že pečlivé studium zásad správcovství, jak jsou podána v této knize, pomůže všem, kteří je studují a uplatňují, k bohatšímu a plnějšímu poznání Božích věcí. Tuto skutečnost vystihuje také následující citát: *CS 6.1*

„Myšlenka správcovství může být praktickým přínosem všemu Božímu lidu. ... Praktická dobročinnost přinese duchovní oživení tisícům formálních vyznavačů pravdy, kteří naříkají nad svou neznalostí. Sobecké a po majetku toužící jedince to promění na věrné a opravdové spolupracovníky Krista, kteří se budou podílet na spasení hříšníků.“ – 3T 387 *CS 6.2*

Naděje na takovou proměnu nás jistě přivede k poctivému prostudování této knihy. Přejeme si, aby byla přínosem k plnějším a bohatším zkušenostem s Pánem. *CS 6.3*

ZA VYDAVATELE J. L. McELHANY

Část I. – Nebeský zákon dobročinnosti a jeho význam

1. Boží spolupracovníci

„Cti Hospodina ze svého majetku i prvotinami z celé své úrody! Bohatě se naplní tvé sýpky, moštěm budou přetékat tvé kádě.“ (Př 3,9-10) CS 13.1

„Mnohý rozdává štědře, a však přibývá mu více; jiný skoupě drží nad slušnost, ale k chudobě. Člověk štědrý bývá bohatší, a kdož svažuje, také sám bude zavlážen.“ (Př 11,24-25) CS 13.2

„Ješto šlechetný obmyslí šlechetné věci, a takovýť při tom, což šlechetného jest, státi bude.“ (Iz 32,8) CS 13.3

V Božím plánu spasení ustanovila Boží moudrost zákon akce a reakce a dvojnásobně požehnala jakoukoliv dobročinnost. Ten, kdo dává potřebným, je pro ně požehnáním a sám přijímá mnohem větší požehnání. CS 13.4

Krása evangelia

Aby člověk nepřišel o požehnané ovoce dobročinnosti, zařadil jej náš Spasitel do svého plánu jako svého spolupracovníka. Svého cíle spasit hříšníky mohl Bůh dosáhnout bez přispění člověka. Věděl však, že aktivní spoluúčast na tomto velikém díle naplní člověka štěstím. Tím, že člověk může projevovat skutky lásky, mu Bůh umožňuje další rozvoj dobročinnosti a svou pomoc chudým považuje za samozřejmost k rozšíření Božího díla. Potřeby zbídačeného světa si vyžadují naše finanční prostředky i praktickou pomoc, aby lidem bylo možno nabídnout pravdu, kterou potřebují, aby nezahynuli. Podle toho, jak vnímáme toto volání a jak se podílíme na dobročinnosti, připodobňujeme se k obrazu Toho, který se stal chudým, aby nás mohl zachránit. Naše dary přináší požehnáním druhým a tím si shromažďujeme pravé bohatství. CS 13.5

Dokonalá krása evangelia spočívá na zásadě obnovy padlého lidstva k Božímu obrazu a na stálém projevování dobročinnosti. Toto dílo má svůj počátek v nebesích. Již tam Bůh poskytl lidským bytostem nezvratný důkaz své lásky. *„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ (J 3,16)* Tento Kristův dar nám zjevuje Otcovo srdce. To svědčí o tom, že pro naše spasení a k dokončení svého plánu by přinesl i tu nejdražší oběť. CS 14.1

Duchem obětavé štědrosti je naplněno celé nebe. Kristova sebeobětující láska se projevila na kříži. Pro záchranu člověka nabídl vše, co měl a nakonec dal sám sebe. Zde je vyjádřena zásada stálého dávání. Tyto pohnutky, uplatněné v pravé dobročinnosti a dobrých skutcích jsou pravým vzorem křesťanského života. Zásadou světsky smýšlejících lidí je brát a brát. V tom vidí zdroj svého štěstí. Přináší jim však jen bídu a nakonec smrt. CS 14.2

Světlo evangelia, které září z Kristova kříže, kárá sobectví a vyvyšuje štědrost a dobročinnost. Neměli bychom naříkat nad skutečností, že se množí výzvy k obětavosti. Bůh ve své prozřetelnosti vyzývá svůj lid, aby překročil omezené hranice svého působení a pustil se do mnohem větších projektů. Tato doba, kdy svět přikrývá mravní temnota, si vyžaduje ničím neomezené úsilí. Mnozí z Božího lidu jsou v nebezpečí, že podlehnou světské žádostivosti a chamtivosti. Měli by pochopit, že je to Boží milost, která zvyšuje požadavky na jejich finanční prostředky. Musí jim být ukázáno, kdo vyžaduje jejich štědrost, jinak se nebudou moci řídit charakterem svého velkého Vzorů. CS 14.3

Požehnání ze správcovství

Když Kristus vyzýval své učedníky, aby šli *„do celého světa a kázali evangelium všemu stvoření“* (Mk 16,15), svěřil lidem úkol, aby rozšířili zvěst o Jeho milosti. Ale zatímco jedni jdou kázat, vyzývá jiné, aby na Jeho výzvy odpověděli přinášením obětí, kterými by se podpořilo Jeho dílo na zemi. Svěřil prostředky do lidských rukou, aby Jeho božské dary protékaly lidskými možnostmi, a aby se tak vykonalo dílo záchrany našich bližních. Toto je jeden z Božích způsobů povznesení člověka. Člověk potřebuje právě toto dílo, neboť jeho plněním se probudí nejhlubší sympatie jeho srdce a může použít své nejušlechtlejší duševní schopnosti. CS 15.1

Každou dobrou věc vložila na naši zemi Boží štědrá ruka jako projev své lásky k člověku. Chudí patří Bohu a patří mu také Jeho dílo. Patří mu zlato i stříbro, a bude-li to Jeho vůle, může je třeba seslat i z nebe. Místo toho však učinil člověka správcem svého majetku a světil mu prostředky ne proto, aby je shromažďoval, ale aby je používal k užitku druhých. Takto udělal člověka prostředníkem, skrze kterého uděluje své požehnání zemi. Podle Božího plánu se člověk svou dobročinností může připodobnit svému Stvořiteli, který je štědrý a nesobecký, a pak se nakonec lidé stanou spoluúčastníky s Kristem na věčné a slavné odměně. *CS 15.2*

Shromáždění pod křížem

Mezi našimi členy by měla být oživena, pěstována a šířena Boží láska, která se projevila na Golgotě. Nechceme snad vykonat všechno, co je v našich silách a důrazně podávat svědectví o zásadách, které Kristus dal tomuto světu? Neměli bychom usilovat o založení dobročinných organizací, které jsou dnes tak velmi potřebné? Je možné, abyste stáli pod křížem a viděli, jak Kníže nebes umírá za vás, a přitom abyste zatvrdli hlas vašeho srdce a řekli: „Ne, já nemám nic, co bych mohl dát?“ *CS 16.1*

Lidé, kteří věří v Krista, by měli být pokračovateli Jeho lásky. Tato láska by je měla sjednotit pod Jeho křížem. Má je zbavit sobectví a připoutat je k Bohu a k sobě navzájem. *CS 16.2*

Shromážděte se kolem kříže Golgoty a to vás povede k sebeobětování a k sebezapření. Bůh vám požehná, když vykonáte to, co je ve vašich silách. Když přistupujete k trůnu milosti a cítíte, že vás k němu přitahuje zlatý řetěz, spuštěný z nebe na zem, abyste pomocí něho zachránili lidi z hlubin hříchu, vaše srdce vyjde v lásce vstříc vašim bratrům a sestrám, kteří jsou ve světě bez Boha a bez naděje. – 9T 253-256 *CS 16.3*

2. Náš úžasný Dobrodinec

Boží moc se projevuje tlukotem srdce, při dýchání a v dalších tisícířech projevech různých činností, které se projevují v našem těle. Bohu vděčíme za každý okamžik své existence a všechny vymoženosti života. Síly a schopnosti, které člověka povznášejí nad nižší stvoření, tím vším nás obdařil náš Stvořitel. *CS 17.1*

On nás vybavil svým požehnáním. Jsme mu vděční za jídlo, které jíme, za vodu, kterou pijeme, za vzduch, který dýcháme, i za své oblečení. Bez Jeho zvláštní prozřetelnosti by byl vzduch otrávený a nedýchatelný. On je úžasný Dobrodinec a Ochránce. *CS 17.2*

Slunce, které svými paprsky ozařuje přírodu, tajuplná zář měsíce, sláva nebeské klenby, která je poseta zářivými hvězdami, deště, které oživují zemi, aby vegetace mohla růst a kvést, krása přírody v její rozmanitosti, vznešené stromy, keře a rostliny, vlnící se lány obilí, modrá obloha, zeleň země, střídání noci a dne, střídání ročních období, to vše hovoří k lidem o Stvořitelově lásce. *CS 17.3*

On nás k sobě připoutal těmito důkazy na nebi i na zemi. Jeho láska k nám je větší než láska matky ke svým dětem. „*Jakož se slitovává otec nad dětmi, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteříž se ho bojí.*“ (Ž 103,13) – RH Sep. 18, 1888 *CS 17.4*

Kdo stále přijímá, má stále dávat

Boží požehnání přijímáme stále, proto máme i stále dávat. Kdyby nám náš nebeský Dobrodinec přestal dávat své dary, pak by se to nemuselo vyžadovat od nás a neměli bychom ani důvod k odplácení. Bůh nás však nikdy nenechal bez důkazů o své lásce a stále ji projevoval konáním dobra v náš prospěch. ... *CS 17.5*

V každém okamžiku o nás Bůh pečuje a podporuje svou mocí. Zajišťuje nám dostatek potravin, posiluje nás občerstvujícím spánkem. Každý týden nám dává sobotu, abychom si mohli odpočinout od pozemské práce a oslavovali Ho v Jeho domě. Dal nám své Slovo, které má jako svíce osvětlovat stezku našeho života. V jeho svatých stránkách nacházíme moudrá ponaučení. Kdykoliv k Bohu pozvedáme v pokoře a důvěře své srdce, provází nás požehnání Jeho milosti. Nad tím vším je nekonečný dar Božího drahého Syna, který je zdrojem všech dalších požehnání nejen pro tento život, ale i pro život budoucí. *CS 18.1*

Jeho dobrota a milost nás provázejí na každém kroku. Pokud si přejeme, aby nám nekonečný Otec stále poskytoval své dary, pak ani my nemůžeme přestat dávat. Bohu bychom měli odevzdávat nejen své desátky, které považuje za svůj majetek, ale svou vděčnost bychom měli projevit přinášením dalších darů do Jeho pokladnice. Měli bychom našemu Stvořiteli přinášet s radostí a upřímností prvotiny naší úrody, to nejlepší z darů Jeho štědrosti jako projev naší úcty. – RH Feb. 9, 1886 *CS 18.2*

Jediná cesta projevu vděčnosti

Pán nepotřebuje naše oběti. Z našich darů nezbohatne. Žalmista říká: „*Od tebeť jest zajisté všecko, a i to z ruky tvé dali jsme tobě.*“ (1 Pa 29,14) Bůh nám umožňuje pochopit Jeho milost tak, že i my budeme přinášet oběti pro druhé. To je jediný způsob, jak můžeme projevit Bohu svou lásku a vděčnost. Jiná cesta není. – RH Dec. 6, 1887 *CS 18.3*

Pavlovy argumenty proti sobectví

Pavel se snažil vymýtit každý náznak sobectví ze srdcí svých bratří. Nemůžeme být podobni Kristu, pokud se nez bavíme sobecké lásky a žádostivosti. Budeme-li mít Kristovu lásku v srdci, pak budeme pomáhat bratřím v jejich těžkostech. Snažme se v nich probudit lásku tím, že jim ukážeme, jak se Kristus obětoval za nás. *CS 19.1*

„*Ne jako rozkazuje, pravím, ale snažností jiných i vaší upřímnou lásku zkušenou ukázati chtěje. Nebo znáte milost Pána našeho Jezukrista, že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli.*“ (2 K 8,8-9) *CS 19.2*

Toto je apoštolův pádný argument. Není to příkaz od Pavla, ale samotného Pána Ježíše Krista.

... *CS 19.3*

Jak veliký dar dostal člověk od Boha a jak rád to Bůh udělal! Jeho štědrý dar nebude nikdy doceněn. Vždyť pro spásu neposlušného člověka tolik vykonal a přeje si, aby člověk pochopil význam Jeho plánu a Jeho lásku. Chcete snad svými dary a oběťmi ukázat, že podceňujete dar Jeho jednoroz-
zeného Syna? – RH May 15, 1900 *CS 19.4*

Duch štědrosti pochází z nebe. Duch sobectví pochází od satana. – RH Oct. 17, 1882 *CS 19.5*

3. Proč Bůh používá člověka jako dárce

Bůh není při rozvoji svého díla odkázán na člověka. Mohl si vybrat anděly jako posly pro svou pravdu. Svou vůli mohl vyhlásit podobným způsobem jako kdysi svůj zákon na Sinaji svým vlastním hlasem. Ale On si pro své dílo vybral člověka, aby v něm vypěstoval smysl pro štědrost. *CS 20.1*

Každý projev sebeobětování pro dobro jiných posílí ducha dobročinnosti v srdci dárce a přivede jej to ještě blíže ke Spasiteli světa, který „*byl bohatý, ale pro nás se stal chudým, abychom jeho chudobou zbohatli*“ (2 K 8,9). Až se v nás naplní Boží původní záměr, budeme mít požehnání. Avšak pokud všechny dary od Boha člověk nepoužije k požehnání svým bližním a pro rozvoj Božího díla na této zemi, stanou se mu prokletím. – RH Dec. 7, 1886 *CS 20.2*

Touha po penězích přináší své ovoce

Se vzrůstající touhou po získání peněz se stáváme sobeckými, chceme mít stále více, ničí se náš duchovní vztah k církvi a oddalujeme se od Boha. Když naše hlava a naše ruce jsou stále zaměstnávány touhou po nabytí majetku a jeho dalším hromaděním, zapomínáme na Boha a na potřeby našich bližních. *CS 20.3*

Pokud nám Bůh žehná a jsme úspěšní, pak by se náš čas a naše pozornost neměla odvracet od Boha k věcem, které nám svěřil. Dárce je větší než dar. Byli jsme vykoupeni za určitou cenu, nepatříme sami sobě. Nezapomněli jsme, že za naše spasení byla zaplacená nekonečná cena? Ztratili jsme pocit vděčnosti? Nestydíme se, když porovnáme Kristův kříž s lidským sobectvím a požitkářstvím? ... Využíváme výhod této nekonečné oběti, ale když za dokončenou práci obdržíme odměnu a naše peníze mají být využity ve prospěch díla našeho Spasitele na záchranu duší, pak se zdráháme splnit svou povinnost a prosíme o prominutí. Naše zavrženíhodná lenost, nedostatek zájmu a hříšné sobectví – to vše otupuje náš smysl k pochopení Božích požadavků. *CS 20.4*

Musel snad Kristus, Kníže nebes, Král slávy, nést těžký kříž, mít na své hlavě trnovou korunu a pít hořký kalich, když my oslavujeme sebe, dáváme přednost svému pohodlí a nestaráme se o lidi, za které zemřel a prolil svou vzácnou krev? Ne, nemusel. Kéž bychom my dávali a pracovali, dokud máme sílu. Kéž věnujeme svůj čas a své prostředky službě Bohu, abychom mohli získat Jeho uznání a přijmout Jeho odměnu. – RH Oct. 17, 1882 *CS 21.1*

Náš největší vnitřní boj

Naše prostředky v životě jsou omezeny, ale dary, které Bůh může nabídnout světu, jsou neomezené. Může uspokojit každé lidské přání, které přesahuje všechna lidská očekávání. V den posledního soudu, kdy každý bude souzen podle svých skutků, bude umlčen každý hlas, který bude omlouvat sám sebe. Tehdy se pozná, že Otec učinil svým darem pro lidi vše, co mohl, a že lidé nemají omluvu pro své jednání tím, že odmítli přijmout Jeho vznešenou oběť. *CS 21.2*

Nemáme žádného většího nepřítele, kterého bychom se museli bát. Náš největší boj probíhá s naším neposvěceným já. Dokážeme-li zvítězit sami nad sebou, s Jeho pomocí se staneme vítězi, protože On nás miloval. Moji bratři, máme možnost získat věčný život. Bojujme proto dobrý boj víry. Ne až v budoucnosti, ale právě teď je doba naší zkoušky. Stále platí: „*Ale hledejte nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.*“ (Mt 6,33) Všechno ostatní, co tak často slouží satanovým cílům, se nám stává osidlem, které nás chce zničit. – RH March 5, 1908 *CS 21.3*

Ošklivá skvrna

Nikdy bychom neměli zapomenout, že na tomto světě žijeme jakoby na zkoušku, kdy máme dokázat, zda jsme způsobilí pro budoucí život. Ten, kdo svůj charakter poskvrnil ošklivou skvrnou sobectví, se nedostane do nebe. Proto nás Bůh na tomto světě zkouší tím, že nám svěřuje dočasné majetek a naše hospodaření s ním má dokázat, zda máme předpoklad pro to, aby nám byl svěřen věčný poklad. – RH May 16, 1893 *CS 22.1*

Náš majetek nám je pouze svěřen

Každý by si měl uvědomit, že jeho majetek mu je pouze svěřen a nezáleží na tom, zda je velký nebo malý. Budeme muset vydat počet ze všeho, až už jde o naši sílu, zručnost, náš čas, schopnosti, využití příležitosti nebo možnosti. To je práce každého jednotlivce. Bůh nám je naším dárce a my se Mu máme podobat v Jeho velkorysosti, štědrosti a službě jiným. Kdo však zapomíná na toto své božské poslání a touží jen po uspokojení svých tužeb, vlastní důstojnosti a sobectví, prožívá život ve světských radovánkách, ten je v Božích očích duchovně ubohý, bídný, mizerný, slepý a nahý. CS 22.2

Pokud je majetek správně využit, stává se zlatým poutem vděčnosti a vytváří citový vztah mezi člověkem a bližním, ale i hlubokou lásku ke Spasiteli. Nekonečný dar Božího drahého Syna volá po opravdovém vyjádření vděčnosti od těch, kteří přijímají Jeho milost. Kdo přijal světlo Kristovy lásky, ten má také povinnost šířit ji lidem, kteří ji dosud nepoznali. – RH May 16, 1882 CS 22.3

Probuzení vlastností Kristova charakteru

Pán dopouští na lidi utrpení i pohromy, aby je zbavil sobectví a probudil v nich vlastnosti svého charakteru – soucit, něžnost a lásku. CS 23.1

Božská láska se nás nejvíce dotýká, když nás nabádá, abychom projevili stejně něžný soucit, jaký projevoval Kristus. Jako člověk prožíval stejná utrpení a zármutek, a proto rozumí každému našemu trápení. Miluje muže i ženy, které vykoupil svou krví a říká nám: „*Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás, abyste i vy milovali jeden druhého.*“ (J 13,34) – RH Sep. 13, 1906 CS 23.2

Nejvyšší pocta, největší radost

Bůh je zdrojem života, poznání a radosti. Jeho požehnání plynou ke všemu stvoření stejně jako sluneční paprsky. Ve své nekonečné lásce lidem zaručil výsadu, že se mohou stát účastníky božské přirozenosti a po svém obrácení mohou přenášet požehnání na své bližní. Bůh může lidem propůjčit tuto nejvyšší poctu a největší radost. Tím se přiblíží ke svému Stvořiteli, který má podíl na jejich činech lásky. Kdo se nechce stát Božím spolupracovníkem a pro své sobecké touhy přehlíží potřeby bližních, je lakomcem, který zde shromažďuje své bohatství a tím odmítá vzácné požehnání, které by mohl přijmout od Boha. – RH Dec. 6, 1887 CS 23.3

4. Příčiny sporu mezi Kristem a satanem

Lidské bytosti jsou součástí velké rodiny – Boží rodiny. Stvořitel určil, že se k sobě mají chovat uctivě a laskavě a projevovat čistý, nesobecký zájem jeden o druhého. Satanovým cílem je svést lidi k sobectví, a když se dostanou pod jeho vliv, jejich sobectví roste a tak naplňuje svět bídou, nesváry a vzájemným nepřátelstvím. CS 24.1

Sobectví je projevem zkaženosti, kterému lidstvo podlehl, a proto se v dnešní době projevuje ve světě nepřátelství vůči Bohu. Národy, rodiny i jednotlivce spojuje sobectví. Člověk si chce podrobit svého bližního. Ve svém sobectví se vzdaluje od Boha i od svých bližních a uspokojuje svá vlastní přání. Jedná tak, jako by dobro druhých záleželo na tom, jak se podřídí jeho autoritě. CS 24.2

Sobectví se stalo příčinou neshod v církvi a naplnilo ji nežádoucí ctižádostí. ... Sobectví narušuje následování Krista a naplňuje člověka sebeláskou. Stále jej odvádí od spravedlnosti. Kristus říká: „*Budtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš , kterýž jest v nebesích, dokonalý jest.*“ (Mt 5,48) Sebeláska je však slepá k dokonalosti, kterou požaduje Bůh. ... CS 24.3

Kristus přišel na tento svět, aby nám ukázal Boží lásku. Jeho následovníci mají pokračovat v tomto Jeho díle. Snažme se vzájemně si pomáhat a podírat se. Právě štěstí najdeme tehdy, když u ostatních budeme hledat jejich kladné stránky. Člověk svou láskou k Bohu a bližním jedná v souladu se svou přirozeností. Čím méně se u člověka projevuje sobectví, tím je šťastnější, protože naplňuje Boží záměr. Působí skrze něho Boží Duch a naplňuje ho radostí. Pak považuje svůj život jako dar od Boha, který chce využít ve prospěch druhých. – RH June 25, 1908 CS 24.4

Nerovný zápas

Sobectví patří mezi hlavní nejsilnější pohnutky člověka. Je to nerovný zápas duše mezi náklonností a žádostivostí. Sobectví přináší velké utrpení. Láska a ohleduplnost jsou často velmi slabé, a stává se, že zlo vítězí. Proto bychom se při své práci a darech pro Boží dílo neměli nechat vést pocity a pohnutkami. CS 25.1

Je nemoudré a nebezpečné, když se v naší službě a při poskytování darů řídíme svými pocity. Řídíme-li se pouze našimi pohnutkami nebo lidskou náklonností, pak se často nedostaví odpovídající výsledek naší služby. Tam, kde naše dary mohou být zneužity, je nutno naši dobročinnost zastavit. Křesťané se mají řídit pevnými zásadami a následovat Spasitelův příklad sebezapření a sebeobětování. – RH Dec. 7, 1886 CS 25.2

Základy Kristova učení

Sebeobětování je základní myšlenkou Kristova učení. Často se může stát, že věřícím to bude připadat velmi přísné, avšak není jiná možnost, jak vymýtit ze života člověka sobectví. Kristus svým životem přesvědčivě dokázal moc evangelia. ... Každému, kdo se vzepře stejně jako On hříchu, bude se podílet na Jeho díle a přinášet oběti pro dobro druhých, slibuje spravedlivou a věčnou odměnu. Budeme-li usilovat o získání vlastností, které prokázal Kristus svým životem, staneme se účastníky Jeho přirozenosti. Životem sebeobětování ve prospěch druhých budeme mít s Ním účast na budoucím životě „*přenesmírné věčné slávy*“ (2 K 4,17). – RH Sep. 28, 1911 CS 25.3

Ovoce sobectví

Pokud někteří dovolí, aby je ovládla chamtivost, projeví se u nich takové charakterové rysy, že v nebeských knihách budou jejich jména zařazena mezi modláře. Bůh prohlásil, že stejně jako zloději, násilníci a vyděrači nebudou mít podíl na Božím království. Bohu se protiví jednání zkažených lidí, kteří žijí podle přání svého srdce a jsou chamtiví. Lakomství se v žádném případě neslučuje s křesťanskou dobročinností. Ovoce sobectví se vždy projevuje jako neplnění povinností a nesprávné využívání Bohem svěřených darů na podporu Jeho díla. – RH Dec. 1, 1896 CS 26.1

Sobectví ničí veškerou úctu

Kristus je naším vzorem. On za nás obětoval svůj život a žádá od nás, abychom také svůj život obětovali pro druhé. Tím se můžeme zbavit sobectví, které satan neustále zasévá do našich srdcí. Sobectví ničí veškerou úctu a můžeme nad ním zvítězit projevením lásky k Bohu a našim bližním. Žádný lakomec neprojde perlovou bránou, protože všichni lakomci jsou modláři. – RH July 11, 1899 *CS 26,2*

5. Kristus dává sílu k dobročinnosti

Kdo má v srdci dokonalou lásku k Bohu, může vykonat nádherné dílo. Kristus se v srdci věřícího projeví jako pramen vody prýstící k věčnému životu. Kdo je lhostejný k utrpení člověka, ten je vlastně lhostejný k Ježíši Kristu v osobě jeho trpících svatých. Nic nevymýtí z lidského srdce bohoslužbu rychleji, než sobectví a samolibost. *CS 27.1*

Kdo vidí jen sebe a nestará se o tělesné potřeby těch, pro něž Kristus obětoval svůj život, ten nebude jíst chléb života ani pít vodu ze studnice spasení. Není užitečný, je podobný stromům, které nepřinášejí ovoce. Je duchovním trpaslíkem, který spotřebuje vše jen pro sebe. „*Nebo cožkoli rozšířil by člověk, toť bude i žítí.*“ (Ga 6,7) *CS 27.2*

Křesťanské zásady mají být vždy zjevné. Duchovní zásady se mohou projevovat tisícerými možnými způsoby. Kristova přítomnost v srdci člověka je studnicí, která nikdy nevysychá. – RH Jan. 15, 1895 *CS 27.3*

Když Kristus ovládne naše srdce

Když Bůh obdaří člověka bohatstvím, pak by měl tento pozemský poklad použít k rozšíření Božího království na tomto světě a k vyvýšení učení Krista, našeho Spasitele. Má reprezentovat Krista; nežije proto, aby uspokojoval svá vlastní přání, povyšoval se a nechal si sloužit jen proto, že je bohatý. *CS 27.4*

Když je srdce očištěno od hříchu, pak místo sobectví a lásky k pozemskému bohatství jej ovládne Kristus. Podobnost s Kristem bude patrna již z výrazu obličeje. Dílo posvěcení se přenáší do nitra a mizí sebeospravedlňování. Pak je možno vidět čistotu nového člověka, který přijal Kristovu spravedlnost a pravou svatost. – RH Sep. 11, 1900 *CS 27.5*

Vítězství nad sobectvím a lakomstvím

Také bohatý člověk se může cele odevzdat Bohu. Když bude pravdou posvěceno jeho tělo, duše i duch a zasvětil svůj majetek Bohu, stane se prostředníkem ke spasení dalších duší. Na jeho zkušenosti a příkladu se zřetelně projeví Kristova milost, která mu dala sílu k vítězství nad sobectvím a lakomstvím. Bohatý člověk, který svěřil Bohu svůj majetek, bude považován za věrného správce a může doklusat i dalším, že každý dolar z jeho majetku je označen Boží pečeti. – RH Sep. 19, 1893 *CS 28.1*

6. Praktické svědectví

Dary pro potřeby svatých a pro zvěstování Božího království jsou praktickým svědectvím těch, kteří dosvědčují, že Boží milost nepřijali zbytečně. Člověka silně ovlivňuje nesobecký a praktický příklad těch, kteří krácejí v Kristových šlépějích. Ti, kteří svým jednáním dokazují, že pro ně nejsou rozhodující vlastní sobecké zájmy a potřeby, ale jako Kristovi následovníci si uvědomují, že také jejich bližní potřebují jídlo a oděv. *CS 29.1*

Jestliže někdo žije pouze pro uspokojování svých tužeb a sobeckých přání, pak ztratí Boží milost a nebeskou odměnu. Dosvědčuje světu, že nemá opravdovou víru a pokud se snaží předávat druhým poznání o přítomné pravdě, jeho slova nikoho nepřesvědčí, protože budou jako „*měd' zvučící aneb zvonec znějící*“ (1 K 13,1). Víru je nutno dokazovat skutky. „*Jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků.*“ (Jk 2,26) „*Tak že my se vámi v zbořích Božích chlubíme, vaší trpělivostí a věrou ve všech protivenstvích vašich a ssouzeních, kteráž snášíte.*“ (2 Te 1,4) *CS 29.2*

Nejtěžší kázání

Nejtěžší téma ke kázání je sebezapření a také se velmi nesnadno uvádí do praxe. Lakomý hříšník si sám zavírá dveře ke konání dobra, protože své peníze vynakládá jen pro sobecké zájmy. Nikdo však nezíská Boží milost a nepozná radostné společenství se Spasitelem, dokud neprojeví zájem o potřeby bližních, kteří dosud neprožívají život v Kristu a umírají ve svých hříších. Kristus nám zanechal krásný příklad sebeobětování. ... *CS 29.3*

Budeme-li následovat Krista na cestě sebezapření, přijmeme-li kříž a ponese ho jako On k domu jeho Otce, pak svým životem projevíme krásu Kristova života. Oltář sebeobětování je místem, kde se duše setkává s Bohem, kde z Božích rukou přijmeme pochodeň k zapálení ohně v srdcích, v nichž bude přebývat Kristus. – RH Jan. 31, 1907 *CS 30.1*

Srdce naplněné láskou je spojeno s Kristem

Když se nesobecky obětujeme pro chudé a pomáháme jim poznávat nádherné světlo zachraňující pravdy, pak se nejedná pouze o příjemnou vůni Bohu, kterou může cele přijmou jako posvěcený dar, ale je to skutečný projev srdce dárce, který cele opravdově přijal Spasitele světa. Byl bohatý, ale stal se chudým pro naše spasení, abychom jeho chudobou mohli zbohatnout. Bůh přijímá i tu nejmenší částku, kterou někomu pomůžeme v jeho svízelné situaci. Pro Boha je tento malý dar cennější, než oběť bohatého člověka, který může věnovat tisíce, a přesto to pro něho nebude žádné sebezapření ani ztráta. – RH Oct. 31, 1878 *CS 30.2*

Dary přinášené s láskyplnou horlivostí

Duch křesťanské štědrosti se bude stále více šířit, aniž by se musel nepřírozeně oživovat. Každý, kdo má Kristova ducha, bude s láskyplnou horlivostí přinášet dary do Boží pokladnice. Ve svém vztahu k bližním bude inspirován Kristovou láskou, neboť za něj zemřel, a proto chce upřímně splnit své poslání. – RH May 16, 1893 *CS 30.3*

K dalšímu studiu

Dobročinnost v nebi: DA 20-21

Hloubka Boží dobročinnosti: 9T 59-60

Plán spasení začíná a končí na dobročinnosti: 3T 548

Je možné, aby Boží láska a milosrdenství neprobudily vděčnost?: 2T 600

Dobročinnost pryštící z vděčné lásky: 3T 481-482

Vděčnost, osvobození, poděkování a oběť za hříchy: AA 75

Poznání hodnoty spasení odstraní reptání: 3T 481-482

Poznání Kristovy lásky odstraní chamtivost: 4T 485

Nemůžeme se rovnat Vzor, ale můžeme Mu být podobni: 2T 170
Nebezpečí Božího lidu v lásce ke světu: 1T 141
Hřích chamtivosti: 3T 544-551
Sobectví je nejtrýznivější jho: 4T 627
Naše sobectví je překážkou Božího díla: 9T 52
Utišit lidskou honbu za ziskem: 4T 80
Jak předejít velkému zlu chamtivosti: 3T 547
Trvalá dobročinnost je Božím lékem proti hříchu sobectví: 3T 548
Potřeba vítězství nad náročností a chamtivostí: 5T 250
Dokonalost charakteru není možno získat bez sebeobětování: 9T 53
Od požitkářství k dobročinnosti: 5T 277
Kdyby bylo zničeno sobectví, církev by byla slavná: 5T 206
Dobročinnost je důkazem, že Boží milost mění Jeho následovníky: 2T 239
Sebeobětující láska, největší důkaz upřímnosti: 7T 146
Důkaz, který svět nemůže popřít: 4T 483-484
Duchovní blahobyt je výsledkem trvalé štědrosti: 3T 405
Božím plánem bylo, aby člověk byl takový jako On: 4T 473
Vzdát se všeho pro Krista: 1T 160
Sebeobětující láska přináší čistější radost než bohatství: 3T 381- 382, 397
Boží velkorysé dary v náš prospěch: 5T 736-737
Schopnost přijímat roste, když jsme ochotni dávat: 6T 448-449

Část II. – Boží dílo a jeho podpora

7. Potřeba podporovat Boží dílo

Poslední roky zkoušky zapadají do věčnosti. Velký den Páně se neodvratně přibližuje. Veškeré naše úsilí by se mělo obrátit k probuzení těch, kteří umírají ve svých vinách a hříchu. ... *CS 35.1*

Nastal je čas, abychom pochopili učení Božího slova. Všechny pokyny, které jsme dostali, jsou k našemu užitku. Bůh volá všechny, kteří se shromáždili pod zkrvaveným praporem Knížete Immanuele, aby podali důkaz o tom, že si uvědomují svou závislost na Bohu a svou zodpovědnost tím, že vrátí Bohu určitý podíl z majetku, který jim byl svěřen. Tyto prostředky mají být použity na rozšíření díla, které musí být vykonáno, aby se naplnilo pověření, které dal Kristus svým učedníkům... *CS 35.2*

Boží lid je povolán k dílu, které nutně vyžaduje peníze a posvěcení. Přijaté závazky nás činí zodpovědnými pracovat pro Boha ze všech sil. Vyzývá nás k věrné službě a abychom mu cele odevzdali své srdce, duši, myšlení i svou sílu. *CS 35.3*

V celém vesmíru jsou pouze dvě místa, kde můžeme uložit své poklady – buď do Boží pokladnice, anebo satanovy. Vše, co není zasvěceno Boží službě, získává satan a posiluje to jeho postavení. Pán určil, abychom prostředky, které nám svěřil, použili k budování Jeho království. Svůj majetek svěřil svým správcům, kteří ho mají pečlivě spravovat a využít ho k záchraně duší. Tyto duše se po svém obrácení stanou správci svěřeného majetku a budou spolupracovat s Kristem na dalším rozvoji Božího díla. *CS 35.4*

Přijímáme, abychom mohli dávat

Všude, kde je církev živá, tam také roste a rozšiřuje se. Přitom dochází k vzájemné výměně příjmů a výdajů, přijímání darů a jejich využití pro Pána. Každému opravdově věřícímu člověku Bůh propůjčuje světlo a požehnání. Věřící je pak předává dalším tím, že pracuje pro Pána. Pokud využívá prostředky, které přijal, pak jeho schopnost k přijímání dalších prostředků roste. Je vytvářen prostor pro další přijímání milosti a pravdy. Přichází silnější světlo a větší poznání. Na tomto principu dávání a přijímání závisí život a růst církve. Ten, kdo přijímá, ale nikdy nedává, brzy přestane přijímat. Pokud nesděluje pravdu dalším lidem, ztrácí schopnost přijímat. Chceme-li přijímat nová požehnání, musíme jiným předávat nebeské poklady. *CS 36.1*

Pán nemá v úmyslu přijít na tento svět a předat nám zlato a stříbro, aby Jeho dílo mohlo jít kupředu. Využívá však lidi a jejich možnosti, aby svými dary a oběťmi podpořili Jeho dílo. Tyto Boží dary jsou určeny především k podpoře pracovníků na misijním poli. Pokud člověk pozná možnosti, jak předávat Boží požehnání dalším lidem, pak Pán tyto záměry zabezpečí. Když Bohu nevrácíme to, co mu patří, člověk se stává chudým a trpí nedostatkem. *CS 36.2*

Čas pro hospodárnost a oběti

Bůh vyzývá svůj lid, aby se probudil k odpovědnosti. Z Jeho slova můžeme získat velké poznání a také zjistíme naše povinnosti, které neplníme. Když poznáme, že Bohu máme odevzdávat Jeho majetek prostřednictvím desátků a darů, pak se i svět dozví poselství, které má podle Božího záměru slyšet. Pokud náš lid bude mít ve svém srdci Boží lásku a každý člen církve bude naplněn duchem sebeobětování, pak nebudou chybět prostředky pro domácí a zahraniční misii. Naše zdroje se znásobí, otevřou se tisíce dveří možností a budeme pozváni, abychom vstoupili dále. Až se svět dozví poselství milosti a bude splněn Boží záměr, Kristus přijde a svatí budou pozváni, aby vstoupili do Božího města. *CS 36.3*

Jestliže někdy byla vhodná doba k přinášení obětí, pak je to nyní. Moji bratři a sestry, žijte hospodárně ve svých domácnostech. Odstraňte všechny modly, které uznáváte více než Boha. Zbavte se sobectví. Prosím vás, neutrácejte zbytečně prostředky na zkrášlení svých domovů. Vaše peníze patří Bohu a Jemu budete muset vydat počet z jejich použití. Neutrácejte Boží peníze na to, abyste uspokojili fantazii svých dětí. Poučte je, že Bohu patří všechno, co mají a že toto Jeho právo nemůže být zrušeno. *CS 37.1*

Peníze jsou potřebným pokladem. Neplývejte s nimi tam, kde to není nutné. Někteří potřebují vaše dobrovolné dary. Na světě je mnoho hladových a podvyživených. Můžete si říci, že všechny nemůžete uživit. Ale pokud se budete řídit Kristovým poučením o hospodárnosti, užijete alespoň jednoho. „*Seberte zbylé nalámané chleby, aby nic nepřišlo nazmar!*“ (J 6,12) Tato slova řekl ten, který měl moc konat zázraky a nasytit hladovějící zástupy. CS 37.2

Máte-li přemrštěné zvyky, ihned je odstraňte ze svého života. Pokud tak neučiníte, stanete se věčnými dlužníky. Více než bohaté věno prospějí vašim dětem návyky hospodárnosti, pracovitosti a střídmosti. CS 37.3

Na této zemi jsme poutníky a cizinci. Neutrácejme prostředky za uspokojování svých vášní, které chce v nás Bůh potlačit, abychom správně reprezentovali svou víru. Členové naší církve by se měli sjednotit a horlivě pracovat jako ti, kteří přijali plné poznání pravdy pro tyto poslední dny. ... CS 38.1

Jaká je hodnota obrovského bohatství, které je nahromaděno v drahých palácích a bankovních trezorech? Je možné ji srovnat s hodnotou spásy duší, pro které zemřel Kristus, Syn věčného Boha? – RH Dec. 24, 1903 CS 38.2

Přednost a zodpovědnost

Nejslavnější pravda, jaká kdy byla svěřena smrtelníkům, byla svěřena nám, abychom ji zvěstovali světu. Zvěstování této pravdy je naším posláním. Svět musí být varován a Boží lid má svědomitě splnit svůj úkol. Nemá se zabývat spekulacemi, ani nemá vstupovat do obchodních společností s nevěřícími, protože to by mu znemožňovalo splnit svěřenou práci. CS 38.3

Kristus svému lidu řekl: „*Vy jste světlo světa.*“ (Mt 5,14) Nelze zlehčovat skutečnost, že nám byly tak jasně sděleny rady, plány i Boží úmysly. Je obdivuhodnou výsadou, že můžeme pochopit zjevenou Boží vůli v jasném prorockém slově. Tato skutečnost však pro nás znamená i velkou zodpovědnost. Bůh od nás očekává, že předáme dalším lidem poznání, které jsme od Něho přijali. Jeho záměrem bylo, aby se při hlásání varovného poselství spojily Boží prostředky s lidskými. – RH July 28, 1904 CS 38.4

Podpora zahraniční misie

V každém sboru v naší zemi je možno povzbudit Boží lid a je možno připravit nesobecké akce pro shromáždění potřeb různých misijních polí. Lidé tak mohou projevit svůj zájem o Boží dílo svou podporou. Pokud tento zájem bude zřejmý, vytvoří se pouto křesťanského bratrského společenství mezi všemi členy Kristovy rodiny. CS 38.5

Věrné přinášení všech desátků, které by měly být shromážděny v Božím domě, podpoří pracovníky na domácích i zahraničních misijních polích. I když knihy a jiné publikace přinášejí přítomnou pravdu a další důležité poznání do všech částí světa, přesto je nutno vybudovat na různých místech misijní střediska. Vyslaný kazatel musí osobním svědectvím přinášet poselství života a spasení. Neobsazená misijní pole volají po dalších kazatelích. Žeň je zralá a ze všech částí světa je slyšen toužebné makedonské volání (Sk 16,9). – RH Feb. 19, 1889 CS 39.1

Dílo se nesmí zastavit

(Výzva, kterou napsala E. G. Whiteová v r. 1886 v Evropě.)

Jestliže jsme opravdu přijali pravdu pro poslední dny, pak ji musí poznat všechny národy, pokolení, jazyky a všichni lidé. Brzy budou živí i mrtví souzeni za skutky, kterých se dopustili během svého života, a normou, podle které budou posuzováni, je Boží zákon. Proto musí být již nyní varováni. Boží zákon musí být obhájěn jako spravedlivá norma, která má být lidem zrcadlem jejich života. Toto dílo je nutno dokončit. Víme, že prožíváme těžkou dobu, peněz není nazbyt, ale pravda musí být zvěstována a k tomu je nutno shromáždit do pokladnice potřebné prostředky. ... CS 39.2

Máme snad opustit dílo?

Naše poselství je celosvětové. Mnozí však nedělají vůbec nic, mnohem více je těch, kteří dělají velmi málo a potřebují k tomu velkou víru, protože brzy na to nebudou stačit. Máme se snad vzdát misijní práce, kterou jsme začali konat v zahraničí? Máme se znovu zaměřit pouze na domácí misi? Máme se vzdát pro dluh několika tisíc dolarů? Nebo snad zaváháme a zakolísáme při této poslední scéně v historii lidstva? Mé srdce říká: Ne, ne! Nemohu přemýšlet o této otázce a přitom nevidět cíl, ke kterému dílo směřuje. Nemůžeme zapřít naši víru, nemůžeme zapřít Krista. Dílo půjde kupředu a Boží prozřetelnost nám otevře cestu. *CS 39.3*

Toto dílo se nesmí zastavit pro nedostatek prostředků. Je nutno investovat mnohem více. Bratři v Americe, vyzývám vás ve jménu mého Mistra, probud'te se! Vy, kteří shromažďujete své hřivny, balíte je do šátku a zakopáváte je do země, vy, kteří si stavíte domy a skupujete další pozemky, Bůh k vám volá: „Prodejte to, co máte a přineste dar.“ Přichází doba, kdy ti, kteří zachovávají Boží přikázání, nebudou moci kupovat ani prodávat. Pospěšte si a vyhrabte své zakopané hřivny. Pokud vám Bůh svěřil peníze, prokažte svou věrnost ve víře. Rozvažte šátky a prodejte své hřivny bankéřům, aby až Kristus přijde, mohl s radostí převzít svůj majetek i s úroky. *CS 40.1*

Štědrý dar v závěru díla

V poslední době před ukončením Božího díla budou tisíce lidí ochotně přinášet své dary na oltář. Budou to považovat za přednost, že se mohou podílet na přípravě lidí a obstát, až nastane velký Boží den a přinesou stovky dolarů stejně ochotně jako dnes pouze několik dolarů. *CS 40.2*

Jestliže Kristova láska zapálí srdce Jeho věrných následovníků, budeme moci vidět stejného ducha, jaký se projevuje dnes. Pokud poznají, jak krátký čas je dělí od konce veškeré práce pro spasení duší, pak se zasvěti stejně upřímně jak to dělali členové rané církve. Budou usilovat o postup Božího díla stejně obětavě, jak se snaží světská lidé o získání majetku. Budou schopní a inteligentní, věrní a nesobečtí ve svém úsilí o získání prostředků. Nebudou je pouze shromažďovat, ale přinesou je do Boží pokladnice. *CS 40.3*

Co když někteří zchudnou proto, že své prostředky investovali do Božího díla? Kristus se stal chudým, aby vás mohl zachránit. Vy si však shromažďujete věčné bohatství, poklad v nebi, který se neznehodnotí. Vaše prostředky tam jsou uloženy lépe než v bance, nebo investováním do nemovitostí a pozemků. Jejich hodnota se časem nesníží, žádný zloděj je neukradne, a ani oheň je nezničí.

... *CS 41.1*

Jestliže budeme poslušni příkazům našeho Spasitele, náš příklad bude hovořit mocněji než naše slova. Síla pravdy se plně projeví tehdy, až ti, kteří ji přijmou, podají důkaz o své víře svým jednáním. Kdo uvěří této naléhavé pravdě, bude projevovat nezištnou obětavost, a tím bude kárána světská touha po zbožňování peněz. – „Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists,“ pp. 291-293 *CS 41.2*

8. Úplná oddanost církvi

Každý věřící se má připojit k církvi celým svým srdcem. Její rozkvět má být jeho prvořadým zájmem. Necítí-li svou svatou povinnost, aby svým jednáním církev podpořil a teprve pak usiloval o vlastní blaho, bude mnohem lepší, když církev zůstane bez něho. Každý osobně rozhoduje o tom, co vykoná pro Boží dílo. Jsou takoví, kteří utrácí spoustu peněz na zbytečný přepych, uspokojují svou chuť, ale podpora církve je pro ně velkou zátěží. Ochotně využívají veškeré přednosti a výhody členství, ale účty nechají platit druhým. Kdo má opravdový zájem o pokrok Božího díla, nebude váhat podpořit církevní projekty, kdykoliv a kdekoliv to bude potřebné. – 4T 18 CS 42.1

Ti, kteří se radují z poznání vzácné pravdy, by měli cítit vroucí touhu ji všude šířit. Máme několik věrných průkopníků, kteří se nikdy nezaleknou povinností a neutíkají před zodpovědností. Jejich srdce i peněženky jsou vždy otevřeny pro každou výzvu na finanční podporu Božího díla. Zdá se, že někteří jsou ochotni přispět i nad svou povinnost, jako kdyby se obávali, že zmeškají příležitost vložit svůj díl majetku do nebeské banky. CS 42.2

Jsou však i jiní, kteří by chtěli přispět co nejmenší částkou. Shromažďují peníze anebo je nešetrně utrácí pro svou potřebu, avšak jen zdráhavě podporují co nejmenším darem Boží dílo. Jestliže Bohu něco slíbí, brzy toho litují a vyhýbají se splnění své povinnosti anebo ji co nejvíce oddalují. Své desátky se snaží co nejvíce zmenšit, jakoby považovali za ztrátu to, co vracejí Bohu. Různé naše instituce se mohou dostat do finančních problémů, ale tito lidé se chovají tak, jako by jim na jejich prospěchu vůbec nezáleželo. A přece to jsou Boží nástroje, skrze něž má být země osvěcena. – 4T 477-478 CS 42.3

Křestní slib

Každý, kdo se stává členem církve, slavnostně slibuje, že bude usilovat o blaho církve, a že tomu podřídí všechny světské zájmy. Jeho úkolem je pěstovat živé společenství s Bohem, celým srdcem i duší se podílet ve velkém plánu spasení a způsobem svého života i povahou vydávat svědectví o tom, že Boží přikázání mají přednost před zvyklostmi a zákony tohoto světa. Každý člověk, který se veřejně rozhodl následovat Krista, se zavazuje, že bude konat vše, co je v jeho silách, aby se stal aktivním, horlivým a odpovědným pracovníkem ve službách svého Mistra. Kristus také od každého člověka očekává, že splní své povinnosti. To by mělo být zásadou všech Jeho následovníků. ... CS 43.1

Všichni by měli prokázat svou věrnost Bohu moudrým využíváním svěřeného kapitálu. Nejde pouze o finanční prostředky, ale o podporování všeho, co slouží k budování Jeho království. Satan využije každou příležitost, aby znemožnil poznání pravdy lidem, kteří hynou ve svém bludu. Avšak právě oni musí slyšet varování a výstrahu. Na tomto díle mají podíl jen někteří, ale měly by je následovat tisíce dalších. – 5T 460-462 CS 43.2

Úkol, který je před námi

Je třeba varovat svět. Byl nám svěřen úkol, který musíme splnit za každou cenu. Musíme přinášet oběti jako vojáci, kteří jsou v případě potřeby ochotni položit svůj život v Boží službě. Během krátké doby je nutno vykonat velké dílo. Musíme pochopit jeho význam a věrně ho splnit. Každý, kdo bude nakonec slavnostně korunován jako vítěz za své úsilí v Boží službě, získá právo být oděn Kristovou spravedlností. Povinností každého křesťana je nést krví potřísněný prapor Kristova kříže do boje proti satanovi. CS 43.3

Toto dílo si vyžaduje sebeobětování. Na cestě života nás bude provázet sebezapření a kříž. Kristus řekl: „*Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřiž sebe sám, s vezmi kříž svůj, a následuj mne.*“ (Mt 16,24) Kdo chce získat poklady na tomto světě, musí podstoupit těžkou dřinu a oběti. Měli by si snad ti, kteří touží po věčné odměně, myslet, že nemusí přinášet žádné oběti? – RH Jan. 31, 1907 CS 44.1

Nečekej na výzvu

Naši členové by neměli čekat na další výzvy, ale měli by správně pochopit význam díla a to, co vypadá jako neskutečné, by měli proměnit ve skutečnost. Každý by si měl položit otázku: „Nesvětil mi Pán prostředky proto, aby Boží dílo mohlo jít kupředu?“ *CS 44.2*

Budme před Pánem upřímní. Všechna požehnání, z kterých se radujeme, přicházejí od Něho. Tyto prostředky nám světil na podporu Jeho díla. Máme je snad zadržovat? Máme snad říci: „Ne, Pane, moje děti by to nepokládaly za vhodné, já raději neposlechnu Boha a zakopu Jeho hřivnu do země?“ *CS 44.3*

Proto neváhejme. Boží dílo potřebuje naši podporu. Žádáme vás, jako Boží správce, investujte své peníze, aby mohly být vynaloženy na materiály, skrze něž se budou moci mnozí seznámit s pravdou. *CS 44.4*

Může přijít třeba pokušení investovat peníze do pozemků. Snad vám to radí i vaši přátelé. Není snad lepší způsob využití peněz? Nebyli jste snad vykoupeni za určitou cenu? Nebyly vám peníze svěřeny k lepšímu využití pro Pána? Nechcete snad vidět, že je třeba přispět k postavení modliteben nebo k vybudování sanatorií, kde se budou léčit tělesně i duchovně nemocní, anebo že je nutno vybudovat školy, v nichž se bude mládež připravovat pro misijní službu, aby do všech částí světa mohli být vysláni pracovníci? *CS 45.1*

Sám Bůh připravil plány pro postup svého díla a On také zajišťuje svému lidu přebytek prostředků, a pokud žádá o pomoc, měl by Mu je ochotně poskytnout. Pokud věrně přinese prostředky, které svému lidu světil, Jeho dílo bude rychle postupovat. Mnohé duše budou získány pro pravdu a Kristův příchod bude urychlen. – RH July 14, 1904 *CS 45.2*

9. Výzva k zasvěcení

Není to také hlas tvého srdce? „Můj Spasitele, patřím ti cele. Zaplatil jsi za mne výkupné a vše, čím dnes jsem a čím bych mohl být, je Tvé dílo. Pomož mi získat nějaké peníze. Nechci je promrhat, ani zbytečně utratit pro své potěšení, ale použiji je k oslavě Tvého jména.“ CS 46.1

Ve všem, co děláš, by ses měl ptát: „Je to Boží cesta? Potěšilo by to mého Spasitele? On za mne dal svůj život; co mohu dát svému Bohu? Mohu pouze říci: Z toho, co bylo Tvé, Pane, Ti ochotně dávám.“ Pokud Boží jméno nebude napsáno na tvém čele a nestane se středem tvého zájmu, pak nebudeš mít podíl na dědictví ve světle. Je to tvůj Stvořitel, který ti nabízí celá nebesa v jednom překrásném daru – svém jednorozeném Synu. ... CS 46.2

Bůh pokládá svou ruku na desátky, dary i oběti a říká: „To všechno je moje. Když jsem ti svěřil svůj majetek, určil jsem, že část bude tvá, pro uspokojení tvých potřeb, a že jednu část bys mi měl vrátit.“ CS 46.3

Když sklízíte svou úrodu a naplňujete stodoly a sýpky pro svou vlastní potřebu, proč nevracíte věrně Bohu desátek? Nabídli jste Mu věrně své dary a oběti, aby se Jeho dílo mohlo bez problémů šířit? Starali jste se o sirotky a vdovy? Tato činnost je součástí domácí misijní práce a neměli byste na ni zapomínat. CS 46.4

Nežijí ve vaší blízkosti chudí a trpící lidé, kteří nemají teplé oblečení, dobré jídlo a ostatní potřeby, anebo jim schází to nejcennější – porozumění a láska? Co jste vykonali pro vdovy a pro ty, kteří se ocitli v nesnázích a žádají o pomoc při výchově svých dětí nebo vnuků? Jak přistupujete k těmto lidem? Jak jste pomohli sirotkům? Když vás ustaraní rodiče nebo prarodiče žádali nebo prosili o pomoc, neobrátili jste se k nim zády bez projevu vašeho soucitu? Pokud jste se tak zachovali, pak jednou bude mít stejný soucit s vámi i Pán, protože „*kteřou měrou měříte, bude i vám zase odměřeno*“ (Mt 7,2). Budeme se moci divit, že nám Pán odmítne dát své požehnání, když Jeho dary sobecky zneužíváme k účelu, k němuž nebyly určeny? CS 46.5

Bůh vás celý život zahrnuje svým požehnáním. Avšak když od vás požaduje, abyste svými dary přispěli na podporu Jeho díla, což je ve vašem vlastním pozemském i duchovním zájmu, pak se zdráháte uznat, že On je dárce všech požehnání. Bůh spolupracuje s lidmi jako Mistr na zajištění prostředků, které potřebují pro své živobytí a žádá je, aby se s Ním podíleli na spasení druhých. Do rukou svých služebníků dává prostředky, které budou přínosem pro domácí i zahraniční misii. Splní-li však jen polovina z nich svou povinnost, pak se nevytvoří dostatečně velké finanční zdroje a velká část Božího díla zůstane nedokončena. – RH Dec. 23, 1890 CS 47.1

Odpověď na Kristovu modlitbu o jednotu

Církev nebude nikdy moci splnit Boží požadavky, dokud se bude omezovat misijní činnost. Nikdy nedospějeme k takové jednotě, za níž se Kristus modlil, dokud misijní práce nevyvolá duchovní obrodu a církev ji nebude podporovat. Misionáři nebudou úspěšní, dokud členové církev neprokážou svou upřímnou podporu v domácí misii nejen slovy, ale i skutky, a tím splní svůj slib. CS 47.2

Bůh hledá své dělníky. Musí se projevit osobní aktivita. Nejdříve musí dojít k osobnímu obrácení, teprve pak se snažme o spasení druhých. – RH Sep. 10, 1903 CS 48.1

Zbavte své srdce sobectví

Je politováníhodné, že dnešní církev dostatečně neprojevuje vděčnost Pánu za Jeho milost, dary a prostředky, které jí byly dány, aby tak hospodařila s Jeho majetkem. CS 48.2

Zanedbané části vinice Páně volají k Bohu: „Lidé se o nás nestarají.“ Tím, že věřícím nevadí, když jejich bližní žijí v nedůstojných poměrech, umožňují satanovi, aby vytýkal Bohu, že Jeho děti strádají a chybí jim základní životní potřeby. Bůh je obviňován z lhostejnosti těch, jimž svěřil své prostředky. Jako správci odmítají kritiku této bídy, kterou mohli zmírnit. Tím přenášejí výčitky na Boha. CS 48.3

Ať nikdo nebere svou odpovědnost na lehkou váhu. Pokud nehospodaříte s dolary ale pouze s centy, pak nezapomeňte, že Boží požehnání spočine jen na pracovitých jedincích. On neopovrhne dnem, kdy byly vykonány malé věci. Moudré použití malých prostředků přinese velký užitek. Jedna moudře využitá hřivna přinese Bohu dvě. Svěřený kapitál si vyžaduje odpovídající výnos. Bůh posuzuje člověka podle toho, co má a ne podle toho, co nemá. *CS 48.4*

Bůh se upomíná o to, co mu dlužíte na desátcích a obětech. Také vyzývá k plnému odevzdání při každé práci pro Něj. Ve svěřené oblasti plňte své povinnosti svědomitě. Buďte v práci horliví a nezapomeňte, že Kristus je na vaší straně, že za vás plánuje, radí i buduje. „*Mocen jest pak Bůh všelikou milost rozhojnití ve vás, abyste ve všem všudy všeliký dostatek majíce, hojní byli ke všelikému skutku dobrému.*“ (2 K 9,8) Dávejte ochotně, s radostí, dobrovolně a buďte vděční, že se můžete podílet na šíření Božího království na zemi. Zbavte se sobectví a obraťte svou pozornost na křesťanskou službu. Máte-li důvěrný vztah s Bohem, budete schopni přinést jakoukoliv obět ve prospěch věčného života a ne k ztracení. *CS 48.5*

Duchovní růst a křesťanská štědrost

Bratři a sestry, zapřísahám vás ve jménu Páně, v tomto rozhodujícím okamžiku našeho díla, pojd'te a pomozte Pánu proti mocným. Odmítání Boha vždy přináší prokletí. Duchovní růst je neoddělitelný od křesťanské štědrosti. Snažte se pouze o to, abyste napodobovali božskou dobročinnost Spasitele. Máte vzácné ujištění, že váš poklad vás předchází do nebes. *CS 49.1*

Chcete mít svůj majetek uložený na bezpečném místě? Svěřte ho do rukou, které byly probity hřeby při ukřižování. Když si všechno ponecháte pro sebe, bude to vaše věčná prohra. Dejte ho Bohu a od té chvíle ponese Jeho pečeť. Ponese Jeho pečeť neměnnosti. Chcete se těšit ze svého majetku? Pak ho použijte k požehnání trpících. Chcete, aby váš majetek rostl? „*Cti Hospodina ze statku svého i z nejpřednějších věcí všech úrod svých. A naplněny budou stodoly tvé hojností a presové tvoji moštěm oplývati budou*“ (Př 3,9-10) *CS 49.2*

Bůh znovu naplní vaše dlaně

Když všichni splní svou povinnost, pak vinice Pán nebude neúrodná a ti, kteří o sobě tvrdí, že jsou Kristovými následovníky, nebudou ztraceni. Lékařské misijní dílo otevírá prostor pro hlásání přítomné pravdy. Poselství třetího anděla je slyšet všude. Dobře hospodařte! Zbavte se pýchy. Věnujte Bohu své pozemské poklady. Nyní dejte, co můžete a ve spolupráci s Kristem budete moci dávat stále víc. Bůh znovu naplní vaše dlaně, aby se poklady pravdy dostaly k dalším lidem. On dá vám a vy budete moci dávat jiným. – RH Dec. 10, 1901 *CS 50.1*

10. Výzva k větší upřímnosti

Svět a také církev přestupují Boží zákon. Musí zaznít varování: „*Bude-li se kdo klaněti šelmě a obrazu jejímu, a vezme znamení její na čelo své aneb na ruku svou, i ten bude pít víno hněvu Božího, které je vlito do kalichu hněvu jeho.*“ (Zj 14,9-10) Neprokážeme větší horlivost, když se dozvíme o prokletí těch, kteří poskvřňují svatost Boží soboty? Proč jsme tak vlažní, sobečtí a zcela zaměstnání světskými záležitostmi? Liší se naše zájmy od Ježíšových? Je pro vás pravda tak příliš tvrdá a nepřijatelná, že jsme se jako někteří Kristovi učedníci pohoršili a vrátili zpět k marnostem tohoto světa? Naše peníze utrácíme k uspokojení sobeckých zájmů a svých přání, zatímco lidé umírají bez poznání Ježíše a pravdy. Jak dlouho to bude trvat? CS 51.1

Všichni by měli mít živou víru – víru, která se projevuje láskou a očišťuje duši. Lidé jsou ochotni vykonat cokoli pro své potěšení, ale jak málo pracují pro Ježíše a pro své bližní, kteří hynou, protože nepoznali pravdu! ... CS 51.2

Nyní investujme do nebeské banky

Nadešel snad čas, kdy bychom měli začít utrácet náš majetek? Ať Bůh pomůže tomu, kdo se rozhodl už nyní investovat do nebeské banky. Nežádáme půjčku, ale dobrovolnou oběť a navrácení toho majetku, který vám Pán propůjčil. Pokud upřímně milujete Boha a stejně tak i svého bližního jako sebe samého, pak věříme, že podáte stejně hmatatelný důkaz svým dobrovolným darem na naše misijní dílo. Je třeba zachraňovat duše a vy se můžete stát spolupracovníky Ježíše Krista při jejich záchraně, protože Ježíš obětoval svůj život i za ně. Pán vám požehná za oběť, přinesenou k Jeho oslavení. Ať tentýž Duch svatý, který inspiroval Bibli, uchvátí vaše srdce a probudí ve vás lásku k Jeho Slovu, „*kteřé je duchem a životem*“ (J 6,63). Ať otevře vaše oči a poznáte, co je v moci Ducha Božího. Zdá se, že náboženství v současné době zakrnělo, protože lidé svým životem neprojevují sebezapření a sebeobětování. – RH Jan. 8, 1889 CS 51.3

Pozdní déšť odložen

Mohutné vylití Ducha Božího a ozáření celé země Jeho slávou nenastane dříve, dokud se nestaneme lidem osvěceným, který ze zkušenosti ví, co znamená být Božím spolupracovníkem. Pokud se cele zasvětíme službě pro Krista, pak Bůh tuto skutečnost ocení vylitím svého Ducha. To však nenastane dříve, dokud většina církve nebude spolupracovat s Bohem. Bůh nemůže vylít svého Ducha, dokud budeme sobečtí a samolibí. Takové jednání je možno vyjádřit Kainovou odpovědí: „*Zdali jsem já strážným bratru svého?*“ (Gn 4,9) – RH July 21, 1896 CS 52.1

Pozemské zájmy musí ustoupit

Moji bratři a sestry,

hovořím k vám s láskou a upřímností. Každý pozemský zájem se musí podřídít velkému dílu spasení. Nezapomínejte, že v životě Kristových následovníků se musí projevit stejná oddanost a totéž podřízení všech společenských požadavků a světských zájmů Božímu dílu, jak to bylo zřejmé v Jeho životě. Rozhodující musí být vždy Boží požadavky. „*Kdo miluje otce neb matku více nežli mne, není mne hoden.*“ (Mt 10,37) Kristův život je naší učebnicí. Jeho příklad nás inspiruje k neúnavnému a sebeobětavému úsilí ve prospěch jiných. ... CS 52.2

Veškeré úsilí Božích služebníků má být zaměřeno k přivádění mnoha synů a dcer k Bohu. V Ježíšově službě se neprojevila žádná lhůstevnost ani sobectví. Každý odklon od sebezapření k požitkářství a každé přerušování vroucích prosb o projev Ducha svatého vlastně znamená poskytnutí příležitosti našemu nepříteli. Kristus zkoumá, jaká je Jeho církev. Kolik je těch, jejichž náboženský život je přivádí do záhuby! CS 53.1

Bůh od nás požaduje bezpodmínečnou oddanost. Pokud každý křesťan splní slib, který dal Kristu, když jej přijal jako svého Spasitele, pak mnozí ve světě nebudou muset zahynout pro své

hříchy. Kdo bude zodpovědný za ty, kteří odcházejí do hrobu nepřipraveni na setkání se svým Pánem? Kristova oběť za nás byla plně dostačující. Kolik úsilí věnoval záchraně hříšníků! Kolik neúnavného úsilí projevil při přípravě svých učedníků ke službě! Ale jak málo jsme vykonali my! A to málo, co jsme udělali, bylo znehodnoceno tím, co jsme neudělali, anebo začali a nedokončili, či podle svého zvyku vykonali bez zájmu. Kolik jsme už ztratili tím, že jsme zklamali při plnění Božího díla. Považujeme-li se za křesťany, měl by nás tento stav probudit. – RH Dec. 30, 1902 CS 53.2

Duch obětování

Plán spasení byl založen na nesmírné oběti. Kristus neposlal na tento padlý svět své anděly. Nezůstal v nebi, ale sám odešel a přijal trest. Jako člověk prožíval zármutek i bolest. Vzal na sebe naše přestoupení a nesl naše slabosti. Nedostatek sebezapření u svých následovníků Bůh považuje jako zapření jména křesťan. Ten, kdo vyznává, že je sjednocen s Kristem a přitom bere ohledy na svou sobeckou touhu po bohatství, nákladném oblékání, bytovém zařízení i bohatém jídle, je křesťanem pouze podle jména. Být křesťanem znamená žít jako Kristus. CS 54.1

Jak jsou pravdivá slova apoštola: „*Všichni zajistě svých věcí hledají a ne těch, které jsou Krista Ježíše.*“ (Fp 2,21) Jednání mnohých křesťanů se neslučuje se jménem, které přijali. Jednají tak, jako kdyby nikdy neslyšeli o plánu spasení, který má nekonečnou hodnotu. Cílem většiny lidí je udělat si ve světě jméno. Přijmou i světské způsoby a zvyklosti a žijí pro své záliby. Mají stejné zájmy jako okolní svět a tak se oddělují od moci, která napomáhá vytvoření Božího království. ... CS 54.2

Boží dílo by mohlo postupovat desetkrát rychleji a účinněji, ale zdržuje se jako příchod jara, když zavane mrazivý zimní vítr. A to jen proto, že Boží následovníci si nechávají prostředky, které by měly být darovány pro potřebu Jeho díla. Jelikož Kristova sebeobětující láska není uváděna do praktického života, je církev oslabena právě tam, kde by měla být silná. Vydala se vlastní cestou, vzdaluje se od světla a olupuje milióny lidí o Kristovo evangelium. ... CS 54.3

Jak je možné, že tolik lidí, pro něž se Kristus obětoval, si sobecky užívá Jeho darů? Jeho oběť nelze s ničím srovnat. Až se Jeho láska projeví v praxi u Jeho následovníků, pak se jejich zájem bude shodovat se záměry Spasitele. Jejich snahou bude vybudování Kristova království. Sebe i svůj majetek zasvěti Kristu a využijí pro potřeby Jeho služby. CS 55.1

Ježíš totiž nic jiného od svých následovníků neočekává. Pro žádného jedince, který má před sebou tak velký cíl, jakým je spása člověka, nebude problémem najít způsob a možnosti sebezapření. Týká se to každého zvlášť. To vše je v naší moci a pokud se tyto prostředky dostanou do pokladnice Páně, budou použity k hlásání pravdy i poselství o brzkém příchodu Krista a lidé po celém světě se dozví o požadavcích Božího zákona. Ke splnění tohoto úkolu musíme vyslat misionáře. CS 55.2

Svou lásku k Ježíši musíme projevovat slovem i skutkem. Na prvním místě je Kristovo království. Dobrovolnou oběť na Boží oltář přinášíme z vlastní vůle. Každý, kdo je opravdu spojen s Kristem, pocítí stejnou lásku k těm, pro něž Boží Syn opustil svůj královský trůn, nebeské zástupy a pro naši záchranu se stal chudým, abychom my mohli Jeho chudobou zbohatnout. – RH Oct. 13, 1896 CS 55.3

Volání po posvěcených rodinách

Každého, kdo pozná pravdu, Bůh vybízí k osobnímu úsilí. Vybízí křesťanské rodiny, aby se vypravily do oblastí, kde lidé žijí v temnotě a v bludu, aby tam navázaly kontakty s novými společenskými skupinami a pak aby pracovaly moudře a trpělivě pro našeho Pána. Odpověď na tuto výzvu se musí projevit praktickým sebeobětováním. CS 55.4

Mnozí čekají, až budou odstraněny všechny překážky, a zatím umírá mnoho lidí bez naděje a bez Boha ve světě. Spousta lidí ve snaze získat světský prospěch nebo vědecké poznání odchází do oblastí, postižených nakažlivými nemocemi, anebo do zemí, kde předpokládají získání obchodních výhod. Kde jsou však ti, kteří by se přestěhovali i se svými rodinami do těch oblastí, kde je třeba přinést světlo pravdy, aby tam osobním příkladem ukázali, že jsou Kristovými následovníky? CS 56.1

Z celého světa je slyšet makedonské volání: „*Přijďte, ... a pomozte nám.*“ (Sk 16,9) Avšak proč někdo ochotně neodpoví? Tisíce by měly být puzeny Kristovým Duchem k následování Kris-

tova příkladu, který dal svůj život za život světa. Proč se nechtějí rozhodnout pro přinášení obětí a přinést poznání o pravdě pro tuto dobu? Hlavní Misionář už byl na tomto světě a ukázal nám, jak máme postupovat. Nikdo nemůže naplánovat přesné hranice pro ty, kteří budou Kristovými svědky.

CS 56.2

Dvojnásobnou zodpovědnost mají ti, kteří vlastní majetek. K tomuto účelu jim ho Bůh svěřil, a na nich spočívá zodpovědnost za postup Božího díla v jeho různých odvětvích. Skutečnost, že pravda přitahuje lidi svým zlatým poutem k Božímu trůnu, by měla inspirovat člověka k práci s využitím všech Bohem daných schopností i ve vzdálených zemích a k rozsévání semínek poznání Krista mezi pohany. *CS 56.3*

Mnohým, kterým Bůh svěřil prostředky ku požehnání lidstva, se tento majetek stal osidlem, místo toho, aby se stal požehnáním pro ně a pro druhé. Je vůbec možné, aby se stal kamenem úrazu majetek, který vám svěřil Bůh? Je možné, aby vás od Božího díla odváděly svěčené prostředky, které jste dostali ke správě? Připustíte, abyste zklamali důvěru, která vám byla dána jakožto správcům, abyste ztráceli vliv, byli méně úspěšní, a aby se vaše spolupráce s Bohem omezovala? Chcete si snad ponechat pro sebe ty prostředky, které vám Bůh svěřil proto, abyste je uložili do nebeské banky? Nemůžete se vymlouvat, že není co dělat, protože je stále mnoho práce. Jak můžete být spokojeni s vlastním pohodlím a přitom neříci těm, kteří hynou, jak mohou získat příbytky, připravené Kristem pro ty, kteří Jej milují? Nechcete obětovat svůj majetek ve prospěch těch, kteří také mohou získat věčné dědictví? – RH July 21, 1896 *CS 56.4*

11. Prodávání domů a majetku

Bůh vyzývá ty, kteří mají domy a pozemky, aby je prodali a získané peníze nabídli na tolik potřebnou podporu misijních polí. Když jednou prožijí pocit opravdového uspokojení, který se dostavuje z takové činnosti, pak budou pokračovat v tomto způsobu podpory a prostředky, které jim Bůh svěřil, budou nadále proudit do pokladnice a další duše budou moci být obráceny. Tito obrácení pak budou podobně projevovat sebezapření a svou šetrností podporovat Boží dílo. Pomocí těchto rozumně investovaných prostředků mohou být obráceni i další, dílo se bude šířit a poznáme, že Bůh tyto dary zhodnocuje. Bůh jako Dárce je uspokojen a oslaven věrností svých služebníků. CS 58.1

Když učiníme výzvu v zájmu podpory Božího díla a předložíme finanční potřeby našich misí, pak svědomité duše, které přijaly pravdu, budou hluboce dojaty. Podobně jako chudá vdova, kterou pochválil Kristus, když věnovala dvě drobné mince do pokladny, i oni ve své chudobě přinesou, co budou moci. Takoví si často dokážou odtrhnout od úst to nejpotřebnější. Naproti tomu jsou lidé, kteří vlastní domy a pozemky a přitom sobecky lpí na svém pozemském majetku, protože dostatečně nevěří poselství ani Bohu, aby svůj majetek věnovali ve prospěch Jeho díla. Právě takovým jsou určena Kristova slova: „*Prodávejte statky své a dávejte almužnu.*“ (L 12,33) CS 58.2

Potřeba osobního přístupu

Psali mi chudí mužové a ženy a prosili o radu, zda mají prodat své domovy a výtěžek věnovat misijnímu dílu. Říkali, že volání o prostředky pohnulo jejich srdce, a že by chtěli něco vykonat pro Mistra, který pro ně obětoval všechno. Chtěla bych jim odpovědět: „Snad to není vaší povinností, abyste právě nyní prodávali své malé domky. Ale sami se obraťte k Bohu. Pán jistě vyslyší vaše vážné modlitby o moudrost k poznání vaší povinnosti.“ – 5T 733-734 CS 59.1

Nyní bychom měli spíše zmenšovat majetek a ne rozšiřovat

Naši bratři by právě nyní měli raději zmenšovat své majetky a ne je rozšiřovat. Kráčíme do lepší vlasti, do nebeské. Nezůstávejme proto na zemi, ale omezme se jen na to nejnutnější. CS 59.2

Přichází doba, kdy nám vůbec nebude umožněno prodávat. Brzy vyjde nařízení, podle něhož „*žádný nemohl kupovat ani prodávat, než ten, kdo měl znamení šelmy*“ (Zj 13,17). – 5T 152 CS 59.3

Příprava na dobu soužení

V době soužení domy ani pozemky svatým nic neprospějí, protože budou muset utíkat před rozzuřeným davem a pak již nebudou moci svůj majetek využít k šíření přítomné pravdy. Bylo mi ukázáno, že Bůh si přeje, aby svatí byli připraveni zřici se všeho dříve, než nastane doba soužení a při těchto obětech učinili smlouvu s Bohem. Položí-li svůj majetek na oltář a budou-li vážně prosit Boha, aby jim ukázal jejich povinnost, On je poučí, kdy se mají zbavit svého majetku. Potom, v době soužení, budou volní a nebudou se muset s ničím obtěžovat. CS 59.4

Viděla jsem, že když někteří lpěli na svém majetku a netázali se Pána, jaká je jejich povinnost, On jim ji také neukázal. Bylo jim dovoleno, aby si nechali svůj majetek, ale v době soužení byl podobný hoř, která je velice tížila. Teprve potom se ho chtěli zbavit, ale už to nebylo možné. Slyšela jsem, jak někteří bědovali: „Dílo potřebovalo prostředky, Boží lid trpěl pro pravdu hladem, ale my jsme nevynaložili žádné úsilí, abychom jim pomohli překonat tento nedostatek a nyní je náš majetek bezcenný. Ó, kéž bychom jej byli odložili a shromažďovali si poklad v nebesích!“ CS 60.1

Viděla jsem, že oběti nepřibývalo, ale bylo jich stále méně a byly spotřebovány. Také jsem viděla, že Bůh nepožaduje od všech svých dítek, aby svůj majetek prodaly ve stejné době; avšak budou-li to chtít vědět, Bůh je poučí a zjeví jim vhodnou dobu, kdy jej mají prodat a jaký díl mají prodat. V minulosti bylo některým ukázáno, že by měli svým majetkem podpořit adventní dílo, zatímco jiným bylo dovoleno, aby si jej ponechali až do doby, kdy to bude nutné. Když tato doba nastane, bude jejich povinností jej prodat. – EW 56-57 CS 60.2

Nic by nás nemělo poutat k zemi

Boží dílo se musí šířit mnohem rychleji. Bude-li Boží lid poslušen Jeho rad, nebude vlastnit mnoho majetku, který bude zničen závěrečným ohněm. Všichni budou mít bezpečně uloženy své poklady tam, kde je nezničí rez ani mol, a jejich srdce nebude nic poutat k zemi. – 1T 197 *CS 60.3*

K dalšímu studiu

Pavlovo doporučení Makedonské církvi ohledně štědrosti: AA 350-351

Štědrost v apoštolské církvi: AA 335-345

„Darmo jste vzali, darmo dejte.“: 9T 49-60

Bůh může poslat prostředky z nebe, aby podpořil své dílo: 1T 174

Pomoc misijním polím: 6T 445-453

Světlo pravdy svítící nad sídlem králů: 8T 40

Práce ve velkých městech bude výsledkem rostoucí podpory naší misie: 6T 100-101

Rozsah Božího díla: 6T 440-441

„Neomezujte výdaje na misijní dílo“: 9T 55-56

Sebezapření ve prospěch misie a jeho vliv na charakter: 9T 297

Náš Generál říká: „Jděte vpřed. Vstupte na nová území.“: 6T, 28-29

Celá země bude ozářena slávou pravdy: 6T 23-24

Církev byla zřízena proto, aby řídila misijní záměry: 6T 29

Poměrně málo je povoláných kazatelů, ale celé zástupy by je měly finančně podporovat: 5T 148

Zahraniční misie ovlivňuje pokrok v domácí činnosti: GW 464-470

Moudré rozdělování prostředků: GW 454-457

Udělejte opatření pro podporu chudých členů Božího lidu: 6T 269-272

Dle Boží Prozřetelnosti se v našem okolí nacházejí vdovy, sirotci a tělesně postižení, aby byl vyzkoušen charakter Božího lidu: 3T 511

Mnozí zdůrazňují, že každý by měl mít stejně velký majetek, ale to nebylo Božím záměrem: 4T 552

Pomoc nešťastným a trpícím: TM 287

Poučení ze štědrosti starozákonního Izraele: 4T 467-468; 2T 598; 1T 220; Ed 44; 3T 404

Obětavost Židů při stavbě svatostánku a chrámu: 4T 77-78

Současné naléhavé potřeby: PP 526-529

Nikdy nebyla tak velká potřeba jako nyní: 5T 732-733

První ovoce darováno Bohu: 6T 384-385

Dokonalost charakteru nemůžeme získat bez sebeobětování: 9T 53

Přichází noc a je nutno vykonat velké dílo: 5T 464-465

„Věříme cele tomu, že máme přinést Slovo Boží celému světu?“: TM 398-399

Spolupráce s Bohem je pro člověka poctou: 4T 464

Část III. – Desátky – Boží rezervy

12. Zkouška věrnosti

„Cti Hospodina ze statku svého a z nejpřednějších věcí všech úrod svých. A naplněny budou stodoly tvé hojností a presové tvoji moštěm oplývati budou.“ (Př 3,9-10) CS 65.1

Písmo nás učí, že Bůh jako Dárce všech našich dobrodiní klade na všechny lidi určitý požadavek, jehož splnění bychom měli dát přednost před vším ostatním. Všichni, kteří jej budou respektovat, obdrží zvláštní požehnání. CS 65.2

Tímto je položena zásada, která je zřejmá z každého Božího jednání s člověkem. Bůh připravil pro naše první rodiče zahradu Eden. Obklopil je vším, co je mohlo učinit šťastnými a vybídl je, aby uznali, že vše patří Jemu. V zahradě nechal růst stromy, které byly na pohled krásné, a také měly chutné ovoce. Jen jeden strom oddělil. Ze všech ostatních mohl Adam s Evou jíst jejich plody, pouze o jediném stromu řekl: „Z tohoto stromu nejez.“ Byla to zkouška jejich vděčnosti a věrnosti Bohu. CS 65.3

Také nám dal to nejcennější z nebeského pokladu tím, že nám daroval Ježíše. S Ním nám daroval všechny věci, abychom mohli prožívat opravdovou radost. Plody země, bohatá úroda, zásoby zlata a stříbra, to vše jsou Jeho dary. Stejně jako domy a pozemky, potravu i oblečení dal lidem jako jejich vlastnictví. Žádá nás, abychom Jej uznali jako Dárce všech věcí. Proto nám říká: „Z každé části svého majetku Mi oddělte jednu desetinu kromě darů a obětí, a to vše přineste do mé pokladnice.“ To je opatření, které vykonal Bůh, aby dílo evangelia mohlo úspěšně pokračovat. CS 65.4

Byl to sám Pán Ježíš Kristus, který obětoval svůj život za život celého světa, a který také navrhl tento systematický způsob přinášení darů. On opustil královské prostředí, zřekl se pocty, kterou Mu jako Veliteli projevovaly nebeské zástupy. Přiděl své božství lidstvem, aby mohl povznést padlé lidské pokolení. Kvůli nám se stal chudým, abychom my zbohatli Jeho chudobou. Sklonil se k lidem a ve své moudrosti jim přiblížil plán podpory těch, kteří předají Jeho poselství světu. – RH Feb. 4, 1902 CS 66.1

Bohem oddělený čas a majetek

Sobota byly oddělena podobně zákonem, jak byly odděleny desátky: *„Ale dne sedmého odpocínutí jest Hospodina Boha tvého.“* (Ex 20,10) Člověk nemá právo ani moc nahradit sedmý den prvním dnem. Může se sice o to snažit, *„ale pevný základ Boží stojí“* (2 Tm 2,19). Lidské zvyky a učení nesmí snižovat požadavky Božího zákona. Bůh posvětil sedmý den. Tento přesně stanovený čas oddělil sám Bůh proto, abychom Ho uctívali. Tento den je dnes svatý stejně jako na počátku, kdy byl posvěcen Stvořitelem. CS 66.2

Podobně i desetina našeho příjmu je *„posvěcena Hospodinu“* (Lv 27,30). Nový zákon nenařizuje znovu ustanovení zákona o desátcích ani o sobotě. Platnost obou zákonů byla předpokládána a jejich hluboký duchovní význam byl vysvětlen. ... Pokud se jako lid snažíme věrně věnovat Bohu čas, který si oddělil pro sebe, neměli bychom podobně naložit s částí našeho majetku, kterou od nás požaduje? – RH May 16, 1882 CS 66.3

Desátky se mají dávat z majetku i z příjmů

Podobně jak činil Abrahám, desátky mají být odevzdávány z celého majetku a z každého příjmu. Věrně odevzdaný desátek patří Pánu. Jeho zadržování je okrádáním Boha. Každý by měl svobodně, dobrovolně a s radostí přinášet desátky a dary do pokladnice Páně, protože takové jednání je zdrojem požehnání. Pokud Bohu nedáme, co Mu patří, nebudeme bezpeční. – Manuscript 159, 1899 CS 66.4

Trvalé ustanovení

Dříve, než se Židé stali národem, patriarchové a proroci odevzdávali desátky, jak je zřejmé z jednání Abraháma a Jákoba. Když se však Izrael stal národem, dostal od Boha v této záležitosti přesné pokyny: *„Všichni také desátkové země, buď z semene země, aneb z ovoce stromů, Hospodi-*

novi budou; nebo posvěcení jsou Hospodinu.“ (Lv 27,30) Platnost tohoto zákona nebyla zrušena spolu s nařízeními o přinášení obětí, které byly předobrazem na Krista. Boží požadavky se nezmění, pokud bude mít Bůh na zemi svůj lid. CS 67.1

Desetina našeho zisku patří Bohu. Vyhradil si ji pro sebe, aby mohla být použita k náboženským účelům. Je svatá. Nic menšího než toto si ve svých zákonech nevyhradil. Nedodržování nebo odkládání této povinnosti na pozdější dobu se Bohu nelíbí. Pokud všichni křesťané budou poctivě přinášet Bohu své desátky, pak Jeho pokladnice bude stále plná. – RH May 16, 1882 CS 67.2

Přináší velké požehnání

Zvláštní systém desátků byl od samého počátku trvalou součástí Božího zákona. Židům se stal požehnáním, jinak by jim Bůh tento řád nedával. Stejně tak přináší požehnání těm, kteří ho dodržují v době konce. Náš nebeský Otec nevytvořil tento plán pravidelné dobročinnosti k vlastnímu obohacení, ale proto, aby byl velkým požehnáním člověku. Věděl, že tento dobročinný systém je právě tím, co člověk potřebuje. – 3T 404-405 CS 67.3

Devět desetin je více než deset

Mnozí litovali Boží Izraelský národ, že byl nucen přinášet pravidelné oběti a navíc ještě dobrovolné výroční oběti. Vševědoucí Bůh však nejlépe věděl, který systém dobročinnosti bude v souladu s Jeho prozřetelností, a podle toho vydal svému lidu nařízení. Vždyť se trvale potvrdzovalo, že devět desetin bylo pro ně více než deset. – 3T 546 CS 68.1

Výrazná změna proti starozákonnímu období

Z každého našeho příjmu bychom měli na prvním místě odevzdat část Bohu. Židé byli povinni přinášet Pánu buďto prvotiny ze všech Jeho darů, ať už z přírůstku ovcí či dobytka, nebo z úrody na svých polích, sadech a vinicích, anebo měli za ně zaplatit rovnocennou náhradu. Jak se tato ustanovení v naší době změnila! Požadavky a národy Páně – pokud se na ně vůbec myslí – stojí až na posledním místě. Naše dílo však nyní potřebuje desetkrát více prostředků než se požadovalo od Židů. CS 68.2

Apoštolové byli pověřeni velkým úkolem – jít do celého světa a kázat evangelium. To ukazuje, jak obrovská práce a zvýšená odpovědnost spočívá na Kristových následovnicích v naší době. Jestliže před několika tisíci lety požadoval zákon desátky a oběti, oč více je jich zapotřebí nyní! Jestliže bohatí i chudí měli v židovském ekonomickém systému dávat obnos úměrný svému majetku, je to v naší době mnohem důležitější. – 4T 474 CS 68.3

13. Trvale platné principy

Desátkový systém existoval již dávno před Mojžíšem. Už od Adama přinášeli lidé Bohu oběti na náboženské účely, ještě dříve, než Mojžíš obdržel pokyny k určitému systému přinášení darů. V souladu s Božími požadavky měli v obětech projevit vděčnost za Jeho milost a požehnání, které jim prokázal. Tak to trvalo po celé generace až k Abrahámovi, který odevzdal desátky Melchisedechovi, knězi Boha Nejvyššího. *CS 69.1*

Tato zásada platila i v době Jobově. Když se Jákob nacházel v Béthel jako poutník bez domova, který v noci ležel na zemi a pod hlavou měl kámen, zbaven všeho a opuštěn, tehdy slíbil Pánu: „*A ze všech věcí, kteréž mi dáš, desátky spravedlivě tobě dám.*“ (Gn 28,22) Bůh nikoho nenutí dávat. Vše, co kdo dá, musí být dobrovolné. Nechce mít pokladnici přeplněnou neochotně přinesenými dary. – 3T 393 *CS 69.2*

Pavlův postoj k systému

Ve svém prvním listě církvi v Korintu poučil Pavel věřící o všeobecných zásadách, jimiž se řídí podporování díla Božího na zemi. Psal o svém apoštolském působení mezi nimi a obrátil se na ně s otázkou: *CS 69.3*

„I kdo bojuje kdy na svůj náklad? Kdo štěpuje vinici, a ovoce jejího nejí? Aneb kdo pase stádo, a mléka od stáda nejí? Zdali podle člověka to pravím? Zdali i zákon toho nepraví? Nebo v zákoně Mojžíšově psáno jest: Nezavážeš úst volu mláticimu. I zdali Bůh o voly pečuje? Čili naprosto pro nás to praví? Pro nás jistě napsáno jest. Nebo kdo oře, v naději orati má; a kdo mlátí v naději, naděje své má účasten býti.“ *CS 69.4*

Poněvadž jsme my vám duchovní věci rozšířili,“ ptal se jich apoštol dále, „*veliká-liž by věc byla, kdybychom my vaše časné věci žali? Když jiní práva svého k vám užívají, proč ne raději my? A však neužívali jsme práva toho, ale všechno snášíme, abychom žádné překážky neučinili evangeliu Kristovu. Zdaliž nevíte, že ti, kteří o svatých věcech pracují, svatých věcí jedí, a kteří oltáři přistojí, s oltářem spolu díl mají? Tak i Pán nařídil těm, kteří evangelium zvěstují, aby z evangelia živi byli.*“ (1 K 9,7-14) *CS 70.1*

Zde se apoštol dotkl plánu, který měl Pán s obživou kněží, sloužících v chrámu. Ti, kteří byli odděleni pro tento svatý úřad, dostávali obživu od svých bratří, kterým sloužili duchovním požehnáním. „*Ti, kteří jsou z synů Lévi kněžství přijímající, prikázání mají desátky bráti od lidu podle zákona.*“ (Žd 7,5) Pán vybral kmen Lévi, aby vykonával svaté služby související s chrámem a kněžstvím. O knězi bylo řečeno: „*Nebo jej vyvolil Hospodin Bůh tvůj, ... aby stál k službě ve jménu Hospodina.*“ (Dt 18,5) Hospodin požadoval desetinu všech příjmů jako své vlastnictví. ... *CS 70.2*

Tohoto plánu na podporu služby Boží se Pavel dotkl, když pravil: „*Tak i Pán nařídil těm, kteří evangelium zvěstují, aby z evangelia živi byli.*“ A později napsal v listu Timoteovi: „*Hoden jest dělník své mzdy.*“ (1 Tm 5,18) – AA 335-336 *CS 70.3*

Boží požadavky vůči nám

Bůh má své požadavky také na nás a na celý náš majetek. Tento Jeho nárok je prvořadý. Jako projev vděčnosti od nás žádá, abychom se vzdali přesně určené části ze všeho, co nám dal. Touto pevnou částkou je desátek, který byl Pánu odevzdáván již v dávných dobách. ... *CS 71.1*

Bůh vyvedl svůj lid z Egypta, aby se mohl stát Jeho zvláštním klenotem a naučil je přinášet desátek ze svého majetku pro službu u svatostánku. Byla to zvláštní oběť pro nevšední dílo. Vše, co jim zůstávalo, bylo i nadále Božím majetkem a mělo být použito k Jeho slávě. Ale desátek měl být odložen pro potřeby těch, kteří sloužili ve svatyni. Měl to být dar ze všech prvních plodů i úrody a tato oběť byla podporou pro službu evangelia v té době. *CS 71.2*

Bůh od nás nepožaduje nic menšího, než co vyžadoval od svého lidu dříve. Jeho dary nejsou menší ale větší než byly pro starozákonní Izrael. Pro Jeho službu jsou a vždy budou potřebné prostředky. Velká misijní práce na záchranu duší pak musí úspěšně pokračovat. Pomocí desátků,

darů a obětí Bůh plně zabezpečí toto dílo. Chce, aby služba evangelia měla plnou podporu. Desátky považuje za svůj majetek a mají se stát posvěceným zdrojem pro Jeho pokladnici na podporu Jeho díla, aby mohli vyjít další misionáři do cizích zemí až do nejvzdálenějších částí světa. *CS 71.3*

Vše na této zemi patří Bohu, tedy i člověk se svým majetkem. Bůh říká: „Má je celá země i celý vesmír. Proto požaduji, abyste ze všech darů, přijatých z mých rukou, také oddělili část ze svých prvních plodů k Mé službě.“ Boží slovo říká: „*Z hojnosti obilí a tekutých věcí svých neobmeškáš prvotin obětovati.*“ (Ex 22,29) „*Cti Hospodina ze statku svého a z nejpřednějších věcí všech úrod svých.*“ (Př 3,9) Tento dar po nás požaduje na důkaz naší věrnosti Bohu. *CS 72.1*

Patříme Bohu, jsme Jeho syny a dcerami, které stvořil. Patříme Mu pro Jeho dar, který přinesl Jeho jednorozený Syn pro naše spasení. „*...Nejste sami svoji. Nebo koupeni jste za mzdu. Oslavujte tedy Boha tělem svým i duchem svým, kterého věci Boží jsou.*“ (1 K 6,19-20) Naše myšlení, srdce, vůle i láska patří Bohu. Peníze, s nimiž hospodaříme, jsou také Boží. Každé zboží, které přijímáme, a radost, kterou prožíváme, jsou výsledkem Boží náklonnosti a štědrosti. Bůh je neomezený Dárce všeho, a proto je i Jeho přáním, abychom Mu vyjádřili svůj vděk za všechny dary, které jsme přijali pro uspokojení našich tělesných i duchovních potřeb. Bůh požaduje jen to, co Mu patří. První díl máme oddělit pro Pána do Jeho pokladnice. Bude-li naše srdce zbaveno sobectví, pochopíme Boží dobrotu i lásku a uznáme Jeho oprávněné požadavky. – RH Dec. 8, 1896 *CS 72.2*

14. Krása v jednoduchosti

Boží plán, týkající se desátkového systému, je krásný ve své jednoduchosti a rovnosti. Všichni ho mohou s vírou a odvahou přijmout a řídit se jím, protože byl dán Bohem. Jednoduchost je zde spojena s užitečností a nepotřebujeme dlouhodobé studium k tomu, abychom jej pochopili a mohli se jím řídit. Všichni mohou pocítit, že se aktivně podílejí na šíření vzácné pravdy o spasení. Všichni dospělí i mladí lidé se mohou stát Božími správci a shromažďovat prostředky do Jeho pokladnice.

... *CS 73.1*

Uplatňováním tohoto plánu je možno splnit velké dílo. Kdyby jej všichni přijali, pak by se každý mohl stát pozorným a věrným Božím správcem. Nechyběli by ani prostředky k podpoře tohoto rozsáhlého díla hlásání posledního varovného poselství tomuto světu. Pokud všichni přijmou tento plán, pokladnice bude stále plná a dárce nebudou o nic chudší. Přinesením každého nového daru bude jejich vnitřní vztah k přítomné pravdě ještě hlubší. Takto si budou ukládat „*základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhli věčného života*“ (1 Tm 6,19). – 3T 388-389 *CS 73.2*

Pro bohaté i chudé

Biblický systém desátků a darů je přímo úměrný výši příjmů každého člověka. Lidé s nižšími příjmy přinesou menší desátek a také jejich dary budou úměrné jejich finančním možnostem. Avšak nejde o velikost daru, aby jej Bůh mohl přijmout. Jde především o to, s jakou pohnutkou přináší člověk svůj dar, zda tím vyjadřuje svou vděčnost a lásku. Chudí lidé by si nikdy neměli myslet, že jejich dar zůstane bez povšimnutí. Měli by své dary přinášet podle svých možností s vědomím, že jsou Božími služebníky, a On přijme jejich oběti. *CS 73.3*

Pokud Bůh někoho obdařil velkým majetkem, pak takový člověk, pokud má lásku a bázeň Boží, by neměl pokládat za přítěž jednat v souladu s Božím požadavkem a podle svého svědomí. Bohaté svádí pokušení, aby podlehl sobectví a lakomství a nedali Bohu to, co Mu patří. Avšak každý, kdo je věrný Bohu, odpoví satanovi při jeho svádění slovy Písma: „*Loupiti-li má člověk Boha?*“ (Mal 3,8) „*Nebo co prospěje člověku, by všechn svět získal, a své duši škodu učinil? Aneb jakou dá člověk odměnu za duši svou?*“ (Mk 8,36-37) – RH Jan. 17, 1907 *CS 74.1*

Jsme zavázáni svým slibem

Ti, kdo jsou ve svém srdci posvěceni pravdou, se osobně zapojí do velkého díla hlásání varovného poselství světu a budou ho věrně podporovat svými desátky a dary. Každý člen církve je vázán svým slibem Bohu, že nebude zbytečně plýtvat prostředky, které mu byly svěřeny. Potřeba

správného hospodaření v našem domově by neměla být překážkou při podporování současné misijní činnosti, která by se měla rozvíjet v nových oblastech. – RH Jan. 17, 1907 *CS 74.2*

Naléhavě prosím své bratry i sestry na celém světě, aby si uvědomili svou odpovědnost, která na nich spočívá a věrně přinášeli své desátky. Mějte vyrovnaný účet se svým Stvořitelem. Uvědomte si plně potřebu spojení s Ním, který má božské znalosti. Ať každý pilně zpytuje své svědomí, aby zjistil, zda splnil všechny své sliby a jaký je jeho vztah k Bohu. *CS 74.3*

On dal svého jednorozeného Syna, aby za vás zemřel a učinil s vámi smlouvu. Dal vám své požehnání a zároveň očekává, že Mu přinesete své desátky a dary. Nikdo by se neměl vymlouvat, že nepochopil, co se od něho požaduje v této oblasti. Boží plán týkající se desátek a darů je naprosto jasně předložen ve třetí kapitole proroka Malachiáše. Bůh vyzývá své lidské spolupracovníky, aby byli věrní v plnění smlouvy, kterou s nimi uzavřel. „*Sněte všechny desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém.*“ (Mal 3,10) – RH Dec. 3, 1901 *CS 75.1*

Zákon není přísný

Někteří namítají, že desátkový systém musel být jedním z nejprísnejších zákonů, doléhajících na Židy. To však nebylo žádným břemenem pro ochotné srdce, které milovalo Boha. Stávalo se jím jen tehdy, když lidé podněcovali sobecké sklony své vlastní přirozenosti lakomstvím, a když ztratili ze zřetele věčnost a pozemských pokladů si vážili více než svých duší. – 3T 396 *CS 75.2*

Břemeno pouze pro neposlušné

Písmo vyzývá křesťany, aby se zapojili do plánu aktivní dobročinnosti, který bude podporovat trvalý zájem o záchranu jejich bližních. Mravní zákon je vedl ke svěcení soboty. To mohlo být břemenem pouze pro přestupníky, na které doléhaly následky jejich neposlušnosti. Podobně systém desátek nezatěžoval ty, kteří se jim řídili. Tento řád vydal Židům jejich Stvořitel, který jej nikdy nezrušil ani nezmírnil. Právě naopak, místo snižování jeho závaznosti v dnešní době by měl být uplatňován mnohem plněji mezi křesťany, aby napomáhal šíření poznání o spasení v Kristu. – 3T 391-392 *CS 75.3*

Je to jen maličkost

Hovořím o desátkovém systému. A přece, jak nepatrné to připadá mé mysli! Jak ubohý dárek! Jak marná je snaha matematicky vyjádřit hodnotu času, peněz a lásky v porovnání s láskou a obětí, která je nezměřitelná a nevystižitelná! Desátky pro Krista! Ó, jak skromná věc, jak zahanbující náhrada za to, co má tak velikou hodnotu! – 4T 119 *CS 76.1*

15. Otázka naší cti

Jedině snad omezené sobectví může bránit v tom, aby Bohu bylo vráceno to, co Mu patří. Bůh uzavřel s lidmi smlouvu, a pokud budou pravidelně přinášet část, určenou pro rozšíření Kristova království, Pán jim dá své hojné požehnání, takže nebudou mít ani dostatečné prostory na přijetí Jeho darů. Pokud si však člověk ponechá to, co patří Bohu, pak se na něho bude vztahovat výrok Páně: „*Naprosto zlořečení jste.*“ (Mal 3,9) CS 77.1

Ti, kteří pochopili svou závislost na Bohu, si uvědomují, že musí jednat čestně nejen se svými bližními, ale především že musí být čestní ve vztahu k Bohu, od něhož přijímají všechna požehnání svého života. Vyhýbání se Božím požadavkům je v záznamech nebeských knih považováno za okrádání Boha. CS 77.2

Kdo nejedná čestně vůči Bohu, ten nemůže být úspěšný ani v jednání se svými bližními. Nejvyšší Bůh, vládce nebe i země, říká: „*Nebudeš mít v pytlíku svém nejednostejného kamene, většího a menšího. Aniž budeš mít v domě svém nejednostejného korce, většího a menšího. Váhu celou a spravedlivou mít budeš, též míru celou a spravedlivou budeš mít, aby se prodlili dnové tvoji v zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě. Nebo v ohavnosti jest Hospodinu Bohu tvému, kdožkoli činí ty věci, všeliký činící nepravost.*“ (Dt 25,13-16) Také skrze proroka Micheáše vyjadřuje svůj odpor k nečestnosti: „*Ještě-liž jsou v domě bezbožného pokladové nespravedliví, a míra nespravedlivá a ohavná? Zdaliž ospravedlniti mám vážky nepravé, a v pytlíku kamení falešné? ... Pročez i já také nemoc dopustím, bítí a pléniti tě budu pro hříchy tvé.*“ (Mi 6,10-13) – RH Dec. 17, 1889 CS 77.3

Ztráta čistého svědomí

Jestliže jednáme nečestně se svým bližním anebo s Bohem, opovrhujeme Boží autoritou a ignorujeme skutečnost, že Kristus za nás zemřel. Svět okrádá Boha a staví se proti Jeho úžasnému plánu. Čím více majetku jim Bůh propůjčuje, tím více na něm lidé lpí a chtějí ho využít jen pro své potěšení. Mají snad věrní křesťané přijímat způsoby jednání tohoto světa? Máme ztratit své čisté svědomí, společenství s Bohem a důvěrný vztah k bratřím jen proto, že jsme nesplnili slib a neodevzdali podíl, který Bůh pokládá za své vlastnictví? CS 78.1

Všichni, kteří o sobě tvrdí, že jsou křesťané, by si měli uvědomit, že hospodaří s majetkem, který jim svěřil Bůh, a že je také jejich povinností věrně se řídit biblickými pravidly, týkajícími se jeho využívání. Jestliže ve svém srdci máte správný vztah k Bohu, pak nemůžete zpronevěřit Boží majetek a použít ho k uspokojení svých sobeckých zájmů. ... CS 78.2

Bratři a sestry, pokud vám Bůh svěřil nějaký majetek, nepovažujte jej za svůj vlastní. Přijměte ho jako majetek, který vám propůjčil Bůh a přinášejte věrně a upřímně desátky a dary. Když jste dali takový slib, pak Bůh bude očekávat, že svou povinnost budete plnit včas. Neslibujte Pánu jeho díl, abyste si jej pak ponechali pro svou vlastní potřebu, protože vaše modlitby by Mu pak byly odporné. Když takové sliby nejsou plněny, církev se dostává do problémů. – RH Dec. 17, 1889 CS 78.3

Je to svatokrádež

Vše, co bylo v souladu s požadavky Písma odloženo pro Pána, se stává zdrojem příjmu evangelia a pak to již není našim majetkem. Pokud člověk využívá část prostředků z Boží pokladnice pro sebe nebo pro druhé na podporu světského podnikání, pak to je svatokrádež. Jiní se provinili tím, že nevěnovali na Boží oltář to, co bylo jejich povinností. Všichni by měli mít v této otázce jasno. Ani tehdy, když se někdo dostane do finančních problémů, nemá právo použít k vlastnímu prospěchu peníze, které byly zasvěceny pro náboženské účely a uklidňovat své svědomí tím, že je později vrátí. Mnohem lepší je přizpůsobit svá vydání podle výše příjmů, omezit svá přání a nezadlužit se, než používat Boží prostředky pro světské účely. – 9T 246-247 CS 79.1

16. Pravidelnost a řád

Písmo svaté nám skrze apoštola Pavla dává pokyny, týkající se přinášení darů a tyto principy je možno využít také v přinášení desátků: „*V každou neděli jeden každý z vás sám u sebe slož, schovaje podle možnosti.*“ (1 K 16,2) Týká se to rodičů i dětí, lidí bohatých i chudých. „*Jeden každý jak uložil v srdci, [po upřímném zvážení Božího předepsaného plánu], ne s neochotnou myslí aneb z mušení. Neboť ochotného dárce miluje Bůh.*“ (2 K 9,7) Dary mají být projevem poznání velké dobroty, kterou nám Bůh projevuje. CS 80.1

Který den je nejvhodnější pro odevzdání desátků a přinesení našich darů Bohu? V sobotu bychom měli přemýšlet o Boží dobrotě. Když pozorujeme Jeho stvořitelské dílo, poznáváme také Jeho spasitelnou moc. Naše srdce jsou naplněna vděčností za Jeho nesmírnou lásku. V tento den, kdy odpočíváme od své každodenní práce, vracíme Bohu Jeho vlastnictví a svým darem projevujeme svou vděčnost. Tak můžeme prakticky každý týden ukázat, že považujeme Boha za vlastníka všeho našeho majetku, který pouze spravujeme a využíváme k Boží slávě. Každý projev vděčnosti Bohu posílí i náš smysl pro odpovědnost. Když budeme projevovat naši vděčnost, bude se stále prohlubovat také naše radost, která přináší život duši i tělu. – RH Feb. 4, 1902 CS 80.2

Nejdříve desátky, potom dary

Přinášení darů by nemělo být nárazové. Bůh nám k tomu dal náležité instrukce a určil, že přinášení desátků a darů je závazné. Přeje si, abychom je odevzdávali pravidelně a systematicky. ... Každý by měl svůj pravidelný příjem považovat jako projev Božího požehnání a oddělit jednu desetinu jako zvláštní fond, který je posvěcen Pánu. Tato částka by se neměla použít k žádnému jinému účelu. Je určena pouze na podporu služby evangelia. Po oddělení desátků bychom měli vyčlenit částku na dary a oběti, protože „*Bůh nebeský nám dává prospěch*“ (Neh 2,20). – RH May 9, 1893 CS 80.3

Boží požadavky mají přednost

Bůh nám nesdělil pouze skutečnost, že desátky jsou Jeho vlastnictvím, ale také nám říká, jak je máme pro Něho oddělit. Říká: „*Cti Hospodina ze statku svého a z nejpřednějších věcí všech úrod svých.*“ (Př 3,9) Neříká, že nejdříve máme využít peníze pro svou potřebu a Pánu přinést to, co zůstane. Tím bychom přinesli pouze určitý „čestný desátek“. Boží díl by měl být oddělen na prvním místě. – RH Feb. 4, 1902 CS 81.1

Bohu nemáme zasvětit teprve zbytek z toho, co zůstane z našich příjmů, až uspokojíme všechny své nutné i zbytečné potřeby. Avšak dříve, než cokoliv utratíme, bychom měli oddělit část, která patří Bohu. CS 81.2

Většina lidí nejdříve uspokojí všechny své požadavky i potřeby a Bohu věnují jen to, co jim zůstane, pokud vůbec něco zůstane. A když už nic nezůstalo, pak musí Boží dílo čekat tak dlouho, až budou mít štědřejší období. – RH May 16, 1882 CS 81.3

17. Malachiášovo poselství

Pán nebes vyzývá všechny, které obdařil svými dary, aby Jej vyzkoušeli. „*Snete všechny desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém, a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-li vám průduchů nebeských, a nevyleji-li na vás požehnání, tak že neudoláte.*“ (Mal 3,10) CS 82.1

Toto poselství neztratilo nic ze své důležitosti. Je stejně živé a důležité jako Boží dary, které jsou trvalé. V tomto poselství, které nám podává Boží svatý prorok, není nic nepochopitelného ohledně našich povinností. Nejsme ponecháni v nejistotě z nepochopení a neposlušnosti. Pravda je jasně vyjádřena a mohou ji pochopit všichni, kteří chtějí, aby je Bůh považoval za čestné. Pánu patří desátek z celého našeho příjmu. Pokládá svou ruku na část majetku, o které řekl, že Mu ji máme vrátit a říká: Dovoluji vám, abyste použili mé dary, z kterých jste oddělili desátek. Přijďte ke mně se svými dary a oběťmi. CS 82.2

Pán nás vyzývá, abychom odevzdali Jeho desátek do Jeho pokladnice. Tento díl máme odevzdat nekompromisně, čestně a poctivě. Kromě toho nás žádá o dary a oběti. Nikoho však násilím nenutí, aby přinášel desátky, dary a oběti. Ale právě tak jistě, jak nám bylo dáno Boží slovo, tak jistě bude požadovat svůj majetek i s úroky z rukou každé lidské bytosti. Pokud lidé nebudou přistupovat zodpovědně k Božimu majetku a budou přehlížet požadavky, které klade Bůh na své správce, pak brzy přijdou o požehnání, které jim Bůh poskytoval. CS 82.3

Každý člověk dostal od Pána svůj úkol a měl by s Ním spolupracovat. Záleží na rozhodnutí člověka. Lidé se mohou rozhodnout, že nebudou spolupracovat se svým Stvořitelem a nebudou Mu sloužit dary, které jim byly svěřeny. Mohou zanedbávat hospodárnost i sebezapření a nebudou myslet na skutečnost, že Pán od nich jednou bude vyžadovat to, co jim dal. Avšak všichni takoví služebníci jsou nepoctivými správci. CS 82.4

Věrný správce bude sloužit Bohu podle svých nejlepších schopností. V Malachiášově poselství je vyjádřeno pokárání, varování, ale i zaslíbení našeho Pána: „*Loupíte-li má člověk Boha, že vy loupíte mne? A však říkáte: V čem tě loupíme?*“ Pán odpovídá: „*V desátkách a obětech. Naprosto zlořečení jste, protože mne loupíte, vy pokolení všechno.*“ (Mal 3,8-9) CS 83.1

Stále bude mít na zřeteli skutečnost, co všechno je nutno vykonat pro tento svět. Uvědomuje si, že poselství pravdy nebylo dáno pouze pro jeho blízké, ale také pro celou oblast, v níž žije. Pokud člověk bude žít s vědomím této skutečnosti, bude milovat pravdu a bude jí posvěcen, pak zvítězí nad lakomstvím, nečestností i nepoctivostí. – RH Dec. 1, 1896 CS 83.2

Velká opovržlivost

Vím o tom, že jsi prohlašoval, že není třeba platit desátky. Můj bratře, „*zuj obuv svou z noh svých, neboť místo, na němž stojíš, jest svaté*“ (Joz 5,15) Avšak náš Pán ohledně přinášení desátků řekl: „*Snete všechny desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém.*“ (Mal 3,10) CS 83.3

Nedávno jsem v této záležitosti obdržela od Pána jasné světlo a bylo mi zjeveno, že mnozí adventisté sedmého dne okrádají Boha o desátky i dary. Byla jsem upozorněna na Malachiášovo poselství, které přesně popisuje tuto skutečnost. Jak si jen může někdo myslet, že podle svého názoru si může ponechat desátky i dary, které patří Bohu? Bratře, jak daleko jsi sešel z cesty poznání? Navrať se zase zpátky na správnou cestu. – TM 60 CS 83.4

Okrádání Boha

Skutečnost, že vaše jméno bylo zapsáno do sborové knihy ještě neznamená, že jste se stali křesťany. Měli byste přinést svůj dar na obětní oltář a úzce spolupracovat s Bohem, protože pouze On vám může dát poznání krásy Jeho pravdy. Nezatajujte nic před Spasitelem, protože vše patří Jemu. Pokud by vám Bůh nic nedal jako první, ani vy byste Mu nemuseli nic dávat. CS 84.1

Ovládlo vás sobectví a ponecháváte si to, co patří Bohu. Je to svatokrádež, stejně jako modlářství. Lidé si přivlastňují to, co jim Bůh propůjčil, jako by to byl jejich majetek, s nímž mohou naklá-

dat podle svého vlastního uvážení. Mají radost z toho, že jsou bohatí a mají velký vliv. Myslí si, že Bůh si jich bude pro jejich bohatství vážit. Je to však satanova nástraha a klam. K čemu vede tato zřetelná okázalost? Co lidé získají pýchou a nestřídmostí? „*Nebo co prospěje člověku, by všechn svět získal, a své duši škodu učinil? Aneb jakou dá člověk odměnu za duši svou?*“ (Mk 8,36-37) Lidské poklady jsou pomíjivé. Jedině Kristus nám nabízí věčný poklad. Bohatství, které nabízí, převyšuje všechny naše představy. „*Čeho oko nevidalo, ani ucho neslychalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteří jej milují.*“ (1 K 2,9) CS 84.2

Položte si otázku: Jak hospodařím s hřivnami, které mi dal Pán? Nestojíte na straně těch, kterým je řečeno: „*Naprosto zlořečení jste, protože mě loupíte, vy pokolení všechno?*“ (Mal 3,9) CS 85.1

Žijeme v době slavnostní příležitosti a posvátného očekávání, kdy se osudově rozhoduje o našem životě nebo smrti. Snažte se to pochopit vy, kteří tvrdíte, že jste Božími dětmi a odevzdejte své desátky do Jeho pokladnice. Dobrovolně a štědře přinášejte své dary podle toho, jak vás Bůh obdaroval. Nezapomeňte, že Bůh vám svěřil hřivny, které máte hospodárně využívat v Jeho prospěch. Nezapomeňte, že věrný služebník si za to nepřipisuje žádné zásluhy. Všechna sláva a chvála patří Pánu. On nám přece svěřil majetek. Kdyby nám nedal žádné prostředky, nemohli bychom mít zisk. Bez majetku není možno tvořit zisk. Kapitál jsme získali od Pána. Úspěch v podnikání přichází od Něj a Jemu také patří sláva. CS 85.2

Ó, kéž by se všichni, kteří poznali pravdu, také řídili touto pravdou! Proč je člověk, který stojí na prahu věčnosti, tak zaslepený? V podstatě se dá říci, že mezi adventisty sedmého dne není nedostatek prostředků. Ale mnozí z nich si neuvědomují svou zodpovědnost za spolupráci s Bohem a s Kristem při záchraně duší. Nedokazují světu, jak velký zájem má Bůh o hříšníky. Nevyužívají spoustu příležitostí, které se jim naskýtají. V církvi se rozšířilo sobectví jako malomocenství. Pán může uzdravit církev z této strašné nemoci, ale ona se musí chtít uzdravit. Lék nacházíme v 58. kapitole proroka Izaiáše. – RH Dec. 10, 1901 CS 85.3

Vážná záležitost

Zpronevěra Božího majetku je vážnou záležitostí. Jde vlastně o okrádání Boha. Takovým jednáním se naše vnímání stává zvrácené a zatvrzuje se srdce. Každý, kdo nemiluje Boha čistou ne-sobeckou láskou, neprožívá náboženské zkušenosti a jeho chápání je oslabené. Proto také nemůže milovat svého bližního jako sám sebe. ... CS 86.1

V den Božího soudu poznají věřící spolu s celým vesmírem, kolik dobra se mohlo vykonat, kdyby se zbavili sobeckých sklonů a neokrádali Boha na desátcích a darech. Svůj poklad si mohli uložit v nebesích, kde by se nezničil. Místo toho však spotřebovali peníze pro sebe a své děti a neměli zájem na tom, aby Pán měl podíl na jejich vlivu či penězích, a proto jsou navždy ztraceni. Musí nést důsledky svého jednání, protože nechtěli podpořit Pána. Líný služebník, který nevyužil peníze svého Pána, nemá nárok na věčné dědictví v království slávy. – RH Jan. 22, 1895 CS 86.2

Okrádání Boha je největším zločinem vůči Bohu, z něhož může být člověk obviněn. A tento hřích je velmi rozšířený. – RH Oct. 13, 1896 CS 86.3

Zodpovědnost za každý dolar

Chcete zadržovat Pánu to, co Mu patří? Chcete zpronevěřit část Božího majetku, kterou Pán považuje za svou? Pokud ano, pak okrádáte Boha a každý dolar svědčí proti vám v nebeských knihách. – RH Dec. 23, 1890 CS 86.4

Proč někteří nemají požehnání

Bratři a sestry, neváhejte a věrně přineste Bohu desátky a dobrovolné dary vděčnosti. Mnozí neobdrží požehnání, dokud nesplatí desátky, které dluží. Bůh čeká, že vyrovnáte dřívější dluhy. Kdo chce mít podíl na Božím požehnání, je také podřízen tomuto svatému zákonu. Každý, kdo dosud nevyrovnal svůj účet a nezaplatil desátky, měl by je přinést Pánu a neokrádat Jeho dílo. Napravte spáchanou křivdu a přineste Pánu obět smíření. „*Zdali sváže sílu mou, aby učinil se mnou pokoj,*

aby, pravím, učinil se mnou pokoj?“ (Iz 27,5) Pokud uznáte, že jste nejednali správně a zpronevěřili jste Jeho majetek, pak číňte pokání a On vám odpustí vaše přestoupení. – RH Dec. 10, 1901 CS 87.1

Na církev přichází temnota

Někteří kazatelé nevedou lid k tomu, aby plnil všechny své povinnosti. Ve svých kázáních hovoří jen o těch bodech naší víry, které nevyvolávají nespokojenost a nenaráží na odpor. Je ale třeba říkat celou pravdu. Jejich kázání se snad lidem líbí, ale neobsahují duchovní naučení a neberou zřetel na Boží požadavky. Boží lid neodevzdává desátky ani dary, které patří Bohu. Bohatí i chudí okrádají Boha a na církev přichází temnota. Kazatel má pracovat se svými členy, a pokud před nimi zatajuje celou pravdu a Boží vůli, bude odsouzen i se svým lidem, protože zanedbal svou povinnost. – RH April 8, 1884 CS 87.2

Sobecké zadržování je zaznamenáváno

Bůh čte v našich srdcích každou myšlenku, kterou chceme před Ním zatajit. Bůh vidí ty, kteří ze sobeckých důvodů nechtějí platit desátky a přinášet dary i oběti do pokladnice. Před Bohem není nic utajeno. Tak, jak jsou vedeny záznamy o těch, kteří se Boha bojí a mají úctu k Jeho jménu, tak jsou vedeny i záznamy o těch, kteří si přivlastňují Bohem svěřené dary a nepoužívají je jako prostředky ke spasení duší. – RH May 16, 1893 CS 87.3

Nevěrní služebníci mnohé ztratí

Zaslíbení pro ty, kteří mají živou víru v Boha, je stále platné. Bůh splní svá zaslíbení, pokud Jeho lid bude svědomitě poslouchat Jeho příkazy. Pokud se však zpronevěří Jeho požadavkům, které přijal, Bůh dovolí, aby šel vlastní cestou a nesl i důsledky svého jednání. kdo si však přivlastní to, co patří Bohu, dokazuje tím, že je nevěrný služebník. Přejde nejen o to, co zatajil před Bohem, ale i o to, co mu Bůh svěřil. – RH Feb. 4, 1902 CS 88.1

18. Vyzkoušejme Pána

„Snete všechny desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém, a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-li vám prúduchů nebeských, a nevyleji-li na vás požehnání, tak že neodoláte.“ (Mal 3,10) Budeme poslouchat Boha, přinášet Mu desátky a dary, aby byl dostatek potravy, a aby bylo možné nasytit lidi chlebem života? Bůh nás zve, abychom Jej vyzkoušeli před závěrem roku, a aby nás nový rok nepřekvapil prázdnou pokladnou. ... CS 89.1

Říká, že se otevřou nebeská okna a bude na nás vylito tak veliké požehnání, že ani nebudeme mít dost místa, abychom ho mohli přijmout. Dává nám zaslíbení: *„A přimluvím pro vás tomu, což zžírá, a nebude vám kaziti úrod zemských, aniž vám pochybí vinný kmen na poli, praví Hospodin zástupů.“* (Mal 3,11) Tato slova nás ujišťují, že Jeho požehnání převyší naše očekávání, takže budeme moci přinášet větší desátky a dary. *„Navraťte se ke mně, a navrátím se k vám, praví Hospodin zástupů.“* (Mal 3,7) CS 89.2

Bratři, chcete splnit tyto podmínky? Chcete přispívat dobrovolně, s radostí a štědře? Zahraniční misie čekají na dary z Ameriky. Prosí nás zbytečně? Také domácí misie potřebují hodně prostředků. Byly založeny s vírou na různých místech. Máme je nechat strádat nebo snad padnout, anebo je znovu podpoříme? Kež vám Bůh pomůže, abyste se rozhodli co nejlépe. CS 89.3

Nemusíme riskovat

Ó, jak překrásné a dokonalé je ujištění, které nám dává Bůh, když splníme Jeho požadavky! Přijměte tuto Jeho nabídku a věřte, že splní svůj slib. Dodejme si odvahu a spolehněme se na Boží slovo. Ve snaze zbohatnout lidé podstupují velká rizika. Neberou v úvahu věčnost a vzdávají se vznešených zásad. V tomto úsilí mohou přijít o všechno. Ale pokud se rozhodneme přijmout nebeské pozvání, nemusíme tolik riskovat. Musíme však vzít Boha za Jeho slovo, v prosté víře přijmout zaslíbení a dát Pánu vše, co Mu patří. – RH Dec. 18, 1888 CS 90.1

Příčiny neštěstí

Mnozí, kteří o sobě tvrdí, že jsou křesťany, se starají hlavně o sebe, snaží se uspokojit všechny své potřeby, i ty zbytečné, a vůbec se nezajímají o potřeby Božího díla. Ve svém sobectví si vše nechávají pro sebe, okrádají Pána, ale přivlastňují si všechny Jeho dary. Místo zisku jim to přináší ztrátu, protože pro jejich jednání jim byla odňata milost i požehnání. Již tolik lidí zakusilo ztrátu pro své sobectví a lakomství. Kdyby přijali Boží požadavky a Jeho nároky dobrovolně a bez výhrad, pak by se Boží požehnání projevilo tím, že jejich pozemský majetek by rostl. Měli by větší sklizeň a všechny jejich potřeby by byly naplněny. Čím více dáváme, tím více můžeme přijímat. – RH Dec. 8, 1896 CS 90.2

Boží požadavky doprovází zaslíbení

Každý máme své povinnosti, které musíme splnit. Ale Pán má soucit s našimi slabostmi, a proto Jeho požadavky doprovází také zaslíbení. Vyzývá svůj lid, aby Jej vyzkoušel a prohlašuje, že poslušnost odmění bohatým požehnáním. ... Současně nás povzbuzuje, že velikost Jeho odměny bude úměrná našim darům. *„Kdož rozsívá ochotně, ochotně i žítí bude.“* (2 K 9,6) Bůh je spravedlivý a nezapomene na práci, kterou jste pro Něho vykonali s láskou. CS 90.3

Jak laskavý a věrný je k nám Bůh! V Kristu nám dal nejbohatší požehnání. Jeho prostřednictvím zpečetil smlouvu, kterou s námi uzavřel. – RH Dec. 3, 1901 CS 91.1

19. Přivlastňování si Božích prostředků

Pán mi dal zvláštní svědectví, které má být součástí varování i zaslíbení, které nám dal prostřednictvím proroka Malachiáše. Po skončení promluvy k velkému shromáždění církve v Sydney (Austrálie) a šla jsem si obléknout do šatny, byla mi položena otázka: „Sestro Whiteová,

myslíš si, že můj otec by měl platit desátky? Nedávno utrpěl velkou ztrátu a říká, že jakmile se zbaví dluhů, bude platit desátky.“ Zeptala sem se: „A jak se díváš na naše závazky vůči Bohu, který nám dává vše, co potřebujeme k životu a těšíme se ze všech Jeho požehnání? Chceš, aby tvůj dluh vůči Bohu stále rostl? Chceš Jej okrást o tu část, která nikdy nebyla určena pro naše potřeby, ale na podporu Jeho služebníků evangelia? Odpověď na svou otázku můžeš najít u proroka Malachiáše: *„Loupiti-li má člověk Boha? ... A však říkáte: V čem tě loupíme?‘* A aby si to někdo špatně nevysvětlil, dodává: *„V desátcích a obětech. Naprosto zlořečení jste, protože mne loupíte, vy pokolení všecko.“* (Mal 3,8-9) Myslíš si, že po přečtení těchto veršů bych ti mohla říci, že nemusíte platit desátky až do doby, než splatíte svůj dluh? Mám ti snad říci, že nejdříve máte zaplatit dluh nějakému člověku, kterému dlužíte, a přitom okrádat Boha?“ *CS 92.1*

Pokud všichni přijmou doslova text Písma a otevrou svá srdce, aby pochopili slovo Páně, pak neřeknou: „Není mi jasná otázka desátků, nevím, zda musím ve své situaci platit desátky.“ *„Loupiti-li má člověk Boha?“* Důsledky takového jednání jsou jasné a nechci je riskovat. Ti, kteří se rozhodnou, že budou poslouchat Boha, nebudou okrádat Boží pokladnici – Jeho vlastní majetek – jen proto, aby uhradili své dluhy; dají Bohu vše, co Mu patří a obdrží Boží požehnání, které zaslíbil. – Special Testimony to Battle Creek Church, pp. 9, 10 (August, 1896) *CS 92.2*

Pravý důvod zdržování

Viděla jsem, že někteří se stále vymlouvají na své dluhy, a že proto nemohou přispět na Boží dílo. Kdyby se však nad sebou zamysleli, poznali by, že pravým důvodem, proč nepřinášejí Bohu dobrovolné oběti, je jejich sobectví. Někteří lidé budou mít stále dluhy. Boží štědrá ruka jim nebude žehnat v jejich podnikání právě pro jejich lakotu. Láska ke světu převyšuje jejich lásku k pravdě. Nehodí se pro Boží království a nejsou pro ně ani připraveni. – 1T 225 *CS 93.1*

Zadržování desátku pro nedostatek důvěry

Desátek je svatý a Bůh si ho vyhradil pro sebe. Má být vložen do Jeho pokladnice a slouží k podpoře těch, kteří se podílejí na šíření evangelia. Pán byl dlouho okrádán, protože mnozí nepochopili, že desátek je Bohem oddělený díl. *CS 93.2*

Někteří byli nespokojeni a říkali: „Nebudu už dál platit desátky, protože nemám důvěru k využití těchto prostředků při řízení díla.“ Chcete snad okrádat Boha proto, že pochybujete o správném vedení díla? Pak se obraťte přímo na ty, kteří jsou za to odpovědní. Pošlete svou stížnost, aby se vše řádně prošetřilo a napravilo. Neměli byste však opouštět Boží dílo a být nevěrní proto, že ostatní nejednají správně. – 9T 249 *CS 93.3*

Povinnost vůči Bohu je na prvním místě

Někteří se domnívají, že mají svatou odpovědnost ke svým dětem. Každému musí dát jeho podíl, ale považují za nemožné zajistit prostředky na podporu Božího díla. Omlouvají se tím, že mají povinnost vůči svým dětem. To by byl správný názor, pokud by neměli především povinnost vůči Bohu. ... Nikdo by na vás neměl klást požadavky, které by vás sváděly k okrádání Boha. Děti by neměly pro svůj vlastní prospěch okrádat Boží oltář o vaše dary. – 1T 221 *CS 94.1*

20. Reakce probuzeného svědomí

Při zvláštních shromážděních v jednom sboru se projevilo velké duchovní probuzení, zbožnost, dobročinnost a aktivita. Tématem kázání bylo, zda se dopouštíme hříchu a okrádání Boha tím, že neplatíme desátky a nepřinášíme dary. ... *CS 95.1*

Mnozí věřící neplatili desátky řadu let a my víme, že Bůh nemůže dát své požehnání těm, kteří ho okrádají. Církev tak musí nést důsledky za hříchy svých jednotlivých členů. Kdyby všichni členové církve zapsaní ve sborových knihách splnili svou povinnost a odevzdali Bohu desátky, pak by pokladnice netrpěla nedostatkem prostředků. ... *CS 95.2*

Když bylo kázáno o hříchu okrádání Boha, lidé získali jasnější představu o svých povinnostech. Jeden bratr řekl, že už dva roky neplatí desátky a byl z toho zoufalý. Ale když vyznal svůj hřích, znovu získal naději. Zeptal se: „Co mám dělat?“ *CS 95.3*

Řekla jsem mu: „Napiš na papír svůj slib pro církevní pokladnu, podobně jako obchodní směnku.“ *CS 95.4*

Považoval to za tvrdé rozhodnutí, ale posadil se a napsal: „Slibuji, že uvedenou sumu zaplatím.“ Pak se rozhlédl, jakoby chtěl říci: Je toto mé prohlášení dostačující pro Pána? *CS 95.5*

Pak pokračoval: „Ano, vždyť já jsem dostával odměnu. Cožpak jsem nepřijímal každodenně Jeho požehnání? Neochraňovali mně Jeho andělé? Což mi Pán nežehnal při světském podnikání? Odměnu jsem dostal, a proto slibuji, že zaplatím částku 571,50 dolarů do sborové pokladnice.“ Když udělal vše, co bylo v jeho silách, bylo vidět, že je šťastný. Za několik dní zaplatil desátky do pokladny, vyzvedl si svůj úpis a ještě přidal 125 dolarů jako vánoční dar. *CS 95.6*

Jiný bratr napsal úpis na 1 000 dolarů a předpokládal, že ho splatí během několika týdnů. Další písemně slíbil 300 dolarů. – RH Feb. 19, 1889 *CS 96.1*

Zadržované desátky jsou Božím majetkem

Mnozí dlouho nebrali na vědomí svou povinnost vůči svému Stvořiteli. Neodkládali desátky každý týden, čímž se nahromadily velké dluhy a nyní se zdráhají uvést věci do pořádku. Tyto zadržované desátky využívali pro sebe. Je to však Boží majetek, který odmítli přinést do Jeho pokladnice. – RH Dec. 23, 1890 *CS 96.2*

Lhostejní a nedbalí mohou zachránit svou čest

Ti, kteří z lhostejnosti nebo nedbalosti neplatí své desátky ani dary, by si měli uvědomit, že kvůli nim se nemůže pravda rozšířit do dalších oblastí. Musím vyzvat Boží lid, aby zachránil svou čest a poctivě zaplatil Bohu desátky. – Manuscript 44, 1905 *CS 96.3*

Placení úpisem

V pátek ráno jsem hovořila o desátcích. V církvi se nehovořilo o jejich důležitosti tak, jak se mělo a důsledkem této nedbalosti společně s finanční krizí byl velký pokles příjmů z desátků v minulém roce. Na této konferenci bylo toto téma pečlivě probíráno na jednotlivých shromážděních. ... *CS 96.4*

Přišel za mnou jeden bratr příjemného zevnějšku, který byl delegátem za Tasmánii a řekl mi: „Jsem velmi rád, že jsem tě dnes slyšel hovořit o desátcích. Nevěděl jsem, že jsou důležité. Už je budu poctivě platit.“ Spočítal si částku za posledních 20 let, kterou dlužil za desátky a řekl, že je zaplatí co nejdříve, a že vykoná vše pro to, aby se v den Božího soudu u jeho jména nevyskytla poznámka, že okradl Boha. *CS 96.5*

Jedna sestra ze sboru v Melbourne přinesla 11 liber (54 dolarů), které dosud neuhradila. Po poznání pravdy se mnozí rozhodli splatit svůj dluh Bohu a nechtěli být nadále dlužníky. ... Navrhla jsem jim, aby do pokladny vložili písemný slib, že v nejkratší době poctivě zaplatí částku za neodevzdané desátky. S tímto návrhem souhlasili a já jsem přesvědčena, že v příštím roce nebude naše pokladna opět prázdná. – Manuscript 4, 1893 *CS 97.1*

Zbledli při zjištění velikosti dluhu z desátků

Mnozí ztratili schopnost sebezapření a přinášení obětí. Své peníze utratili za pozemský majetek. Bůh dává lidem své požehnání, zkouší je a očekává, jak budou na Jeho jednání reagovat. Oni však nepřinášeli své desátky ani dary a jejich dluhy u Pána zástupů narostly natolik, že zbledli při pomyslení, jak budou moci vrátit to, co Mu již v desátkách dluží. Pospěšte si, bratři, nyní máte příležitost získat před Bohem čest. Neztrácejte čas. – Gen. Conf. Daily Bulletin, Feb. 28, 1893 *CS 97.2*

Na prahu nového roku

Jakými jste správci? O jakou částku jste okradli Boha v minulém roce na desátkách a darech? Podívejte se na své přeplněné stodoly, na své sklady plné zboží. To vše vám dal Pán. A nyní se vás ptá, zda jste svému Dárci vrátili to, co Mu patří. Jestliže jste Hoj ošidili, napravte to. Pokud je to možné, tak to napravte dodatečně a pak požádejte Spasitele o odpuštění. Nechcete vrátit Pánu Jeho majetek dříve, než tento rok zapadne do věčnosti? – RH Dec. 23, 1902 *CS 97.3*

Náhrada spojená s lítostí

Pokud jste na něco zapomněli, vraťte to s lítostí a pokáním. Sjednejte nápravu, abyste nebyli ztraceni. ... A když jste ze své strany vykonali vše a nezapomněli na nic, co patří vašemu Stvořiteli, pak Ho můžete požádat, aby tyto prostředky použil na šíření poselství pravdy světu. – RH Jan. 20, 1885 *CS 98.1*

Jákovova věrnost

JákoB učinil svůj slib (Gn 28,20-22) když byl občerstven rosou milosti a posilněn jistotou Boží přítomnosti. Když ale Boží sláva odstoupila, upadl do stejného pokušení, jaké přichází na člověka i v dnešní době. Zůstal však věrný svému slibu a nechtěl ani pomyslet na to, že by svůj slib zrušil. Mohl uvažovat stejně jako lidé v dnešní době, že toto zjevení bylo jen snem, že svůj slib učinil ve stavu určitého nadšení, a proto by ho ani nemusel splnit. Avšak on to neudělal. *CS 98.2*

Přešla dlouhá léta, než se JákoB odvážil vrátit se zpět do své země. Když to však učinil, věrně splnil svůj slib daný Pánu. Zbohatl a velké množství jeho majetku bylo převedeno do Boží pokladnice. *CS 98.3*

Dnes mnozí ztroskotají právě tam, kde JákoB zvítězil. Lidé, kterým dal Bůh největší statky, mají i největší sklon si je zadržet, když mají odevzdat část úměrnou hodnotě jejich majetku. JákoB dal desátek ze všech věcí, které měl a pak spočítal desátky z toho, co užíval pro sebe po dobu, co byl v pohanské zemi a tento slib nemohl plnit. Bylo to velké bohatství, on však nezaváhal. To, co slíbil Bohu, nepovažoval za svůj, ale za Boží majetek. *CS 99.1*

Velikost daru by měla být úměrná velikosti našeho majetku, který nám byl svěřen. Komu bylo svěřeno více, od toho Bůh požaduje větší dar. Pokud má křesťan deset nebo dvacet tisíc dolarů, pak od něj Bůh nežádá pouze částku úměrnou desátkovému systému, ale má přinést Bohu také oběť za hřích a dar vděčnosti. – 4T 466-467 *CS 99.2*

Modlitba není náhradou za desátek

Smyslem modlitby není změna Boží vůle, ale vytvoření souladu mezi námi a Bohem. Není náhradou za naši povinnost. I často pronášená modlitba nemůže být Bohem přijata jako náhrada za náš desátek. Modlitba nemůže vyrovnat náš dluh před Bohem. – MYP 248 *CS 99.3*

Těsně před je příliš pozdě

Brzy bude ukončena doba zkoušky. Pokud nesloužíte věrně Bohu, jak hodláte před Bohem ospravedlnit svůj lhostejný postoj? Již nezbývá mnoho času do chvíle konečného vyrovnání účtů a budete dotázáni: „Kolik dlužíte svému Pánu?“ Pokud jste zapomněli čestně se vyrovnat s Bohem, tak vás prosím,myslete na svůj dluh a vyrovnejte ho co nejdříve. Není-li to možné, prostě pokorně Boha ve jménu Ježíše Krista,aby vám prominul váš velký dluh. Začněte jednat jako křesťané a ne-

hledejte jen omluvy pro své selhání a přivlastnění Jeho vlastnictví. Dosud je stále slyšet Jeho laskavý a milosrdný hlas, stále ještě není pozdě k nápravě. Pokud ho dnes slyšíte, nezatvrzujte svá srdce. – RH Supplement, Dec. 1, 1896 *CS 99.4*

21. Použití desátků

Bůh dal zvláštní ponaučení o používání desátků. On nechce, aby Jeho dílo bylo ochromeno nedostatkem prostředků. Aby se předešlo každému svévolnému jednání a omylům, dal nám v tomto směru velmi jasná ponaučení o našich povinnostech. Část prostředků, kterou si Bůh vyhradil, nemá být použita k jinému účelu, než nám určil. Ať se nikdo nedomnívá, že má právo zadržet svůj desátek, aby jej použil podle svého vlastního uvážení. Desátky se nemají používat k vlastnímu využití ani v případě nouze, anebo pro účel, který se nám jeví jako vhodný, i kdyby to bylo součástí Božího díla. *CS 101.1*

Slovem i příkladem má kazatel poučit věřící, že desátek je svatý. Sám se nesmí domnívat, že si jej může ponechat nebo použít podle svého uvážení jen proto, že je kazatelem. Není to jeho majetek. Nemá právo si ponechat, o čem se domnívá, že mu to náleží. Nikdy by neměl podporovat žádné akce, které by se vymykaly zásadám správného využití desátků a darů, které byly přineseny Bohu. Mají zůstat uloženy v Jeho pokladnici a podle Jeho příkazu využity pro službu Bohu. *CS 101.2*

Bůh si přeje, aby všichni Jeho správci přesně dodržovali Boží nařízení. Neměli by nahrazovat Boží plán konáním různých dobročinných skutků, nebo k obdarování jiných lidí podle svého uvážení. Člověk se nemá snažit svým neuváženým jednáním snažit vylepšovat Boží plán a vymýšlet si náhradní řešení, i kdyby byla výsledkem dobrých pohnutek za různých okolností a upřednostňovat je před Božími požadavky. Bůh vyžaduje od všech, aby svým vlivem podporovali Jeho řád. Bůh oznámil svůj plán a každý, kdo s Ním chce spolupracovat, musí uskutečňovat Jeho plán a nesnažit se o jeho zdokonalování. *CS 101.3*

Pán dal Mojžíšovi následující poučení pro Izraele: „*Ty také přikaz synům Izraelským, ať nanesou oleje olivového čistého, vytlačeného k svícení, aby lampy vždycky rozsvěcovány byly.*“ (Ex 27,20) Touto ustavičnou obětí měl být zabezpečen Boží dům tím, co bylo třeba k bohoslužbě. Jeho lid si má dnes připomínat, že dům bohoslužby patří Pánu, a že se mají o něho svědomitě starat. Ale prostředky, potřebné pro tento účel, se nemají čerpat z desátků. *CS 102.1*

Bylo mi svěřeno naprosto jasné a přesné poselství pro náš lid. Byla jsem požádána, abych jim řekla, že se dopouštějí chyby, když používají desátky k jiným účelům, které jsou sice v jádru dobré, ale neshodují se s tím, k čemu se mají podle Pána používat. Kdo jedná takovým způsobem a používá desátky proti Božímu příkazu, ten bude souzen Bohem. *CS 102.2*

Je třeba najít jiné zdroje, ale ne desátky

Někdo se domnívá, že desátky je možné použít pro potřeby školy. Jiní se domnívají, že z desátků by bylo možné podporovat kolportéry a knižní evangelisty. Je ale velkou chybou, když se desátky nedávají těm, pro něž jsou určeny – na podporu kazatelů. ... *CS 102.3*

Desátek patří Pánu a kdo do jeho využití zasahuje neoprávněně, bude potrestán tím, že ztratí svůj nebeský poklad, pokud nebude činit pokání. Dílo se nesmí zdržovat proto, že desátky se používají k jiným účelům, než jak určil Pán. Pro tyto další akce je třeba zajistit prostředky z dalších zdrojů. Tyto aktivity je třeba podporovat, ale ne z desátků. Bůh se nezměnil. Také v dnešní době mají být desátky používány na podporu činnosti kazatelů. – 9T 247-250 *CS 102.4*

Také bibliční učitelé

Naše výroční konference očekávají, že školy vychovávají vzdělané pracovníky a chtějí proto poskytnout školám odpovídající dostatečnou podporu. Podle zjeveného světla by z desátků měli být podporováni také učitelé, kteří na našich školách vyučují Boží slovo, vysvětlují studentům Písmo a vychovávají je Božím pravdám. Toto poučení bylo dáno již dávno a v poslední době bylo znovu několikrát opakováno. – 6T 215 *CS 103.1*

Není to fond pro chudé

Desátky jsou určeny ke zvláštním účelům. Neměli bychom je považovat za fond pro chudé, ale jsou vyhrazeny pro podporování těch, kteří ponesou světu Boží poselství. Žádná výjimka není možná. – RH Supplement, Dec. 1, 1896 *CS 103.2*

Není určen pro běžné výdaje církve

Bylo mi ukázáno, že není správné používat desátky k úhradě příležitostných církevních výdajů. Od tohoto správného postoje se však mnozí odchýlili. Bylo by lepší, kdyby nebylo vydáváno tolik peněz na drahé oblečení a na uspokojování vlastních zálib, ale abychom se naučili sebezapření a nevydávali peníze na zbytečnosti. Pokud tak budete jednat, vaše svědomí zůstane čisté. Ale kdykoliv budete používat peníze z Boží pokladnice na běžné výdaje církve, okrádáte Boha. – Special Testimony to Battle Creek Church, pp. 6, 7 (August, 1896) *CS 103.3*

22. Výchova kazatelů a sborových činovníků

Kdo vstupuje do kazatelské služby, bere na sebe slavnostní odpovědnost, která se často zanedbává. Někteří rádi kážou, ale nevykonávají osobní práci ve prospěch církve. Je velmi potřebné vysvětlovat naše závazky a povinnosti vůči Bohu, zvláště pokud jde o poctivé přinášení desátků. Naše kazatele by jistě mrzelo, kdyby za svou službu nedostali včas zaplacení. Uvažují však o tom, že v Boží pokladnici musí být nejdříve nějaká finanční hotovost pro výplatu jejich odměny? Pokud ale nedokážou vychovávat členy k tomu, že je třeba věrně přinášet Bohu to, co Mu patří, pak se to projeví tím, že v Boží pokladnici bude nedostatek prostředků pro šíření Jeho díla. *CS 104.1*

Pastýř Božího stádece by měl být věrný v plnění svých povinností. Považuje-li tento úkol za nepříjemný a chce ho přenechat někomu jinému, pak není věrným dělníkem. Měl by si přečíst slovo Páně u Malachiáše, kde Pán svůj lid obviňuje z okrádání Boha, pokud neodevzdává desátky. Všemohoucí Bůh prohlašuje: „*Naprosto zlořečení jste.*“ (Mal 3,9) Jak může kazatel, který slouží slovem a vyučuje, vidět, že lidé budou svým jednáním přivedeni do zlořečenství a přitom zapomenout, že jeho povinností je poradit a varovat je? Každý člen sboru by měl být veden k tomu, aby věrně a svědomitě odváděl desátky. – 9T 250-251 *CS 104.2*

Rady pro nově obrácené

Kazatelé by neměli nechávat část práce ve vyučování nově obrácených nedokončenou jenom proto, že to považují za nepříjemné a počítat s tím, že to za ně dokončí další kazatel, který přijde po nich. Když pak nový kazatel hovoří o Božích požadavcích, nemusí v tomto případě tuto část pravdy zpětně doplňovat slovy: „Můj předchůdce vás učil poznávat pravdu, ale při tom se nezmínil o těchto věcech.“ Někteří se budou cítit těmito slovy dotčeni. Někteří pak odmítají přijetí desátkového systému; odcházejí a opouštějí ty, kteří milují přítomnou pravdu, které uvěřili. Když se seznámí i s dalšími zásadami, pak namítají, že „tak se to neučili“ a váhají, co mají dál dělat. Je mnohem lepší, když první posel pravdy vede upřímně k poznání tyto nově obrácené ve všech zásadních otázkách i za tu cenu, že do sboru bude přijímán menší počet nových členů. V Božích očích je lépe dovést k plnému poznání pravdy šest obrácených než šedesát těch, kteří sice tvrdí, že věří, ale nejsou zcela obráceni. *CS 104.3*

Součástí práce kazatele s nově obrácenými při poznávání pravdy je vysvětlení důvodu, proč se odevzdávají desátky – je to vlastně uznání jejich závislosti na Bohu. Nově obrácení by měli plně pochopit svou povinnost vrátit Pánu Jeho díl majetku. Příkaz přinášení desátků je natolik jasný, že se o něm nedá ani v nejmenším pochybovat. A kdo nebere na vědomí svou povinnost vysvětlit tento bod pravdy, zanedbává důležitou část své práce. *CS 105.1*

Povinností kazatele je také zdůrazňování důležitosti dalších povinností ve spojení s Božím dílem. Nikdo není zbaven svého úkolu v oblasti dobročinnosti. Lidé musí pochopit, že každé odvětví Božího díla potřebuje jejich podporu a jejich pomoc. Před námi je otevřeno veliké misijní pole a je třeba stále hovořit o jeho potřebách. Lidé musí pochopit, že nejsou jen posluchači, ale také činitelé slova, kteří chtějí získat věčný život. Musí také pochopit, že každý, kdo přijímá Kristovu milost, se má nejen podílet na šíření pravdy, ale také se cele odevzdat Bohu. – GW 369-371 *CS 105.2*

Povinnost duchovního pastýře

Církev by měla jmenovat duchovní pastýře nebo starší, kteří jsou oddáni Pánu Ježíši, aby dohlíželi na zvolené činovníky ve vedení sboru, jak poctivě vybírají desátky. Když kazatelé poznají, že se k této službě nehodí, že nesplňují očekávání sboru, podceňují důležitost vrácení prostředků patřících Bohu, anebo se nemohou spolehnout na jejich věrnost při vybírání desátků, pak by je měli odvolat. Bylo by to zanedbání úkolu, který může být pro sbor buď požehnáním nebo prokletím. Měli by být zproštěni své zodpovědnosti a svěřit tento úkol jiným. *CS 106.1*

Poslové Páně by měli vidět, že členové sboru věrně plní Boží požadavky. Bůh říká, že v Jeho domě má být dostatek prostředků. Pokud se však s jeho penězi špatně zachází a s desátky se nakládá

podle osobních potřeb jednotlivců, pak Pán nemůže dát své požehnání, protože nemůže podporovat ty, kteří si myslí, že s Božím majetkem mohou zacházet tak, jak se jim zlíbí. – RH Supplement, Dec. 1, 1896 *CS 106.2*

Odpovědnost sborových činovníků

Povinností starších a sborových činovníků je poučování členů sboru o této důležité záležitosti a její uvádění ve správném světle. Jako Boží spolupracovníci jsou sboroví činovníci povinni hovořit o této jasně stanovené otázce. Stejně tak i kazatelé mají povinnost poučovat o tomto Božím nařízení. Ten, kdo byl pověřen funkcí hospodáře sboru, nesmí být ledabylý, ale musí dbát, aby i členové poctivě plnili své povinnosti. ... Starší a sboroví činovníci by měli dodržovat ustanovení Písma svatého a dbát na to, aby členové poctivě plnili své závazky a přinášeli desátky a dary. – RH Dec. 17, 1889 *CS 106.3*

I chudí mohou být štědrí

Ti, kteří přijali pravdu, patří většinou mezi chudé tohoto světa, ale to je neopravňuje k zanedbávání povinností, které na sebe vzali při poznání vzácné pravdy. Chudoba by jim neměla být zábranou, aby si mohli ukládat poklad v nebi. I oni mohou dosáhnout požehnání, které mají bohatí na dosah. Jsou-li věrni se svým malým majetkem, jejich nebeský poklad poroste podle jejich poctivosti. Hodnotí se jejich pohnutky, ne množství, které dávají. Jejich dary jsou z pohledu nebes o to cennější. – GW 222 *CS 107.1*

K dalšímu studiu

Desátky a dary v Izraeli: PP 525-529

Desátkový systém existoval již před Mojžíšem: 3T 393

Stejně trvalý princip jako Boží zákon: 3T 404

Stejně jako sobota jsou i desátky svaté: 3T 395-396

Původce tohoto řádu je sám Ježíš Kristus: 6T 384

Nebyl zrušen ani zmírněn: 3T 392

Záleží na svědomí a dobročinnosti člověka: 3T 394

Uznání nároků našeho Stvořitele a Vykupitele: 6T 479-481

Bůh pokládá svou ruku na náš majetek a říká: „Oddělte mi desátky,“: 9T 245

Je to otázka upřímnosti a cti: Ed 138-139

Chamtivost se Bohu protiví: AA 339

Štědrost není naší přirozenou vlastností, ale musí být vypěstována: 5T 271-272

Malachiášovo poselství: 6T 384-390

Nikdo by se neměl řídit náklonností svého sobeckého srdce a tak okrádat Boha: 5T 481

Kdo používá Boží majetek k tomu, aby zaplatil dluh u lidí, je dvojnásobným dlužníkem: 6T 390-391; 1T 220

Když žijeme v souladu s naším Bohem, pak nic nebude přednější než On: 6T 103-104

Šíření poselství je brzděno zadržováním desátků: 9T 52

Co je výsledkem věrného odevzdávání desátků: 3T 389; 6T 385; 4T 474-476; AA 338

Dostatek prostředků přispěje k rychlejšímu šíření Božího díla: 5T 150

Zkouška toho, jak si vážíme věčného života: 3T 408

Zlořečenství je důsledkem sobeckého zadržování darů: 1T 221; 4T 484,620; 2T 661-662; 5T 151-152

Žádná omluva za neplnění povinností: 6T 387; TM 305-306

Okrádání Boha je zaznamenáno v nebeských knihách: 3T 394

Nezchudneme tím, když Bohu vrátíme Jeho vlastnictví, ale když si ho ponecháme: 6T 449

Když odevzdáme desátek, zbývající majetek bude požehnaný: 4T 477

Devět desetin je více než deset desetin: 3T 404

Zaslíbení blahobyti věrným: 5T 267-268

Očekávání Malachiášova zaslíbení: TM 308
Přineste zadržené desátky s vyznáním: 9T 51-52
Výzva, aby desátky byly přineseny před závěrem roku: TM 305-307
Výzva k lítosti a k odškodnění: 3T 394-395
Desátky jsou určeny výhradně pro kazatele: 9T 249-250; GW 226
**Povinnosti předsedů konferencí a kazatelů v oblasti výchovy: 5T 374-375;
9T 250; TM 305-307**
Učte a buďte příkladem: 9T 246
Ti, kteří přehlíží hříchy, nejsou bez viny: 3T 269-270; TM 307
Také chudí by měli být vedeni k pravidelné štedrosti: GW 222-223
Dávejte raději více, než je vaše povinnost, než abyste něco zanedbali: 4T 485

Část IV. – Každý člověk podle svých schopností

23. Zásady správcovství

Studuje každý z nás Boží slovo upřímně a s modlitbou, abychom se mohli řídit jeho naučením a požadavky? Pán s námi nebude spokojený, pokud si přivlastňujeme cokoli z toho, co Mu patří, i když se jedná o menší nebo větší částky. Pokud chceme peníze utratit podle svých přání, pak bychom měli zvážit, jak lépe by se daly tyto prostředky využít. Oddělme menší nebo větší částky pro našeho Mistra, aby bylo možno podpořit Jeho dílo na nových místech. Pokud sobecky utratíme peníze, které jsou jinde tolik potřebné, pak nám Pán nemůže žehnat, a ani nás za to nemůže pochválit. *CS 111.1*

Jako správce Boží milosti hospodaříme s Jeho prostředky. Nám to velice pomáhá, když denně přijímáme Jeho bohatou milost, máme možnost pochopit Jeho vůli a zůstat věrni jak ve velkých, tak i v malých věcech. Je-li to naší zkušeností, pak naše služba Kristu bude opravdová. Bůh si přeje, abychom před anděly i před lidmi projevovali vděčnost za to, co pro nás vykonal. Když je Bůh k nám štědrý, pak bychom Jej za to měli chválit a být také milosrdní. ... *CS 111.2*

Uvědomují si všichni členové církve, že vše, co jim bylo dáno, by mělo být použito k Boží slávě? Každý člověk na tomto světě má u Boha věrně vedený účet. Při závěrečném účtování si věrný hospodář nic nepřivlastní. Neřekne: „Moje hřivna“, ale „Tvá hřivna získala“ další hřivny. Ví, že kdyby mu nebyl svěřen žádný dar, pak by ho nemohl zhodnotit. Uvědomuje si, že věrným spravováním majetku pouze splnil svou povinnost. Majetek patřil Pánu, a pouze s Jeho majetkem mohl úspěšně obchodovat. Pouze Jeho jméno může být oslaveno. Poznává, že bez svěřeného majetku by byl navždy ztracen. *CS 111.3*

Když obdrží pochvalu od svého Pána, pak bude překvapen, proto- že to vůbec nebude čekat. Avšak Kristus mu říká: „*To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejděž v radost Pána svého.*“ (Mt 25,21) – RH Sep. 12, 1899 *CS 112.1*

Jak Bůh zkouší své správce

Jak strašně člověk lpí na pozemských věcech! Svou pozornost zaměřuje pouze na domy, pozemky a přitom přehlíží svou povinnost vůči svému bližnímu. Na své vlastní spasení se dívá jako na méně důležitou záležitost a na Boží požadavky zapomíná. Člověk lpí na pozemském majetku tak neústupně, jakoby ho měl mít na věky. Lidé vzbuzují dojem, že mají právo nakládat se svým majetkem tak, jak se jim zachce a neberou ohled na to, co Pán nařídil, anebo co potřebují jejich bližní. *CS 112.2*

Zapomínají, že vše, co považují za své, jim bylo jen svěřeno. Jsou jen správci Boží milosti. Bůh jim tento majetek propůjčil, aby je vyzkoušel, jaký mají vztah k Jeho dílu, a aby projevili svůj vnitřní vztah k Němu. S prostředky svého Pána neobchodují jen pro časnost, ale pro celou věčnost a zisk nebo ztráta jejich hřivny rozhodne o jejich postavení a důvěře ve světě budoucím. – RH Feb. 14, 1888 *CS 112.3*

Praktická otázka

Celý Boží lid by měl prakticky poznat význam správcovství. ... Praktická dobročinnost přidá duchovní život tisícům formálních vyznavačů pravdy, kteří jen naříkají nad životem v temnotě. To by je proměnilo ze sobeckých a hrabivých vyznavačů mamonu na opravdové a věrné Kristovy spolupracovníky pro záchranu hříšníků. – 3T 387 *CS 112.4*

V Boží službě

Správce by měl jednat stejně jako jeho pán. Jako správce na sebe přijímá odpovědnost, musí jednat v jeho zájmu a stejným způsobem, jak by jednal pán na jeho místě. Zájem jeho pána musí být i jeho zájmem. Postavení správce je čestné, protože Pán mu důvěřuje. Jestliže jedná jakkoliv sobecky a těží z výhod, které získal z hospodaření se svěřeným majetkem pro vlastní obohacení či prospěch, zneužívá tím důvěru, které se mu dostalo. – 9T 246 *CS 113.1*

Sobecké využívání svěřeného bohatství je projevem nevěrnosti vůči Bohu a je důkazem, že takový správce se nehodí ke spravování nebeských statků. – 6T 391 *CS 113.2*

24. Naše hřivny

Jestliže správně pochopíme podobenství o hřivnách, pak se zbavíme chamtivosti, kterou Bůh nazývá modloslužbou. – 3T 387 *CS 114.1*

Bůh dal člověku různé hřivny – rozum, aby si uvědomil svůj původ, srdce, aby se stalo sídlem Jeho trůnu, vliv, aby mohl být požehnáním pro jiné a také svědomí, aby odsuzovalo hřích. Každý od Pána něco obdržel a každý má také svým podílem přispět na podporu Božího díla. *CS 114.2*

Bůh si přeje, aby Jeho služebníci v Něm viděli Dárce všeho, co mají, aby nezapomněli na to, že jejich majetek a také to, čím sami jsou, pochází od Něho, jehož rada vše převyšuje a jehož dílo je skvělé. Citlivý dotek ruky lékaře, jeho vliv na nervy a svaly, jeho znalost křehkého organismu – to vše je spojeno s mocí Boží moudrosti a působí ku prospěchu trpícího lidstva. Od Boha pochází i zručnost tesaře i síla kováře, s níž na kovářině vykove kruh. Bůh svěřil lidem hřivny a přeje si, aby se k Němu obraceli pro radu. Tak mohou využívat své určité nadání a dokazovat, že jsou Božími spolupracovníky. *CS 114.3*

Majetek je hřivnou. Pán posílá svému lidu poselství: „*Prodávejte statky své a dávejte almužnu.*“ (L 12,33) Nelze pochybovat o tom, že všechno, co máme, patří Pánu. Vyzývá nás, abychom se probudili a přijali část břemene tohoto úkolu, aby se Jeho dílo dařilo. Každý křesťan by měl splnit svůj úkol jako věrný služebník. Boží metody jsou praktické a správné. My máme podnikat se svými penězi, podporovat Jeho dílo našimi dobrovolnými dary a přivádět lidi ke Kristu. Do Boží pokladnice tak mohou přicházet malé i velké dary. ... *CS 114.4*

Dar řeči je hřivnou. Ze všech darů, které Bůh svěřil lidem, se nejvíce oceňuje dar řeči. Měl by být použit k hlásání Boží moudrosti a obdivuhodné lásky. Tak se bohatství Jeho moudrosti i lásky vzájemně prolíná. *CS 115.1*

Stále přítomný Spasitel se projevuje ve slovech. Ale Duch svatý není přítomen v srdci člověka, který je v okamžiku, když někdo nesouhlasí s jeho názory a plány, nervosní a podrážděný. Takový člověk se pak často uchyluje k jízlivým poznámkám, které zarmucují Ducha a jsou spíše projevem satanského než božského ducha. Pán si přeje, aby lidé, zapojeni do Jeho díla, projevovali vždy Kristovu pokoru. Jste-li vyprovokováni, nebuďte netrpěliví. Projevujte Kristovu laskavost tak, jak ji i On projevoval ve svém životě. ... *CS 115.2*

Síla je hřivna a máme ji využívat k oslavě Boha. Patří Mu i naše těla. Zaplatil cenu za spásu našeho těla stejně jako naší duše. ... Bohu můžeme lépe sloužit jako zdraví než nemocní. Měli bychom proto spolupracovat s Bohem a pečovat o své tělo. Láska k Bohu je důležitá pro život i pro zdraví. Má-li být vaše zdraví dokonalé, pak vaše srdce mají přetékat láskou, nadějí i radostí v Pánu. ... *CS 115.3*

Také náš vliv je hřivnou. Je to moc i schopnost ke konání dobra, když nás svatý oheň Božího nadšení probudí ke službě. Vliv svatého života se pak projeví nejen v našem domově, ale i v každém našem jednání. Praktická dobročinnost, sebezapření a sebeobětování, které se projevují v životě člověka, ovlivňují ke konání dobra i ty, kteří se s ním stýkají. ... *CS 115.4*

Podle schopností příjemce

V Božím plánu se uplatňuje rozmanitost při rozdělování hřiven. Někdo obdrží jednu hřivnu, jiný pět nebo deset. Tyto hřivny nejsou rozdělovány nahodile, ale podle schopností příjemce. *CS 116.1*

Podle počtu udělených hřiven budou požadovány také výsledky. Od toho, kdo obdržel mnoho, bude i mnoho požadováno. Ten, kdo obdržel deset liber, bude zodpovědný za to, jestli správně využil všech deset liber. Ten, kdo má jen deset pencí, má také zodpovědnost jen za těchto deset pencí. ... *CS 116.2*

Věrné využití hřiven bude odměněno pochvalou našeho Pána. Pokud chceme být považováni za věrné a dobré služebníky, pak musíme cele a oddaně pracovat pro Mistra. On ocení poctivou a svědomitou službu. Bude s námi spolupracovat, pokud Mu budeme plně důvěřovat, oceníme Jeho soucit a štědrost a budeme před Ním pokorní. Pak budou naše hřivny přinášet užitek. *CS 116.3*

„Pracujte, dokud nepřijdu“

Pán nás pověřil, abychom v době Jeho nepřítomnosti spravovali jeho majetek. Každý správce dostal svůj úkol, aby přispěl k podpoře Božího království. Ať se nikdo nevymlouvá. Pán nám všem přikazuje: „*Pracujte, dokud nepřijdu.*“ Podle své moudrosti nám dal rady, jak máme využít Jeho dary. Hřivny řeči, paměti, vlivu i majetku – ty všechny mají přispět k Boží slávě a k podpoře Jeho království. Věrné využití Jeho darů nám přinese požehnání. CS 116.4

Říkáme o sobě, že jsme křesťané, a že očekáváme druhý příchod Pána na nebeských oblacích. Ale jak nakládáme se svým časem, vědomostmi a naším majetkem, který vlastně není náš, ale byl nám svěřen, aby se ověřila naše poctivost? Přinesme vše Ježíši. Využijme naše poklady k podpoře Jeho díla. Jedině tak projevíme poslušnost Jeho přikázáním. „*Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdež mol a rez kazí, a kdež zloději vykopávají a kradou. Ale skládejte sobě poklady v nebi, kdež ani mol ani rez nekazí, a kdež zloději nevykopávají ani nekradou. Nebo kdež jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.*“ (Mt 6,19-21) – RH April 9, 1901 CS 116.5

Každý člověk má svůj úkol

Někteří si myslí, že hřivny dostává jen určitá privilegovaná třída na úkor ostatních, kteří samozřejmě nejsou vybízeni k práci ani k odměně. Ale tak to není v podobenství uvedeno. Když Pán do mu svolal své služebníky, každému z nich určil práci. Celá Boží rodina na sebe přebírá odpovědnost za to, jak se naloží s majetkem Pána. ... CS 117.1

Všichni přijímají větší či menší stupeň odpovědnosti za to, jak naloží s hřivnami svého Pána. Duchovní, duševní i tělesné schopnosti, vliv, postavení, majetek, sklony a zájmy – to vše jsou vzácné hřivny, které máme využít ku prospěchu lidí, za něž Kristus zemřel. – RH Oct. 26, 1911 CS 117.2

Proč jsou hřivny svěřeny

Boží lid by si měl uvědomit skutečnost, že Bůh nám nesvěřil hřivny proto, abychom se obohatili pozemským zbožím, ale proto, abychom si mohli uložit dobrý základ do budoucna, pro věčný život. – RH Jan. 8, 1895 CS 117.3

25. Odpovědnost člověka s jednou hřivnou

Ti, kteří obdrželi pouze jednu hřivnu, se snaží ospravedlnovat tím, že mají jen tak málo darů oproti ostatním, kteří dostali hodně. Jako nevěrní služebníci zakopali hřivnu do země. Obávají se, že budou muset splatit to, co jim Bůh svěřil. Světským podnikáním se zabývají, ale do Božího díla investují málo, pokud vůbec něco investují. Očekávají, že veškerou odpovědnost za těžkosti v díle převezmou ti, kteří obdrželi hodně hřiven, a proto necítí odpovědnost za jeho postup a úspěch. ... *CS 118.1*

Takový je postoj mnohých, kteří vyznávají, že milují pravdu. Podvádějí však sami sebe, protože satan je zaslepil. Tím, že okrádají Boha, okradli mnohem víc sami sebe. Svou hrabivostí a hříšnou nevěrou se připravili o nebeský poklad. *CS 118.2*

Protože mají jen jednu hřivnu, neodvažují se spolehnout na Boha a raději ji ukryjí v zemi. Namlouvají si, že jsou zproštěni odpovědnosti. Mají radost ze šíření pravdy, ale nechtějí si připustit, že by i oni měli projevit sebezapření a osobně se podílet na díle svými prostředky, přestože jich nemají mnoho. ... *CS 118.3*

Všem byly svěřeny hřivny

Pán svěřil své dary velkým i malým, bohatým i chudým. Někomu jich dal více, někomu méně, každému podle jeho schopností. Svě požehnání dá věrným, laskavým a pilným pracovníkům. Jejich investice bude úspěšná, lidem otevře cestu do Božího království a jim zajistí nesmrtelný poklad. Všem těmto pracovníkům byly svěřeny nebeské dary. Množství hřiven závisí na schopnostech každého jednotlivce. *CS 118.4*

Bůh pověřuje každého člověka jeho úkolem a očekává odpovídající výsledek podle míry obdávání. Nepředpokládá, že by chudý člověk mohl dát na darech tolik, jako bohatý. Ani od slabých a trpících není možné vyžadovat stejnou aktivitu jako od silných a zdravých jedinců. Každou hřivnu, která byla co nejlépe využita, Bůh přijme podle toho, co člověk mohl vykonat, a ne podle toho, co nemohl. *CS 119.1*

Bůh nás nazývá služebníky a tím nám naznačuje, že nám nejen svěřil úkol, ale také určitou odpovědnost. Zapůjčil nám kapitál pro investování. Není to náš majetek a my se dopouštíme urážky Boha, pokud se z něho chceme sami obohatit, anebo Jeho majetek využijeme podle svých představ. Neseme odpovědnost za použití nebo zneužití toho, co nám Bůh svěřil. Jestliže svěřený kapitál leží nepoužitý nebo je zakopaný do země, Bůh od nás bude vyžadovat vyúčtování, i kdyby se jednalo o jedinou hřivnu. Bude od nás vyžadovat ne náš, ale svůj majetek i s úroky. *CS 119.2*

Bude prozkoumána každá hřivna, kterou vrátíme Pánu. Práce a důvěra Božích služebníků nebude považována za cosi nepodstatného. Bude řešen případ každého jednotlivce, bude vyžadováno vyúčtování za každou svěřenou hřivnu, aby se zjistilo, zda byla využita nebo zmařena. Odměna bude odpovídat tomu, jak byly hřivny využity. Také bude rozhodnuto o trestu za zneužití hřiven. – RH Feb. 23, 1886 *CS 119.3*

Svěřené hřivny se mají využívat

Nikdo by neměl litovat, že nedostal více hřiven. Pokud lidé využijí všechny svěřené hřivny k Boží oslavě, pak budou zhodnoceny. Nyní není čas k oplakávání našeho životního postavení ani na výmluvy, že jsme nezdokonalovali své schopnosti proto, že jsme neobdrželi jiný dar či jiné postavení. Nemáme si stěžovat: „Škoda, že jsem nedostal jeho dar a schopnosti, mohl bych investovat větší kapitál pro svého Mistra.“ Pokud tito lidé využijí svěřené hřivny moudře, pak vykonali vše, co od nich Pán požadoval. ... *CS 120.1*

Jsem přesvědčena o tom, že bychom se měli snažit o probuzení těch, kteří nedělají nic. Měli by pochopit, že Bůh od nich požaduje využití alespoň jediné hřivny. Avšak když nebudou mít zájem získat další hřivny, pak jim bude odebrána i ta jediná a také ztratí své duše. Doufáme, že v našich sborech nastane změna. Hospodář je připraven k návratu a zavolá své správce, aby Mu předložili

vyúčtování za svěřené hřivny. Pak ten, kdo nic nedělal, bude litovat. Kdo se však snažil zdokonalovat své schopnosti a použil svěřené prostředky k oslavě Boha, uslyší pozvání: „*To dobře, služebníče dobrý a věrný, ...*“ (Mt 25,21) – RH March 14, 1878 CS 120.2

Nevyužité hřivny

Někteří jsou ochotni dávat podle svých možností a domnívají se, že Bůh od nich ani více nepožaduje, protože nemají velký majetek. Jejich příjem jim nedovolí ušetřit z výdajů pro potřeby jejich rodiny. Ale mnozí z této skupiny lidí by si mohli položit otázku: ‘Dávám podle toho, co bych mohl dávat?’ Bůh předpokládá, že využijí všechny své duševní i tělesné síly. Někteří nechtěli zdokonalit své schopnosti, které obdrželi od Boha. Práce je údělem člověka. Hřích způsobil, že ji provází prokletí. Prospěšná práce je pro život nutná, pokud si člověk chce uchovat tělesnou, duševní i mravní pohodu. Buďte „*v pracích neleniví*“ – napomíná nás inspirovaný apoštol Pavel. (Ř 12,11)

CS 120.3

Bohatý ani chudý člověk nemůže oslavovat Boha svou lenivostí. Mnozí chudí lidé disponují pouze fyzickou silou a svým časem. Ale i to zůstává často nevyužité kvůli sklonům k pohodlnosti a lenivosti, takže ani nemají co přinést Pánu v desátcích a darech. Pokud se křesťanům nedostává moudrosti, jak by měli pracovat a co nejlépe využít i své duševní a tělesné schopnosti, měli by být alespoň pokorní a skromní a přijmout radu a doporučení bratří, jejichž lepší úsudek by mohl nahradit jejich nedostatek. Mnoho chudých lidí, kterým vyhovuje, že nemají nic pro dobro svých bližních a pro postup Božího díla, by mohli mnohé vykonat, jen kdyby chtěli. Jsou Bohu zodpovědní za kapitál své fyzické síly stejně tak, jako bohatý člověk za svůj finanční kapitál. – 3T 400 CS 121.1

Zodpovědnost za fyzickou sílu

Viděla jsem, že ti, kteří nemají majetek, ale mají fyzickou sílu, jsou za ni Bohu zodpovědní. Mají být pilní v práci a duchovně horliví. Neměli by nechávat na bohatších, aby jen oni přinášeli dary. Viděla jsem, že i oni mají povinnost přinášet dary, stejně jako bohatí. Tito nemajetní lidé si často ani neuvědomují, že si mohou různé věci odepřít, mnohem méně vynaložit na ošacení, uspokojování svých chutí i zálib, a tím ušetřit peníze na Boží dílo a ukládat si tak poklad v nebi. – 1T 115 CS 121.2

Kdo je fyzicky silný, může svou sílu využít ke službě Bohu. Může pracovat svými rukama a vydělané peníze použít pro potřeby Božího díla. Komu se podaří sehnat práci, měl by pracovat svědomitě a využít této příležitosti pro pomoc těm, kteří nemohou sehnat práci. – RH Aug. 21, 1894 CS 122.1

Nemá se podporovat lenost

Boží slovo učí, že pokud člověk nechce pracovat, neměl by ani jíst. Pán od nás nežádá, aby těžce pracující lidé podporovali ty, kteří nechtějí pracovat. Je to plýtvání časem a zbytečná námaha, která stejně končí v chudobě a nouzi. Jestliže tyto chyby nechceme vidět a ti, kteří jim podléhají, se je nesnaží napravit, pak je každá snaha zbytečná, jako kdybychom ukládali peníze do děravého pytle. Přirozeným výsledkem je chudoba a my můžeme projevit jen pochopení a soucit k těm, kteří jsou nešťastní. – RH Jan. 3, 1899 CS 122.2

26. Okrádání Boha o správnou službu

Mezi věřícími, kteří svěťí sobotu, jsou lidé, kteří lpí na pozemském majetku. Ten se stává jejich bohem a modlou. Milují své peníze, své farmy, svůj nábytek i své obchody více než svého Spasitele, který pro jejich spasení přijal chudobu, aby oni mohli Jeho chudobou zbohatnout. Váží si svých pozemských statků a mají pro ně větší cenu, než duše lidí. Bude i jim řečeno: „*To dobře, ...?*“ Ne, nikdy. Ale překvapí je neodvolatelná věta: „Odejděte.“ Pro Krista nebyli užiteční. Byli špatnými služebníky, hromadili si majetky, které jim dal Bůh a zatím jejich bližní spěli k ztracení, protože žili v bludu a nevědomosti. CS 123.1

Tato věc mne velmi znepokojuje. Mohou bohatí lidé zaspát až do doby, kdy bude pozdě? Kolik času ještě zbývá do doby, kdy Bůh zavrhne jejich poklady slovy: „*Nuže nyní, boháči, plačte, kvílíce nad bídami svými, kteréž přijdou. Zboží vaše shnilo, a roucho vaše zmolovatělo. Zlato vaše a stříbro zrezavělo, a rez jejich bude na svědectví proti vám.*“ (Jk 5,1-3) Jaké to bude poznání v den Božího soudu, kdy nahromaděné poklady a neproplacené mzdy budou svědčit proti těm, kteří byli na oko dobrými křesťany a namlouvali si, že dodržují Boží zákon; zatím však více milovali zisk než vykoupení Kristovou krví a spásu člověka. CS 123.2

Nyní je čas, kdy by všichni měli pracovat. ... Jak mnozí odpoví v den Božího soudu, až se jich Pán zeptá: „Co jste vykonali pro mne, když jsem vám dal bohatství, slávu, přikázání, obětoval za vás svůj život, abych vás zachránil před zahynutím?“ V ten den oněmí všichni, kteří nic neudělali. Poznají, že zhřešili svou lhostejností. Svým životem nikomu neprospěli a okrádali Boha. Nikoho neovlivnili ke konání dobra. jediného člověka nepřivedli k Ježíši. Vyhovovalo jim, že nemusí nic dělat pro Pána. Proto neobdrží odměnu, ale budou na věky zavrženi. zemřou se zlými lidmi přesto, že se počítali za Kristovy následovníky. – RH March 14, 1878 CS 123.3

Největší hřích formálních křesťanů

Prvořadým zájmem každého člověka bez rozdílu povolání má být splnění povinnosti k Bohu. Nemá pouze používat svěřené dary na podporu Božího díla, ale stále má zdokonalovat své schopnosti. Mnozí věnují měsíce i roky k získání znalostí v obchodě či povolání, aby se úspěšně prosadili ve světě. Vůbec se však nesnaží využít ty dary, které jim byly poskytnuty k dosažení úspěchů jako pracovníků na vinici Páně. Oni zneužili svoje schopnosti a hřivny. Je to projev neúcty k nebeskému Pánu. Je to velký hřích lidu, který se hlásí k Bohu. Slouží sobě a světu. Může se o nich říkat, že jsou chytří a úspěšní finančníci, ale nemají zájem použít tyto Bohem svěřené hřivny ke službě pro Něj. Náš vztah ke světu sílí. Pracujeme pro svět, ale duchovní cítění se oslabuje nečinností. – RH Jan. 1, 1884 CS 124.1

Hřích nezájmu

Budou-li ti, jejichž hřivny rezaví z nečinnosti, hledat pomoc Ducha Božího, a dají-li se do práce, pak uvidíme mnohem více dokonalosti. Naléhavé výzvy o pomoc ovlivní jejich myšlení a dostaví se i reakce: „Ve své slabosti a neznalosti uděláme vše, co můžeme a budeme prosit Velkého Učitele o moudrost.“ Je možné, aby při dojímavém volání po pomoci seděli s rukama v klíně anebo používali tyto ruce k sobecké činnosti pro pozemské cíle? CS 124.2

„*Vy jste světlo světa*“ (Mt 5,14), řekl Ježíš svým učedníkům. Ale jak málo si uvědomují svou vlastní sílu a vliv, jak málo chápou, že by se měli podílet na pomoci druhým a být jim požehnáním. Raději svou hřivnu zabalí do šátku a zahrabou do země. Pak se utěšují, že jsou skromní. Ale nebeské knihy svědčí proti těmto modlářům jako o líných a špatných služebnících, kteří těžce hřeší proti Bohu, když neplní úkoly, které jim byly svěřeny. Až se otevrou nebeské knihy, pak nebudou mít omluvu pro svou neschopnost a do očí bijící lhostejnost. CS 125.1

Ať je nám svěřen jakýkoliv dar, máme povinnost ho použít ve službě Boží a ne ve službě mamonu. ... CS 125.2

Ti, kteří zakopávají svou hřivnu do země, zbavují se možnosti získat korunu ozdobenou drahokamy. Dokud nebude známý výsledek posledního soudu, do té doby ani nebudeme vědět, kolik lidí tak jednalo, a ne kolik jich zemře v zapomenutí, protože Bohem svěřené hřivny promarnili v podnikání, místo aby je použili ve službě Dárce. ... CS 125.3

Lidé soustřeďují svůj zájem na to, jak rychle získat zlato a stříbro. Jejich celoživotní úsilí je soustředěno na získání pozemského bohatství. Nakonec umírají a vše zanechají zde. Nevezmou si s sebou ani dolar, kterým by zbohatli v daleké budoucnosti. Jsou tito lidé moudří? Nejsou tito lidé šílení, když nechali bez povšimnutí dobu zkoušky a neučinili žádné kroky pro věčný život? Ti, kteří jsou moudří, uloží svůj poklad v nebesích, kde se neztratí, protože si ukládali „*základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhli věčného života*“ (1 Tm 6,19). Jestliže si chceme zajistit trvalé bohatství, ukládejme si svůj poklad v nebesích a ne na zemi; a naše srdce budou tam, kde je náš poklad. – RH Oct. 7, 1884 CS 125.4

27. Tvář v tvář dni soudu

Bůh nikoho nenutí, aby Ho miloval a poslouchal Jeho zákon. Ve svém plánu spasení projevil nevýslovnou lásku k člověku. Zahrnul nás poklady své moudrosti, dal nejvzácnější dar nebe, abychom se mohli nechat vést láskou k Němu a žít v jednotě s Ním. Pokud tuto lásku nechceme přijmout a nebudeme si přát, aby nad námi vládl, pak tato naše samostatná cesta nás nakonec dovede k věčné smrti. *CS 127.1*

Bůh si přeje, abychom Má sloužili dobrovolně. Dal nám inteligenci a schopnost logického myšlení, dary prostředků i vlivu, abychom mohli působit na lidi, používat rozum pro dobro lidstva a projevit tak před světem, jaký je Bůh. Máme možnost, ale i přednost tyto dary využít. Pokud je nevyužijeme, okrádáme nejen ostatní, ale také sebe a znevažujeme i našeho Stvořitele. Neměli bychom ignorovat tyto přednosti již s ohledem na den soudu. Náš neustálý zájem o budoucí věci závisí na horlivém plnění povinností a zdokonalování darů, které nám Bůh svěřil ke spasení duší. ... *CS 127.2*

Přestože se stále zdůrazňuje postavení a vliv, neměla by to být výmluva pro zneužití Božího majetku. Zvláštní Boží milost by nás měla povzbudit k tomu, abychom ve své službě byli laskaví a srdeční. Avšak mnozí z těch, kteří obdrželi požehnání Dárce, jsou drzí, bezohlední, rozhazovační, znevažující nebeského Boha a svým vlivem uvádějí své přátele do zatracení. Nepodporují Boží dílo. Nesnaží se napravit křivdy na nevinných, zastávat se vdov a sirotků. Svým postojem nejsou dobrým příkladem bohatým ani chudým, nejsou ani štedří nebo čestní. Právě naopak, sami se propůjčují k útlaču a zamlčují podvody. Místo toho, aby pracovali, podvádějí nevinné, okrádají vdovy, hromadí poklady, které podlehnou rozpadu tak jako lidská krev. Avšak budou muset předložit Bohu účet za svůj vzdor. Tato skupina lidí nekoná vůli nebeského Otce a uslyší i Jeho přísný rozkaz: „*Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.*“ (Mt 7,32) – RH Feb. 14, 1888 *CS 127.3*

Překvapující poznání

Co všechno bude zjeveno v den posledního soudu! U kolika lidí z těch, kteří se považují za křesťany, bude zjištěno, že nesloužili Bohu, ale sami sobě. V životě mysleli jen na sebe a vše podřizovali svému já. Tím, že uspokojovali jen své potřeby a vše dělali jen ve svém zájmu, jejich síla a schopnosti svěřené Bohem se nezvětšily, ale ustrnuly. Jejich jednání s Bohem nebylo čestné. Jejich život byl nepřetržitým řetězcem krádeží. Nyní si stěžují na Boha i své bližní, protože s nimi nesouhlasili a neobdivovali jejich myšlení, jak si přáli. Ale jejich nevěrnost se projeví v den posledního soudu, až Pán bude všechny soudit. Vráti se, aby vykonal „*rozdílel mezi spravedlivým a bezbožným, mezi tím, kdo slouží Bohu a tím, kdo jemu neslouží*“ (Mal 3,18). *CS 128.1*

V tento den budou zklamáni všichni, kteří si myslí, že Bůh přijme jejich nedostačující dary a nedobrovolnou službu. Bůh nedá svou pečeť na dílo žádného člověka, urozeného či prostého, bohatého nebo chudého, který nejednal upřímně, poctivě a s ohledem na Jeho slávu. Ale ti, kteří patřili k Jeho rodině zde na zemi a snažili se, aby Jeho jméno bylo ve vážnosti, ti získali zkušenosti a mohou se stát Božími králi a kněžími. Ti budou přijati jako věrní služebníci a budou jim patřit slova: „*To dobře, služebníče dobrý a věrný. ... Vejděť v radost Pána svého.*“ (Mt 25,23) – RH Jan. 5, 1897 *CS 128.2*

Ne vyznání, ale činy

Až se budou posuzovat před Bohem případy všech lidí, nebude nikdy položena otázka, ke které víře se hlásili, ale budou dotázáni: „Co jste vykonali? Uváděli jste svá slova v činy? Žili jste jenom pro sebe? Projevovali jste štedrost, skutky lásky a laskavost? Dávali jste jiným přednost před sebou a byli jste ochotni si něco odeprít, jen aby z toho měli druzí prospěch?“ *CS 129.1*

Až bude ze záznamů zjištěno, že jejich život byl právě takový a jejich povahovou vlastností byla něžnost, sebezapření a štedrost, pak uslyší Kristovo ujištění a požehnání: „*To dobře, ... pojd'te*

požehnání Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.“ (Mt 25,23.34) CS 129.2

Kristus je zarmoucen naší sobeckou láskou a lhostejností k utrpením a potřebám druhých. – RH July 13, 1886 CS 129.3

Zaslíbení věrnému služebníku

Vlastně bychom měli pouštět svůj chléb po vodách. Měli bychom neustále přinášet dary a oběti. Bůh dává lidem tolik schopností, aby Jeho věrní služebníci měli dostatečné prostředky pro všechny příležitosti k dokončení každého dobrého díla. *„Jakož psáno jest: Rozsypal a dal chudým, spravedlnost jeho zůstává na věky. Ten pak, kterýž dává símě rozsívajícímu, dejž i vám chléb k jezení, a rozmnožíš símě vaše, a přisporíš úrody spravedlnosti vaší.*“ (1 K 9,9-10) Pán žehná ruce, která štědře rozsévá. Ten, kdo dává rozséváči semeno, dává svému služebníku také schopnost, aby mohl spolupracovat s Dárcem semene. – 9T 132 CS 129.4

K dalšímu studiu

Dnes máme příležitost: 4T 618-619

Podobenství pro křesťany doby konce: 1T 197-198

Využití všech hřiven: 2T 659

Odpovědnost všech, bohatých i chudých: 1T 324-325

Chudí často nevyužívají příležitosti ke konání dobra: 2T 229-230

Neužitečný služebník, 5T 282-283

Co znamená „Radost v Pánu“?: 3T 386-387

Mnozí zabalili svou hřivnu do šátku: 1T 530

Nevěrný služebník: 1T 538-539

„Dělejte si přátely“: COL 372-375

Příležitost úměrná schopnostem: 2T 245

Pro získání nebeského pokladu musíme obětovat pozemský: 2T 193

Vidění o soudu: 4T 384-387

Nashromážděné bohatství již nebude užitečné, ale ztracené: COL 352

Rozhodnutí soudu a praktická dobročinnost: TM 399-400

Nashromážděné bohatství bude překážkou v době soužení: 1T 169

Podnikatelé, farmáři, inženýři, obchodníci a právníci nemají menší odpovědnost za svěšené hřivny než kazatelé: 4T 469

Část V. – Správcové majetku

28. Bohatství je svěřenou hřivnou

Kristovi následovníci by neměli opovrhovat bohatstvím. Měli by ho považovat za hřivny, které jim svěřil Bůh. Budou-li moudře využívat tyto dary, mohou přijmout věčné požehnání. Ale musíme si uvědomit skutečnost, že Bůh nám nesvěřil bohatství proto, abychom ho používali k uspokojování svých zálib a nakládali s ním podle vlastního uvážení. Bohatství nemáme používat pouze k sobeckým cílům a k vlastnímu potěšení. Nebyl by to správný způsob využití jak vůči bližním, tak i vůči Bohu, a nakonec by stejně přinesl komplikace a těžkosti. ... *CS 133.1*

Přízeň světa se obrací na stranu bohatých a považuje je za významnější než čestné chudáky. Ale charakter bohatých se projevuje podle toho, jak nakládají se svěřenými dary. Svým jednáním dokazují, zda jsou či nejsou způsobilí pro správu věčného majetku. Bohatí i chudí rozhodují o svém věčném osudu a dokazují, zda mohou obdržet dědictví svatých ve světle. Ti, kteří využívají bohatství k sobeckým, světským účelům a cílům, projevují nejen svůj charakter, ale také ukazují, jak by nakládali s nepomíjejícím majetkem v Božím království, kdyby k tomu měli příležitost. Sobecké zásady, které se praktikují na zemi, se neshodují s těmi, které převládají v nebi. Všichni lidé jsou srovnáváni podle nebeského měřítka. ... *CS 133.2*

Proč se u bohatých hovoří o nepoctivě nabytém majetku? Protože satan používá světský majetek k tomu, aby člověka lstivě polapil, oklamal, svedl a udělal z něho trosku. Bůh nás poučil, jak máme využít Jeho prostředky k uspokojení potřeb trpícího lidstva, pro rozšíření Jeho díla, k vybudování Jeho království ve světě, k vyslání misionářů do dalších zemí a k rozšíření poznání o Ježíši Kristu do celého světa. Neodsoudí Bůh člověka za to, že tyto svěřené prostředky takto nepoužijí? Lidé půjdou pro své hříchy do záhuby, protože členové církve, kteří se považují za křesťany, používají Bohem svěřené prostředky k uspokojování hříšných chutí a osobních požitků. *CS 133.3*

Jak se plýtvá prostředky

Jaká spousta Bohem svěřených peněz se utrácí za tabák, pivo a alkohol! Bůh tyto požitky zakázal, poněvadž oslabují lidský organismus. Jejich působení ničí zdraví a tím je život obětován satanovi. Zvrácené chutě oslabují mozek, takže člověk nereaguje rychle a přesně a jeho plány jsou zaměřeny na pozemské věci. Tito lidé pak věnují velmi málo pozornosti vzdělávání v náboženských otázkách. Těžko rozlišují věci svaté od běžných a světských. *CS 134.1*

Satan si vymyslel spoustu způsobů, jak je možno utratit peníze, které jim dal Bůh. Hraní karet, výherní loterie, hazardní hry, sázky na koně, divadelní představení – to vše jsou jeho vlastní výmysly ke svádění člověka, aby v těchto zálibách s nadšením pokračoval, jakoby šlo o získání požehnání pro věčný život. Člověk vynakládá spoustu peněz na tyto zakázané radosti. Výsledkem pak je, že Bohem daná síla, která byla zaplácena krví Syna Božího, je znehodnocena a degradována. Pak se fyzické, morální i duševní síly, které Bůh dal člověku, aby sloužily Kristu, používají ke službě satanu a odvracejí člověka od spravedlnosti a svatosti. *CS 134.2*

Vymýšlí se všechno možné, jen aby se lidské myšlení odvrátilo od toho, co je vznešené a čisté, až se dojde ke konečné hranici, kdy obyvatelé země budou zkaženi stejně jako lidé před potopou. ...

CS 135.1

Jako za dnů Noe

Pozorujeme-li, jaký byl obraz dnů před potopou a srovnáme-li ho se stavem dnešní společnosti, tak poznáme, že naše země rychle spěje k ranám posledních dnů. Svým hříšným jednáním lidé zkažili zemi a satan si zahrává s životy lidí. Ti, kteří se řídí Kristovými radami, poznávají, že se stále musí modlit a být připraveni, aby neupadli do pokušení. *CS 135.2*

Mnozí si snad ani neuvědomují, že peníze, které se utratily za zábavu, pouze ničí jejich život a způsobují jejich mravní zkaženost. Přitom to jsou prostředky, které patří Pánu. Ti, kteří používají peníze k sobeckým účelům, obšťastňují a vyvyšují nepřítele všeho spravedlivého. Pokud obrátí své srdce k Bohu, pak také využijí tyto peníze ku prospěchu a podpoře bližních a na odstranění chudoby

i utrpení. V našem světě lidé hladoví, nemají si co obléci, jsou nemocní a umírají, ale přitom je možno zlepšit tento nenormální hříšný stav! Satan stále vymýšlí, jak by člověka oklamal, získal ho pro sebe, aby mu nezbyl čas na přemýšlení nad otázkou: „V jaké situaci se nachází má duše?“ *CS 135.3*

Kristův zájem o lidskou rodinu

Ten, jemuž patří všechny poklady země, přišel na tento svět jako člověk. „*A Slovo to tělo učiněno jest a přebývalo mezi námi.*“ (J 1,14) Nemůžeme pochopit, jak hluboký zájem musel mít Bůh o lidskou rodinu. Znal cenu každého člověka. Jak hluboký zármutek musí prožívat při pohledu na to, že satanovy výmysly jsou pro člověka přitažlivější než Jeho dědičné vykoupení! *CS 136.1*

Proto si satan zahrává s lidskými životy a je spokojen, když může zranit Kristovo srdce. Byl bohatý, ale stal se chudým pro naše spasení, abychom my mohli Jeho chudobou zbohatnout. Z tohoto pohledu ve skutečnosti většina světa upřednostňuje světský majetek a zatlačuje do pozadí přitažlivost nebes. Svou láskou se přiklání k pozemským věcem a odvracejí se od Boha. Jak vážného hříchu se dopouští člověk, když si nechce přiznat a ani nechce pochopit svou bláhovost a omlouvá své nezřízené touhy po pozemských věcech a své srdce uzavírá před Boží láskou. Jakmile se vytratí láska k Bohu, pak toto prázdné místo rychle zaplní láska ke světu. Jedině Pán může očistit chrám duše z mravního bahna. *CS 136.2*

Ježíš obětoval svůj život, aby mohl dát život světu a stanovil nesmírnou hodnotu člověka. Požaduje, aby to člověk ocenil a zvážil své budoucí štěstí. Budeme-li mít oči otevřené, dostane se nám plného poznání. Pokud bude jasný náš duchovní pohled, pak poznáme skutečnou podstatu i svou pravou hodnotu a poznání nebeského světa vnese radost do pozemského světa. *CS 136.3*

Křesťan bude naplněn radostí podle toho, jak věrně spravuje majetek Páně. Kristus touží po tom, aby mohl zachránit každého Adamova syna i dceru. Varuje nás, abychom od sebe odtrhli pouť hříchu, které nás svazuje a tak se stáváme otroky hříchu. Prosí člověka, aby se vyprostil z tohoto poblouznění. Obrací jeho pozornost na lepší vlast a říká: „Svůj poklad si neukládej na zemi.“ *CS 136.4*

Lstivá pokušení

Kristus vidí nebezpečí. Pozná lstivá pokušení i moc nepřítele, vždyť sám prošel satanovými svody. Položil svůj život a stal se zástupcem Adamových synů a dcer v období zkoušek. Lidé poznávají důsledky Adamovy neposlušnosti a jeho přestoupení. Jejich poznání je větší. Kristus je zve k sobě, aby u Něho našli odpočinutí. Čím větší je poznání a čím jasnější je signál o nebezpečí, tím větší je odsouzení těch, kteří se odvádí od světla k temnotě. Kristova slova jsou příliš vážná a jejich důležitost bychom neměli přehlížet. *CS 137.1*

Člověk je ovládán nesmyslnou touhou po pozemském majetku. K nahromadění majetku se neštítí použít jakoukoliv nečestnost. Lidé uskutečňují své obchodní záležitosti s úžasnou horlivostí, jakoby úspěch v této věci byl zárukou k získání nebe. Vkládají Bohem svěřené finanční prostředky do pozemských statků a tak scházejí prostředky na podporu Božího království ve světě a ke zmírnění duševních i tělesných potíží obyvatel tohoto světa. Mnozí z těch, kteří se považují za křesťany, nerespektují Kristovu radu: „*Skládejte sobě poklady v nebi, kdež ani mol ani rez nekazí, a kdež zloději nevykopávají ani nekradou. Nebo kdež jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.*“ (Mt 6,20-21) *CS 137.2*

Pán nenutí člověka, aby jednal spravedlivě, aby si oblíbil milosrdenství, a aby v pokoře poslouchal Boha. Před člověka předkládá dobro i zlo a nechává na něm, aby se rozhodl, buď pro jedno nebo pro druhé. Kristus nás zve slovy: „Následuj mne.“ Nikdy nás však nenutí, abychom kráčeli v Jeho šlépějích. Pokud Jej budeme následovat, pak to bude na základě našeho svobodného rozhodnutí. Poznáváme-li Kristův život a Jeho povahu, pak se v nás probudí touha podobat se Mu v charakteru. Důsledkem je poznávání Pána a pak následují další rozhodnutí. Začneme chápat, že „*stezka spravedlivých je jako světlo jasné, kteréž rozmáhá se, a svítí až do pravého dne*“ (Př 4,18). – RH March 31, 1896 *CS 138.1*

Získávání majetku není hříchem

Bible neodsuzuje bohatého člověka za to, že je bohatý. Nikde se v ní neříká, že získání majetku je hřích, ani že peníze jsou kořenem všeho zla. Ale právě naopak. Písmo říká, že Bůh nám dává sílu k bohatství, které je zvláštním darem, pokud jsou zasvěceny Bohu a využity k šíření Jeho díla. Bible neodsuzuje nadání ani zručnost, neboť to vychází z moudrosti, která je od Boha. Naše srdce nebude čistější a svatější, jestliže oblečeme své tělo do pytloviny, anebo když odstraníme z domova všechno, co splňuje naše požadavky na pohodlí, záliby nebo potřeby. *CS 138.2*

Písmo nás učí, že bohatství je nebezpečné jen tehdy, když si ho vážíme více než věčný poklad. To znamená, že když se celé naše myšlení soustřeďuje na pozemské a dočasné věci a ty jsou středem naší úcty, což Bůh zakazuje, a pak býváme svedeni. Jak nerozvázně vybírají ti, kteří vyměňují věčnou slávu za laciné světské pozlátko a věčný život za dům, který může být v nejlepším případě naším příbytkem jen několik let. Takovou výměnu udělal i Ezau, když prodal své prvorozenství za mísu čočky. Také Balám, když lehkomyšlně ztratil Boží přízeň za odměnu madiánského krále, nebo Jidáš, který za třicet stříbrných zradil Pána slávy. *CS 138.3*

Bůh odsuzuje lásku k penězům jako kořen všeho zlého. Peníze jsou Božím darem člověku, který má tento dar věrně použít k Jeho službě. Bůh požehnal Abrahámovi a ten zbohatl stříbrem, zlatem i počtem dobytka. Bible také uvádí, že Bůh dal slávu a bohatství Davidovi, Šalamounovi, Jozafatovi i Ezechiášovi. *CS 139.1*

Jako ostatní dary od Boha, tak i bohatství přináší větší míru odpovědnosti a příznačná pokušení. Kolik lidí bylo věrných Bohu, dokud žili v bídě. Ale ve chvíli, kdy je okouzleno pozlátko bohatství, převládla u nich touha po majetku, projevila se sobecká povaha a zklamali. Dnešní svět je zatracen pro nenasytnou hrabivost, sobectví a nemorálnost vyznavačů mamonu. – RH May 16, 1882 *CS 139.2*

Dar finančních prostředků je potřebný

K lidem, kteří patří do vyšší společenské třídy, bychom se měli chovat s úctou. Tato třída byla často opomíjena. Bůh svěřil těmto lidem mnoho darů a je Jeho vůlí, aby poznali pravdu z jiného pohledu, než jak ji slychávali v minulosti. Mezi prvními, kteří by měli slyšet zvěst evangelia, jsou obchodníci, lidé vysoce postavení a nadaní, vynálezci a vědci. *CS 139.3*

Ve světě jsou lidé, které Bůh obdařil organizačními schopnostmi a je třeba, aby pomohli při šíření díla v těchto posledních dnech. Všichni nejsou kazatelé, ale jsou potřební řídicí pracovníci do podniků, kde se rozvíhá průmyslová výroba a také lidé, kteří by jednali na našich konferencích jako vedoucí a instruktoři. Bůh potřebuje takové lidi, kteří umí předvídat, kteří vědí, co je třeba udělat. Také budou jednat jako zodpovědní finančníci a v současné krizi by byli pevnou skálou v nebezpečných situacích, které mohou nastat i v budoucnosti. – RH May 8, 1900 *CS 140.1*

29. Způsoby získávání bohatství

Také mezi adventisty sedmého dne jsou takoví, které Boží slovo odsuzuje za způsob, jakým získávají majetek a jak s ním nakládají. Jednají s ním, jako by jim patřil, nepoužívají ho k oslavě Boha a ani neprosí na modlitbě o to, aby jim bylo ukázáno, jak s ním mají naložit. Ovládl je satan a užtknul je jako zmije. *CS 141.1*

Bůh o svém lidu říká: „*Však kupectví jeho a mzda jeho svatá bude Hospodinu. Nebude na poklad skládána, ani schovávána.*“ (Iz 23,18) Ale mnozí, kteří vyznávají, že uvěřili pravdě, nepřijímají Boha ve svém myšlení o nic víc, než lidé před potopou nebo obyvatelé Sodomy. Jediná jasná Boží myšlenka, inspirovaná Duchem svatým, by změnila všechny jejich plány. Pokládají se za boha a jejich já je pro ně alfou i omegou. *CS 141.2*

Křesťané by měli získávat peníze podle Božích ponaučení a používat je tak, aby je Bůh mohl požehnat. On souhlasí s tím, abychom použili Jeho prostředky, ale máme mít na zřeteli Jeho slávu, aby nám mohl požehnat a my bychom mohli být požehnáním pro druhé. Ti, kteří si přisvojili vše, co nabízí svět, se už dále nestarají o Boží požadavky. Přivlastnili si vše, co bylo možné, odměnu i majetek, ale jsou opravdovými ubožáky, protože Bůh je odsuzuje. Zvolili si vlastní cestu, neuznávají Boha, pravdu, Jeho dobrotu, Jeho milosrdenství a Jeho charakter. *CS 141.3*

Nyní v době zkoušky jsme všichni vystaveni pokoušení. Satan používá různé okouzlující svody a úplatky. Někteří se domnívají, že si své plány dokonale promysleli. Ale když si myslí, že se jim vše bude stále dobře dařit a ve svém sobectví se povyšují, poznají, že Bůh může vše rozptýlit dříve, než to shromáždili. – TM 335-336 *CS 141.4*

Poctivost v obchodování

Když se v jednání s našimi bližními dopouštíme drobné nepoctivosti, anebo si je tróufáme okrást, pak takto budeme jednat i s Bohem. Kdo si nedá říci a jedná nečestně, bude se takto chovat tak dlouho, dokud nepodvede sebe a ztratí nebe i věčný život. Tito lidé ztratí čest i víru pro malé pozemské výhody. Právě takoví jsou v našich řadách, a proto musí poznat, co je to znovuzrození, protože jinak nepoznají Boží království. Čestnost musí být naší hlavní zásadou. Nebeští andělé zkoumají dílo, které nám bylo svěřeno. A tam, kde zjistí odchylku od zásad pravdy, pak toto naše „chtění“ zaznamenávají v nebeských knihách. *CS 142.1*

Ježíš říká: „*Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdež mol a rez kazí, a kdež zloději vykopávají a kradou.*“ (Mt 6,19) Poklady jsou takové věci, které upoutávají naše myšlení, odvádějí naši pozornost a vedou k vyloučení Boha a pravdy ze života. *CS 142.2*

Láska k penězům, která vede k neustálému získávání pozemského bohatství, byla tou hlavní vášní u Židů. Uvažování o věčnosti bylo druhořadé, stálý zřetel byl obrácen k pozemskému bohatství a vlivu. Místo Boha a náboženství převládlo v lidském nitru světáctví. Nenasytná hrabivost po majetku se natolik uplatnila svým okouzlujícím vlivem v životě, že sváděla ke zlému a k potlačení lidské důstojnosti, až se člověk dostal do záhuby. Náš Spasitel nám dal závažná varování ohledně hromadění pozemských statků. *CS 142.3*

Každý obor podnikání i každé zaměstnání je Bohem sledováno a každý křesťan dostal možnost zapojit se do Božího díla. Může pracovat v zemědělství, v obchodním domě, nebo v kanceláři, ale vždy bude odpovědný před Bohem za moudré a čestné využití svých hřiven. Tak jako kazatel, který slouží slovem i učením, i oni jsou zodpovědní Bohu za to, co dělají. Pokud není získaný majetek v souladu s Božím slovem, pak je to na úkor čestných zásad. Nezřízená touha po jeho získání povede formální následovníky Krista k napodobování světských jednání. Špatný vliv se projeví potupou náboženství, podváděním v obchodě, utlačováním vdov i sirotků a necitlivostí k právu jiných lidí. – RH Sep. 18, 1888 *CS 142.4*

Porozumění a čistota při každém jednání

Svatost Páně byla největší charakterovou vlastností v pozemském životě našeho Spasitele, který si přeje, aby i Jeho následovníci měli stejnou povahu. Mají být svědomití, nesobečtí, prospěšní a ohleduplní k jiným lidem. Porozumění a nevinnost mají být pečeti jejich práce i v jejich obchodní činnosti. On je světlem světa. V Jeho práci nenacházíme jediné místo, které by svědčilo o Jeho nečestném jednání. Boha nejvíce uráží nespravedlnost. – RH June 24, 1902 *CS 143.1*

Vzepřete se pokušení

Bůh velmi dbá o to, aby všichni, kteří se rozhodnout Mu sloužit, jednali spravedlivě. U každého věrného Kristova následovníka se bude považovat za součást náboženského života každé obchodní jednání, stejně jako modlitba, která je výrazem náboženského postoje. ... *CS 143.2*

Satan nabízí každému člověku království tohoto světa za to, že bude provádět jeho vůli. Stejným způsobem se snažil lákat Krista, když byl vyveden na poušť a stejně tak pokouší i každého Kristova následovníka. „Jestliže se budeš řídit mými obchodními zásadami, zahrnu tě bohatstvím.“ Každý křesťan je občas vystaven zkoušce a v ní má projevit, kde jsou slabá místa v jeho charakteru. Jestliže se vzepřeme pokušení, pak zvítězíme. Každý si však musí vybrat, jestli chce sloužit Kristu, nebo zda chce následovat svůdce a sloužit mu. – ST Feb. 24, 1909 *CS 144.1*

Záznam v nebeských knihách

Jednání světa není pro křesťana měřítkem. Nemá napodobovat jeho drsné praktiky, vychytralost a vydírání. Každé nespravedlivé jednání s bližním je porušením zlatého pravidla. Každé nesprávné jednání s Božími dítkami je vlastně namířeno proti Kristu v osobě Jeho svatých. Každý pokus o obohacení na úkor neznalosti, slabosti nebo neštěstí někoho druhého je v nebeských knihách zaznamenáno jako podvodné jednání. Kdo se opravdu bojí Boha, bude raději těžce pracovat ve dne i v noci a jíst chléb chudých, než aby se poddával svým touhám po zisku a přitom utlačoval vdovy a sirotky anebo omezoval práva neznámých lidí. *CS 144.2*

I sebemenší odchylka od čestného jednání prolomí veškeré zábrany a připravuje člověka k další, větší nespravedlnosti. Skutečnost, že se někdo chce obohatit na úkor svého bližního, vede k tomu, že pak je člověk lhostejný k působení Ducha Božího. Zisk nabytý za takovou cenu je vlastně ztrátou. – PK 651-652 *CS 144.3*

Obětování zásad

Často se setkáváme s lidmi, kteří jsou velmi důvěryhodnými, jako Kristovi následovníci, ale jejich víra se zhroutila. Když na ně dolehne pokušení, obětují zásady a své náboženské přednosti, jen aby si zajistili požadovaný pozemský majetek. Zlákal je satan. Kristovo vítězství otevřelo cestu k vítězství člověka. Ale člověk se dobrovolně postavil na stranu boha tohoto světa; přestoupil ze zástupu, shromážděného pod korouhví Ježíše Krista, do zástupu jeho nepřítele. Veškeré své úsilí zaměřil na zisk a klaní se jiným bohům, ale ne Pánu. *CS 145.1*

Ten, kdo se orientuje na tento svět, nebude mít nikdy dost, ani když bude mít nadbytek. Neustále bude toužit po větším majetku a všechny své schopnosti i snahy zaměří tímto směrem. – RH March 1, 1887 *CS 145.2*

Přísné a sobecké jednání

Obracím se na věřící bratry a prosím je, aby ve svém jednání byli srdeční. Nezáleží na tom, jaké máte povolání nebo postavení, ale pokud jste sobečtí a chamtiví, urážíte tím Boha. Pokud jste se zapojili do Boží služby, pak neexistuje žádná omluva pro vaše přísné a sobecké jednání s kýmkoliv, ani když vyřizujete záležitosti spojené s Jeho dílem. Bůh nepřijme do své pokladnice žádný dar, který by byl výsledkem sobeckého jednání. Každé jednání ve spojení s Jeho dílem musí obstát před Boží kontrolou. Každé bezohledné jednání, každý pokus o využití člověka, který se nachází pod tlakem okolností, každá výhodná koupě pozemku nebo majetku pod skutečnou cenou – to vše je pro

Boha nepřijatelné, i když takto získané peníze jsou darovány na podporu Jeho díla. Za každého člověka byla zaplacená cena prolité krve jednorozeného Božího Syna. Proto je nutné jednat čestně s každým jako s rovnocenným partnerem a plnit zásady Božího zákona. ... *CS 145.3*

Jestliže některý bratr pracoval nezištně pro Boží dílo a pro svůj vysoký věk již nemůže pokračovat v práci, neměl by být propuštěn, ale měl by být dostatečně zajištěn pro důchodový věk. Dejte mu náležitou podporu. Nezapomeňte, že patří k Boží rodině, a že všichni jste bratři. – RH Dec. 18, 1894 *CS 146.1*

30. Nebezpečí při úspěchu

V minulých letech se na bohatství a čest pohlíželo jako na nebezpečí pro pokoru a duchovní život. Když se člověku dobře daří a jeho blízcí jej chválí, pak mu hrozí vážné nebezpečí. Člověk je chybný. Duchovní úspěch pokračuje do té doby, pokud je člověk ve své moudrosti a charakteru plně závislý na Bohu. Ti, kteří nejvíce pocítují svou závislost na Bohu, patří k prostým lidem, kteří mají velmi málo pozemských pokladů a nezakládají si na lidském uznání. *CS 147.1*

Lidská pochvala

Bohaté dary a časté chválení přinášejí nebezpečí. Ti, kteří jsou Bohem obdarováni, musí být stále ve střehu. Jinak zpyšní a stanou se nadřazenými. Kdo má hodně přívrženců a byl mnohokrát pochválen Božími následovníky, ten potřebuje zvláštní modlitby věrných Božích strážců, aby mohl být uchráněn před nebezpečím samolibosti a projevu duchovní pýchy. *CS 147.2*

Takový člověk by nikdy neměl být příliš sebevědomý, ani by neměl jednat nadřazeně nebo jako diktátor. Měl by být opatrný, modlit se a mít na zřeteli Boží slávu. Jakmile se jeho představy obrátí k neviditelným věcem a přemýšlí nad radostí z naděje, která mu je nabídnuta jako vzácné dobrodiní věčného života, pak pochvala od člověka nenaplní jeho mysl pýchou. V době, kdy se ho nepřítel snaží svést lichocením a lidskými poctami, měli by ho jeho bratři upřímně varovat před tímto nebezpečím, protože když bude osamocený, bude náchylnější k omylům a projevům lidské slabosti... *CS 147.3*

V údolí pokory

Do problémů nás nepřivede prázdný pohár, ale pohár, naplněný až po okraj, který musíme unést. Mnohé těžkosti mohou způsobit bídu i bolest a důsledkem této skutečnosti je deprese. Ale i úspěch může být nebezpečný pro duchovní život. Pokud člověk není stále odevzdán do Boží vůle, není posvěcen pravdou, jeho víra se neprojevuje láskou a neočišťuje duši, pak úspěch určitě vyvolá přirozené sklony k domýšlivosti. *CS 148.1*

Ve svých modlitbách bychom měli prosit za ty, kteří zastávají vedoucí místa. Potřebují modlitby celé církve, neboť do jejich rukou byl svěcen úspěch a vliv. *CS 148.2*

V údolí pokory je člověk plně závislý na Bohu, obdrží poznání a jeho skutečná jistota je v tom, že je veden opatrně, krok za krokem. Ale každý, kdo má živé spojení s Bohem, měl by se modlit za ty, kteří mají odpovědnost ze svého postavení. Vždyť odpovědná místa zastávají pro svou moudrost. Avšak dokud tito lidé necítí potřebu opřít se o silnější ruku, než je lidská, pokud se u nich neprojevuje závislost na Bohu, pak jejich pohled na věci bude zkreslený a padnou. – RH Dec. 14, 1905
CS 148.3

Zneužití původních schopností

Přání nahromadit si bohatství je přirozenou vlastností naší povahy, kterou nám dal nebeský Otec, abychom toužili po něčem lepším. Jestliže se zeptáte milionáře, který veškerou svou energii zaměřuje na získání majetku a stále se snaží tento majetek rozšiřovat, tak není schopen uvést žádný důvod, proč se o to snaží, a ani vám logicky nezduvodní získávání bohatství a jeho neustálé hromadění. Nemůže uvést smysl svého jednání, ani nový zdroj štěstí, který podle svého očekávání dosáhne. Pokračuje v tomto hromadění jen proto, že tímto směrem zaměřil všechny své schopnosti i síly. *CS 148.4*

Je to vnitřní touha, která žene světsky smýšlejícího člověka, aby získal to, co ještě nemá. Už ze zvyku zaměřuje každou myšlenku k získání jistoty pro budoucnost a čím je starší, tím usilovněji se snaží získat vše, co je možné. Je přirozené, že chamtivý člověk bude chtít získat stále více, a to až do té doby, kdy už nebude moci ovlivnit pozemské věci. *CS 149.1*

Všechna tato energie, odhodlání a práce k získávání pozemské moci je výsledkem nesprávného využití sil ke špatnému cíli. Každá schopnost by se měla využít k daleko vyššímu cíli, pro nebeský,

nesmrtelný život a nesmírnou věčnou slávu. Světský člověk si udržuje své zvyklosti a neustále se snaží, aby využil každou příležitost k dalšímu hromadění majetku. To by mělo být ponaučením pro všechny, kteří se považují za Boží dítky a snaží se jednat čestně, poctivě a usilují o nesmrtelnost. Moudrost světských lidí se projevuje výraznějším úsilím než u dětí světla. Jejich zájem je světský a k jeho uskutečnění směřují veškerou svou energii. Kéž by se tato horlivost projevovala též u těch, kteří usilují o nebeské bohatství! – RH March 1, 1887 *CS 149.2*

Nevýhoda bohatství

Velmi málo lidí si uvědomuje svou lásku k penězům, dokud neprojdou zkouškou. V tu chvíli mnozí z těch, kteří se považují za Kristovy následovníky, poznají, že nejsou připraveni pro nebe. Pak se ukáže, že jejich láska k majetku je větší než láska k bližnímu či k Bohu. Stejně se zachoval bohatý mládenec, který se ptal, jak může získat věčný život. Když se potom lidé dozví, že mají prodat svůj majetek, tak zjistí, že se od nich požaduje obětování světského majetku, a to je pro ně příliš velká oběť za nebe. Čím větší majetek nashromáždili na zemi, tím obtížnější je pro ně zřeknout se ho a poskytnout ho k Boží slávě. *CS 150.1*

Zde Ježíš využívá příležitost a dává svým učedníkům úžasné ponaučení: *„Ježíš pak řekl učedníkům svým: Amen, pravím vám, že bohatý nesnadně vejde do království nebeského. ... Snadněji jest velbloudu skrze uši jehly projíti, nežli bohatému vjíti do království nebeského.“* (Mt 19,23.24) *CS 150.2*

Chudý boháč a bohatý chudák

Zde je vidět moc bohatství. Bohatství zaslepuje a způsobuje, že ten, kdo ho vlastní, jedná jako zbavený rozumu. Čím větší je jejich světské bohatství, tím více ještě chtějí získat. Také podle množství majetku se zvětšuje obava z toho, co se stane a projevuje se u nich sklon k jeho dalšímu hromadění pro budoucnost. Jsou přísní a sobečtí a bojí se, že Bůh je nezaopatří. Tato třída lidí má opravdu slabý vztah k Bohu. Jak si své bohatství nahromadí, přenesou na ně svou důvěru a ztratí víru v Boha i v Jeho zaslíbení. *CS 150.3*

Věrný a důvěřivý chudák se stane bohatý ve vztahu k Bohu, protože uvážlivě užívá toho mála, co má, ku prospěchu druhých. Uvědomuje si, že nemůže podceňovat potřeby svých bližních a musí poslouchat Boží přikázání: *„Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“* (Mt 19,19) Považuje záchranu svého bližního za důležitější než všechno zlato a stříbro světa. *CS 151.1*

Kristus poukazuje na způsob, jak si mohou zajistit svůj majetek boháči, kteří nejsou bohatí v Bohu. Říká: *„Prodávejte statky své, dávejte almužnu“* (L 12,33) a budete mít poklad v nebi. Navrhovaným řešením je převedení toho, co máme rádi, na nebeské dědictví a investování prostředků pro Boží účely, aby lidé poznali spasení, a aby byla poskytnuta pomoc potřebným. Tím si nastrádáme *„základ dobrý k času budoucímu, abychom dosáhli věčného života“* (1 Tm 6,19). To je bezpečná investice. *CS 151.2*

Mnozí však svým životem dokazují, že nemají v úmyslu důvěřovat nebeské bance. Proto dávají přednost pozemským možnostem před nebeskými. Takoví mají před sebou ještě dlouhou dobu, než překonají své lakomství a lásku ke světu. Bohatí chudáci, kteří o sobě tvrdí, že slouží Bohu, spíše budí soucit. I když tvrdí, že znají Boha, svým jednáním to popírají. Jak strašná neznalost! Jak mohou říkat, že uvěřili pravdě, když jejich jednání je pravým opakem tohoto tvrzení. Láska k bohatství z nich dělá sobce, lidi náročné a panovačné. – RH Jan. 15, 1880 *CS 151.3*

Otázka následování Ježíše

Ježíš od bohatého mládence pouze požadoval, aby Jej následoval. Trnitá cesta povinností bude méně náročná, když půjdeme cestou, kterou Kristus prošlapal a připravil pro nás. Kristus by přijal tohoto moudrého a urozeného zákoníka, kdyby se nebránil Jeho požadavkům, jak to udělali chudí rybáři, které také vyzval k následování. *CS 151.4*

Schopnost tohoto mladého muže získat majetek nesvědčila proti němu, vždyť bral v úvahu lásku k bližnímu jako k sobě samému a při hromadění majetku neškodil druhým. Pro božského Mistra

by jeho skutečné schopnosti byly předpokladem ke službě Bohu a při vyhledávání ztracených duší před zatracením. Mohl se stát horlivým i úspěšným následovníkem Krista. Ale odmítl vysoce postavenou laťku pro spolupráci s Kristem na záchraně duší. Nepřijal zaslíbení úžasného pokladu v Božím království a přidržel se pomíjejícího pokladu na zemi. *CS 152.1*

Mladý zákoník představuje velkou skupinu lidí, z nichž by mohli být vynikající křesťané, kdyby po nich nebylo požadováno, aby prošli určitými těžkostmi, ponížením, aby se vzdali výhod a aby obětovali svůj majetek. Kristus jim svěřil dar peněz i prostředků a očekává patřičnou odpověď. To, co máme, nám nepatří, ale mělo by být použito pro službu Kristu, protože všechno máme od Něho. – RH March 21, 1878 *CS 152.2*

Nedostatek víry bohatých

Bohatí nemají dostatek víry. Opravdová víra, podporovaná skutky, je ojedinělá. Kdo však má tuto víru, ten neztratí svůj vliv. Bude napodobovat Krista nezištnou štědrostí a svůj zájem zaměří na dílo spasení tak jako On. Následovníci Krista si budou vážit lidí podle Jeho vzoru. Jejich zájem je zaměřen na dílo jejich drahého Spasitele a smyslem jejich práce bude záchrana lidí, vykoupených Jeho krví. Jaká je hodnota peněz, domů a pozemků ve srovnání s jedinou duší? – RH Feb. 23, 1886 *CS 153.3*

Bohatství není výkupným pro hříšníka

Ani sebevětší bohatství nestačí na to, aby skrylo i nejmenší hřích před Bohem. Bohatství ani inteligence nebudou přijatelné jako výkupné za hříšníka. Pro Boha je přijatelné pouze pokání, opravdová pokora a skromnost. *CS 153.1*

V našich sborech by mohli mnozí přinášet větší dary a neměli by se spokojovat s ubohými almužnami pro Boha, který pro ně tolik vykonal. Přijímají nesmírná požehnání, ale jak málo vracejí zpět svému Dárci! Všichni, kteří jsou na této zemi opravdovými poutníky a cizinci, posílají své dary do nebes již nyní předem, protože pokladnice Páně tyto dary velmi potřebuje. – RH Dec. 18, 1888 *CS 153.2*

Největší nebezpečí

Poznala jsem, že adventistům sveticím sobotu neschází prostředky. Největším nebezpečím pro ně zůstává v dnešní době hromadění majetku. Mají stále více starostí a povinností, jsou přetížení a to se projevuje zapomínáním na Boha a Jeho dílo. Jsou duchovně mrtví. Měli by se pro Boha něčeho vzdát, přinést oběť. Ale oběti nerostou, spíše se zmenšují a spotřebovávají. ... Množství finančních prostředků mezi našim lidem je jen dokladem nespravedlnosti těch, kteří na nich lpí. – 1T 492 *CS 153.3*

31. Satanovy nástrahy

Jak se Boží lid blíží k posledním dnům, satan se radí se svými anděly a vymýšlí co nejuspěšnější plán, aby zničil jeho víru. Dobře ví, že běžně rozšířené církve jsou ukolébány jeho svody. Pomocí svůdných, ale zavádějících důkazů a lživými výmysly může na nich uplatňovat svůj vliv. Proto stále dává pokyny svým andělům, aby chystali nástrahy hlavně pro ty, kteří očekávají Kristův druhý příchod a snaží se zachovávat všechna Boží přikázání. *CS 154.1*

Velký svůdce říká: „Musíme sledovat ty, kteří upozorňují lidi na sobotu Hospodinovu. Budou přivádět mnohé k poznání požadavků Božího zákona. Stejně poznání jako o sobotě bude dáno i o Kristově službě v nebeské svatyni a bude poukazováno na to, že probíhají poslední události v zájmu spasení člověka. Je třeba udržet lidi v zaslepenosti, dokud dílo neskončí a tím také získáme svět i církev. ... *CS 154.2*

Jděte, rozdělte lidem zemi do vlastnictví, ať jsou opilí touhou po penězích a starostmi o tento život. Poukazujte jim na tento svět v co nejpříznivějším světle, aby si na něm ukládali své bohatství a soustředíte jejich pozornost na pozemské věci. Musíme za všech okolností zabránit, aby získali prostředky lidé, kteří se zapojili do Božího díla a mohli by je použít proti nám. Peníze držte v našich řadách. Čím více peněz budou mít, tím více ohrozí naše království, protože odčerpají naše prostředky. Přesvědčte je o tom, že se musí více starat o peníze pro sebe, aby se nesnažili budovat Kristovo království a nešířili pravdu, kterou nenávidíme. Pak se nebudeme muset obávat jejich vlivu, protože víme, že každý, u koho se projevuje žádostivost a sobectví, zůstane pod naším vlivem. Takoví budou nakonec odloučeni od Božího lidu.“ – TM 472-474 *CS 154.3*

Horší než pozemská ztráta

Satan je největší lhář. Podlehne-li jeho pokušení, pak výsledek bude horší než jakákoliv pozemská ztráta. Je snad horší než samotná smrt. Ti, kteří získávají úspěch za cenu podřízení se vůli a plánům satana, poznají, že udělali špatný obchod. Za každý obchod se satanem se platí vysoká cena. Všechny nabízené výhody jsou jen preludem. Staví před nás úžasná a nadějná očekávání, ale jsou podmíněna ztrátou věcí dobrých, svatých a čistých. Satana je třeba vždy porazit slovy: *„Psáno jest.“ „Blahoslavený každý, kdo se bojí Hospodina a chodí po cestách jeho. Nebo z práce rukou svých živnost míti budeš a šťastně se ti povede...“* (Ž 128,1-2) *CS 155.1*

Boží cesta, kterou máme jít, převyšuje světské plány a běžné zvyklosti. Ti, kteří se po ní vydali, mají svým jednáním dokázat čistotu svých zásad. – ST Feb. 24, 1909 *CS 155.2*

Ztráta náboženských zkušeností

Bohatí lidé mívají pokušení využít své prostředky pro vlastní záliby, požitky, osobní ozdoby a na nákladné vybavení svých domovů. Na takové věci neváhají formální křesťané utrácet i přemrštěné částky. Ale když byli vyzváni, aby přispěli do pokladnice Páně na rozšíření Jeho díla, mnozí zaváhali. Pokud se jednalo o plány na uspokojení vlastních zálib, byli velmi aktivní, ale při zmínce o štědrém daru pro Boží dílo se jejich nadšení vytratilo. Snad mají pocit, že nejsou jinak prospěšní a přidají omezenou částku peněz, která je však podstatně menší, než dávají na své záliby. Neprojevují tím opravdovou lásku ke Kristu ani zájem o spasení vzácných duší. Jaký div, že křesťanský život těchto lidí v nejlepším případě zakrňuje a ochabuje. Pokud nezmění svůj postoj, pak se vytratí jejich poznání. – RH March 16, 1882 *CS 155.3*

32. Zneužití bohatství

Pouhé hromadění majetku nepřináší užitek a stává se prokletím. V tomto životě se stává lidem léčkou a odvádí pozornost od nebeské pokladnice. V den Božího soudu bude odsuzovat jejich majitele, protože nevyužili své dary a promarnili své příležitosti. *CS 157.1*

Je mnoho těch, kteří ve svém srdci odsuzují Boha za Jeho přísnost, protože od nich požaduje majetek i službu. Ale my přinášíme Bohu jen to, co je opravdu Jeho. Král David řekl: „*Od tebe jest zajisté všecko, a i to z ruky tvé dali jsme tobě.*“ (1 Pa 29,14) Všechny věci patří Bohu, protože je nejen Stvořitelem, ale i Vykupitelem. Všechna požehnání, která přijímáme pro tento i věčný život, byla potvrzena na golgotském kříži. – RH Dec. 23, 1902 *CS 157.2*

Proměňující láska

Lásku k majetku vytlačí pravda, kterou zasévá do srdce Duch svatý. Láska k Ježíši a láska k majetku nemohou být v jednom srdci společně. Láska k Bohu natolik převyšuje lásku k penězům, že její vlastník se odpoutává od bohatství a svou lásku přenáší na Boha. Tato láska ho pak vede nejen k službě a pomoci potřebným, ale i ke spolupráci na Božím díle. S radostí pak správně rozděluje Boží majetek. Svůj majetek nepovažuje za své vlastnictví, ale s radostí plní svou povinnost jako Boží správce. Pak může zachovávat obě velká přikázání zákona: „*Milovati budeš Pá-na Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své. Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.*“ (Mt 22,37.39) *CS 157.3*

Toto je jediná možnost pro bohaté, jak mohou vejít do Božího království. „*A každý, kdož opustil by domy, neb bratry, neb sestry, neb otce, neb matku, neb manželku, neb dítky, neb pole pro jméno mé, stokrát více vezme, a život věčný dědičně obdrží.*“ (Mt 19,29) Taková je tedy odměna pro ty, kteří se obětují pro Boha. V tomto životě obdrží stokrát více a stanou se i dědici věčného života. – RH Sep. 16, 1884 *CS 158.1*

Pokud Boží správci splní své povinnosti, pak se jim nestane získaný majetek osídlem, protože ho v běžném životě použijí jako štedří křesťané moudře. – RH May 16, 1882 *CS 158.2*

Majetek nemáme hromadit, ale máme si ho vážit

Každý, kdo se snaží získat věčné bohatství, má se snažit získat tento nebeský poklad s mnohem větší snahou i vytrvalostí a toto úsilí má také odpovídat hodnotě, kterou hledá. Světský člověk se snaží získat pozemské věci, které mají dočasnou cenu. Svůj poklad ukládá na zemi navzdory skutečnosti, že Ježíš před tím varoval. *CS 158.3*

Upřímný křesťan si váží Ježíšových varování, snaží se Jeho slovo uplatnit ve svém životě a ukládá si svůj poklad v nebi, přesně podle rady, kterou mu dal Spasitel světa. Vrcholné štěstí vidí ve věčném životě a k němu také zaměřuje své životní úsilí a nechce kráčet nesprávným směrem. Své zájmy usměrňuje pod zorným úhlem nebes, kde sedí Kristus po pravici Boží. Přetvářen milostí je jeho život skryt s Kristem v Bohu. *CS 158.4*

V žádném případě nepřichází o možnost shromažďovat, ale svou aktivní činnost zaměřuje na hledání duchovního cíle. Svěřené schopnosti bude považovat za Bohem svěřené dary, které využívá k Jeho slávě. Majetku si bude vážit, nebude ho hromadit. Bude mít pro něj hodnotu jen do té míry, jak ho bude moci využít pro šíření pravdy. Bude pracovat tak, jak pracoval Kristus za svého pozemského života, aby se stal požehnáním pro lidi. K tomuto cíli chce zaměřit své úsilí. Nesleduje vlastní potěšení ani slávu, ale chce využít svěřené dary ke vznešené službě pro Boha. O takových je možno říci, že jsou „*v pracích neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužící*“ (Ř 12,11). *CS 158.5*

Bůh neodsuzuje opatrnost a prozíravost při používání věcí pro tento život, ale přehnanou starostlivou péčí a nepřiměřenou úzkostí, pokud jde o pozemské věci, které nejsou v souladu s Jeho vůlí. – RH March 1, 1887 *CS 159.1*

33. Soucit s chudými

Jak je možné, že člověk, který se sám podílí na Kristově milosti, ztratil pochopení a zájem o bližní, když se celá nebesa snaží zachránit ztracené? Jak si mohou zakládat na svém společenském postavení a přehlížet potřeby nešťastných a chudých? CS 160.1

Tato stavovská povýšenost i utlačování chudých se ve světě stává samozřejmou skutečností a projevuje se dokonce i mezi Kristovými následovníky. Zdá se, že u mnohých se vytrácí lidskost, která se mohla plně rozvinout. Mnozí využívají dary, které měly sloužit k požehnání druhých, jenom pro sebe. Bohatí zneužívají chudé a takto získané prostředky využívají k projevům pýchy a zdůrazňují vlastní nádheru místo toho, aby byla využita pro Boží dům. Chudí lidé mívají pocit, že je pro ně těžké sloužit Bohu a jen bohatí se mohou podílet na bohoslužbě, aby dobře působila na svět. Cožpak Pán neprojevil svou lásku k chudým a poníženým, kteří činí pokání v srdci? Vždyť tento svět je pro chudé místem smutku. ... CS 160.2

Sám Spasitel světa měl chudé rodiče. Když byl jako dítě představen v chrámu, jeho matka mohla přinést pouze oběť chudých – dvě hrdličky anebo dvě holoubátka. On byl nejvzácnějším darem nebe pro tento svět – darem, který převyšuje všechny představy, a přece mohl být oceněn pouze malou obětí. Během svého pozemského pobytu náš Spasitel sdílel osud chudých a ponížených. Odříkání a sebezapření byly náplní Jeho života. CS 160.3

Pouze od Něho přijímáme všechnu milost a požehnání. Jsme správcové Jeho milosti a Jeho pozemských darů. I ten nejmenší dar či nejskromnější služba mohou být darovány Ježíši, který je společně se svými zásluhami obětuje Otcí. Přinášíme-li jako oběť to nejlepší, co máme, zcela upřímně a v lásce k Bohu, a přejeme-li si vroucně, aby to bylo považováno za službu pro Ježíše, pak je tento dar plně přijatelný. Každý si může uložit svůj dar v nebesích. Ať všichni *„dobře činí, a bohatnou v dobrých skutcích, a snadní ať jsou k udílení, i přivětiví. Skládajíce sobě základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhli věčného života“* (1 Tm 6,18-19). CS 161.1

Vázání poutem soucitu

Božím plánem bylo, aby bohaté i chudé spojovalo vzájemné pochopení a snaha pomáhat si. Svůj plán má pro každého z nás. Každému, kdo Mu chce sloužit, dává úkol. Přeje si, abychom se zajímali o každý případ utrpení nebo potřeby, o němž se dozvíme. CS 161.2

Náš Pán Ježíš Kristus byl bohatý, ale pro naši záchranu se stal chudým. Jeho chudobou jsme však zbohatli. Vyzývá všechny, kterým dal své požehnání, aby následovali Jeho příkladu. Ježíš řekl: *„Však chudé máte vždycky s sebou, a když budete chtít, můžete jim dobře činiti.“* (Mk 14,7) Ze světa stále volá bída a zoufalství a prosí o náš soucit i pochopení. Spasitel říká, že službu těmto ubožákům pokládá za službu, prokázanou Jeho osobě. Říká: *„Není-liž, abys lámal lačnému chléb svůj, a chudé vypovězené abys uvedl do domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl, a před tělem svým abys se neskryval?“* (Iz 58,7) Máme pomáhat nemocným, sytit hladové, oblékat potřebné a poučovat ty, kteří nemají známost. CS 161.3

Mnozí si stýskají Bohu, že ve světě je spousta lidí, žijících v bídě a utrpení. Ale Pán je štědrý Bůh, který svěřil svým správcům své prostředky a přeje si, aby uspokojovali jejich potřeby. Má dostatek prostředků pro všechny. Kdyby člověk tyto dary nezneužíval a nenechával si je ve svém sobectví pro sebe místo toho, aby je dal bližním, pak by nikdo netrpěl bídou. – RH June 20, 1893 CS 162.1

Před Bohem si jsou všichni rovni

Nikdy se nemáme chovat chladně a necitlivě, zvláště když jednáme s chudými lidmi. Ke všem máme projevovat zdvořilost, náklonnost a soucit. Bohu se nelíbí, když upřednostňujeme bohaté. Boha znevažujeme, když opovrhujeme Jeho dětmi. Neoplývají sice pozemskými statky, ale jsou blízké Jeho milujícímu srdci. Bůh nečiní rozdíl ve společenském postavení. U Něho není kastovnictví. Z Jeho pohledu je člověk buď dobrý nebo špatný. V den Božího soudu nebude rozhodující

společenské postavení ani bohatství. Vševědoucí Bůh bude soudit lidi podle čistoty, ušlechtilosti a lásky ke Kristu. ... CS 162.2

Kristus řekl, že evangelium má být hlášáno chudým. Boží pravda se nemůže nikdy projevovat zřetelněji a krásněji, než když je přinesena těm, kteří žijí v bídě a nouzi. Pak se evangelium rozzáří ve své plnosti a ozáří chatrče venkovanů i prostých dělníků. Boží andělé jim jsou nablízku, jejich přítomnost promění sklenici vody na hostinu. Pak ti, kteří jsou opuštěni a o něž svět nestojí, se stanou syny a dcerami Nejvyššího. Obdrží postavení, které jim svět nemůže poskytnout, protože v Kristu Ježíši mají přístup do nebe. Nemají pozemský majetek, ale našli perlu nesmírné ceny. – RH July 21, 1910 CS 162.3

Závazky vůči vdovám a sirotkům

Není správné chovat se bezohledně k těm, kteří potřebují naši pomoc. Může se nám zdát, že podporujeme zahálku, nestřídnost a výstřednosti. Ale pokud za vámi přijde někdo hladový, nevyhánějte ho od svých dveří. Dejte mu najíst z toho, co právě máte. Neznáte okolnosti a je možné, že jeho chudoba je důsledkem nějaké osudové rány. CS 163.1

Ale mezi všemi potřebnými bychom měli přednostně uspokojovat potřeby vdov a sirotků. *„Náboženství čisté a neposkvrněné před Bohem a Otcem toto jest: Navštěvovati sirotky a vdovy v souženích jejich, a ošťihati sebe neposkvrněného od světa.“* (Jk 1,27) CS 163.2

Věřící otec, který zemřel, spoléhal na věčná Boží zaslíbení a zanechal zde své milované v pevné víře, že Bůh se o ně postará. A jak se Bůh postará o tyto opuštěné? Nezpůsobí zázrak, aby poslal manu s nebe, ani nepošle krkavce, který by přinesl potravu. Ale svůj zázrak vykoná skrze člověka, který se zbaví sobectví a pomůže svými štědrými dary. Bůh vyzkouší lásku těch, kteří se k Němu hlásí, jestliže se něžně skloní k trpícím i opuštěným chudákům a sirotkům. K těmto maličkým se obrací Jeho zvláštní pozornost, na ně se soustřeďuje Kristův zájem a jejich zanedbávání považuje za svou urážku. A proto ti, kteří se nestarají o chudé, přehlížejí i Krista, který se ztotožňuje s jejich utrpením. CS 163.3

Každý skutek, který pro ně vykonáme z lásky v Ježíšově jménu, přijímá, jako by byl vykonán pro Něho. Ztotožňuje se s tímto trpícím lidstvem, a proto pověřil svou církev velkým úkolem. Ježíši sloužíme tím, že pomáháme chudým a trpícím. Každý, kdo se dobrovolně rozhodne pro tuto službu, obdrží Boží požehnání. CS 164.1

Až do té doby, než vítězství zahladí smrt, bude třeba se starat o sirotky. Budou vystaveni mnohým utrpením, pokud se členové církve k nim něžně neskloní a neprojeví jim svou lásku. Pán nás vybízí, abychom přijali chudé do svých domovů. Křesťanství musí nahradit otce i matky těm, kteří ztratili střechu nad hlavou. Soucit s vdovami a sirotky projevujeme svými skutky i modlitbami, aby se dostaly před Boží tvář. Určitě nezůstanou bez odměny. ... CS 164.2

Milost je projevem naší jednoty s Bohem

Bůh nám uděluje své požehnání, abychom mohli být prospěšní druhým. Pokud Jeho lásku zprostředkujeme dál, podělíme se na ni i my. Pokud prosíme Boha o každodenní chléb, zkoumá i naše srdce, aby poznal, zda jsme ochotni rozdělit se také s druhými, kteří jsou možná potřebnější než my sami. Když se modlíme: „Bože, buď milostiv mě hříšnému“, pak nás pozoruje, zda projevujeme soucit k těm, s nimiž se stýkáme. To je důkazem našeho spojení s Bohem, když projevujeme stejné milosrdenství, jaké projevuje náš nebeský Otec nám. Pokud jsme Jeho, pak máme ochotně udělat vše, co nám řekne, i když nám to nevyhovuje a naše myšlení by se ubíralo docela jiným směrem. ... CS 164.3

Budeme-li konat Kristovo dílo a sloužit trpícím a zarmouceným, pak můžeme rozvíjet svůj křesťanský charakter. Přijímáme Boží povolání, proto svým životem dokažme něco si odřící, nést kříž, pracovat a přinášet oběti pro záchranu těch, kteří jsou ztraceni. Tímto způsobem nás Pán chce vytrýbit a vybrousit, aby se u věřících projevil vzácné charakterové vlastnosti. Pravda nás musí očistit od všeho, co není ryzí, tak jako kov se zbavuje všech příměsí. ... CS 165.1

Kristova milost přinese nejen požehnání druhým, ale ovlivní i náš růst v milosti a rozmnoží naše věčné štěstí. Kristus svým spolupracovníkům řekne: „*To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdí v radost Pána svého.*“ (Mt 25,21) CS 165.2

Nepodporujte lenost

Bývá zvykem, že se poskytuje buď soukromá podpora, anebo se darují peníze církve, ale to může vést k lenosti nebo špatným návykům. Tohoto způsobu bychom se měli vyvarovat. Každý člověk, i dítě, by měl být veden k praktické a prospěšné práci. Všichni by se měli naučit nějakému řemeslu. Může to být třeba výroba stanů nebo cokoliv jiného, ale vše se má zaměřit na praktické využití schopností. Bůh pomůže všem, kteří se rozhodnou zlepšit své schopnosti. Máme být „*v pracích neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužící*“ (Ř 12,11). Bůh dá své požehnání všem, kteří budou takto pracovat. – RH March 13, 1900 CS 165.3

Zpronevěřené prostředky z misijní pokladny

V mnoha případech se převádějí prostředky, určené pro misijní činnost, k docela jiným účelům z důvodu nepochopení štedrosti. Nejednáme správně, když dáváme chudým dary, které jim nepřinášejí požehnání. Vytváří se u nich pocit, že se nemusí snažit a správně hospodařit se svými prostředky, protože církve nedovolí, aby trpěli. Nemůžeme tolerovat lenost nebo doporučovat způsoby, které by vedly k rozmazlování a sebeuspokojení. Nesmí se přehlížet skutečně chudí, ale všem by se mělo jasně říci, že si mají pomoci sami, pokud to je možné. CS 166.1

Máme povinnost i zodpovědnost za spásu lidí. pro ně Kristus podstoupil obět' a z toho vyplývá i naše dobročinnost. – „Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists,“ p. 293 CS 166.2

Sebezapření a sebeobětování

Pokud jsou Boží dítky v bídě a neštěstí, tak volají k Bohu. Mnozí umírají, protože jim chybí základní životní potřeby. Jejich volání však doléhá k Pánu zástupů. Pak Pán volá k zodpovědnosti ty, kteří se nestarali o Jeho potřebné. Co asi řeknou tito sobečtí boháči, až se jich Pán zeptá: „*Jak jste využili peníze, které jsem vám dal, abyste je použili pro Mé dílo?*“ „*A půjdou tito do trápení věčného.*“ Potom jim Pán řekne: „*Jděte ode mne zlořečení, ... neboť jsem lačněl, a nedali jste mi jísti, žíznil jsem, a nedali jste mi pít, hostem jsem byl a nepřijali jste mne, nahý a neodívali jste mne, nemocen a v žaláři, a nenavštívili jste mne.*“ (Mt 25,46. 41-43) CS 166.3

Všude kolem nás je slyšet nárek světa. Zastínil nás hřích. Kéž bychom mohli spolupracovat s Pánem. S tímto světem skončí i jeho radosti a vliv. Nikdo z pozemšťanů si svůj pozemský majetek nepřenesne na věčnost. Ale život, který je naplněný prací podle Boží vůle, ten zůstane na věky. Výsledek našeho snažení při postupu Božího díla se projeví v Božím království. – RH Jan. 31, 1907 CS 166.4

K dalšímu studiu

Přínos bohatství jako Bohem daných schopností: 4T 452-453

Bohatství jako důsledek požehnání: MH 212-213

Jakou hodnotu mohou mít peníze využité pro Boha: COL 351

Ideální křesťan jednou rukou rozdává a druhou rukou získává: 2T 240

Nebezpečí blahobytu: PK 59-60

Bůh nechce peníze, které byly získány nepoctivě: 4T 310, 311, 353

Utlačování dělníků: 1T 175, 176, 480

Předražování v obchodě: 4T 494

Hrabivost při obchodním jednání: 2T 238-239

Nesnažte se dosáhnout zisk za každou cenu: 4T 540

Nepřiměřené úsilí o získání bohatství: 2T 654-656

Člověk jednající jako zbavený rozumu: 2T 662-663

Schopnosti křesťanského podnikatele: 4T 468-469
Potřeba zasvěcení obchodních schopností: 5T 276
Pavlova naučení pro bohaté: 1T 540-542
Satan se snaží získat prostředky ve svůj prospěch: 2T 675, 676; EW 266-269
Jak překazit satanovy záměry: 1T 142
Jak si můžeme bezpečně uložit majetek: 9T 51
Pouze dvě možnosti k investování: 6T 447-448
Zkouška pozváním na hostinu evangelia: 3T 383-385
Bůh nepožehná zneužitě bohatství a lenost: 6T 452
Bláznivý boháč ztratil svůj život: 3T 546; COL 256-259; 5T 260-261
Kristovo pozvání bohatého mladého zákoníka: DA 518-523
Mnozí světitelé soboty se chovají jako mladý zákoník: 1T 170-172
Příhodné obrácení bohatých lidí: 9T 114-115; 1T 174-175; 6T 258
Bůh zkouší člověka; jednomu dá bohatství, jinému ho odejme: 5T 261

Část VI. – Štědrost projevená v chudobě

34. Chvála štědrosti

Apoštol Pavel se za svého působení ve sborech neúnavně snažil vést nově obrácené, aby s nadšením pracovali pro Boží dílo. Často je napomínal, aby projevovali štědrost. Když hovořil o své dřívější práci se staršími v Efezu, řekl: „*Ukázal jsem vám, že tak pracujete, musíme snášeti mdlé, a pamatovati na slova Pána Ježíše, neboť on řekl: Blahoslaveněji jest dáti nežli bráti.*“ (Sk 20,35) CS 171.1

Korintským napsal: „*Kdo skoupě rozsívá, skoupě i žíti bude; a kdož rozsívá ochotně, ochotně i žíti bude. Jeden každý jakž uložil v srdci, ne s neochotnou myslí aneb z mušení. Neboť ochotného dárce miluje Bůh.*“ (2 K 9,6-7) CS 171.2

Téměř všichni věřící v Macedonii byli chudí na statky tohoto světa, avšak jejich srdce překypovala láskou k Bohu a k Boží pravdě a s radostí přispívali na podporu evangelia. Když se ve sborech v pohanských zemích pořádaly všeobecné sbírky na podporu židovských věřících, byla štědrost obrácených v Macedonii dávana ostatním sborům za příklad. V listě, který zaslal věřícím v Korintu, apoštol upozorňoval na „*milost Boží, danou sborům Macedonským, že v mnohém zkušením soužení rozhojnila radost jejich a převeliká chudoba jejich rozhojněna jest v bohatství štědrosti jejich. Nebo svědectví jim vydávám, že podle možnosti, ba i nad možnost hotovi byli, mnohými žádostmi prosíce nás, abychom tu milost a sbírku, která se děje na svaté, na se přijali.*“ (2 K 8,1-4). CS 171.3

Ochota k přinášení obětí, kterou projeвили věřící v Macedonii, byla výsledkem zasvěcení srdce. Působením Ducha Božího „*sami sebe nejprve dali Pánu*“ (2 K 8,5) a pak byli ochotni dávat štědře ze svých prostředků na podporu evangelia. Nebylo třeba je pobízet, aby dávali, spíše se těšili z výsady, že si sami odpírají i potřebné věci, aby mohli poskytnout nutnou pomoc druhým. Kdyby je apoštol byl zdržoval, byli by na něho naléhali, aby jejich dar přijal. Ve své upřímnosti a poctivosti a ve své lásce k bratřím si rádi odpírali a tak oplývali plody dobročinnosti. CS 172.1

Když Pavel poslal do Korintu Tita, aby tam posiloval věřící, dal mu k tomu radu, aby tamní sbor vybudoval v štědrou církev, a v osobním listu věřícím je také sám vyzval ke štědrosti. „*A protož jakž ve všech věcech jste hojní, u víře i v řeči i v známosti i ve všeliké snažnosti i v lásce své k nám, tak i v této milosti hojní buďte.*“ „*Protož nyní již to skutkem vykonejte, aby jakož hotové bylo chtění, tak bylo i vykonání z toho, což máte. Nebo jest-li prvé vůle hotová, podle toho, což kdo má, vzácná jest, ne podle toho, čehož nemá.*“ „*Mocen je pak Bůh všelikou milost rozhojnit v vás, a-byste ve všem všudy všeliký dostatek majíce, hojní byli ke všelikému skutku dobrému. Abyste všelijak zbohacení byli ke všeliké sprostnosti, která působí skrze nás, aby díky činěny byly Bohu.*“ (2 K 8,7.11-12; 9,8.11) CS 172.2

Nesobecká dobročinnost přinesla rané církvi stálou radost, protože věřící si uvědomovali, že jejich úsilí napomáhá tomu, aby se poselství evangelia dostalo k těm, kteří žijí ve tmě. Jejich štědrost svědčila o tom, že se jim milosti Boží nedostalo nadarmo. Co může způsobit takovou štědrost, ne-li posvěcení Duchem? V očích věřících i nevěřících to byl div milosti. – AA 342-344 CS 172.3

Odměněná štědrost

Eliáš „*vstal, šel do Sarepty, a přišel k bráně města, a aj, žena vdova sbírala tu dříví. A zavolať ji, řekl: Medle, přines mi trochu vody v nádobě, abych se napil. A když šla, aby přinesla, zavolať ji zase a řekl: Medle, přines mi také kousek chleba v ruce své*“ (1 Kr 17,10-11). CS 173.1

V tomto domě stíženém chudobou těžce doléhal hlad a žalostně hubené zásoby již docházely. Eliáš přišel právě v den, kdy se žena obávala, že se musí vzdát zápasu o uhájení života, v němž byla do krajnosti zkoušena její víra, že moc živého Boha se postará o její potřeby. Avšak i ve své strašné bídě podala důkaz své víry tím, že splnila prosbu cizince, který ji požádal, aby se s ním rozdělila o svůj poslední kousek chleba. CS 173.2

Na Eliášovu prosbu, aby mu dala najíst a napít, vdova odpověděla: „*Živ jest Hospodin Bůh tvůj, že nemám žádného chleba, ani podpopelného, kromě hrsti mouky v kbelíku a maličko oleje v nádobce, a aj, sbírám trochu dříví, abych šla a připravila to sobě a synu svému, abychom snědouce*

to, za tím zemřít museli. “ Eliáš jí řekl: „Neboj se. Jdi a učiň, jakž jsi řekla, avšak udělej mi prve z toho malý chléb podpopelný a přines mi; potom sobě a synu svému uděláš. Neboť toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Mouka z kbelíka toho nebude strávena, aniž oleje v nádobce té ubude až do toho dne, kdy dá Hospodin déšť na zemi. “ (1 Kr 17,12-14) CS 173.3

Větší zkouška víry než tato nemohla být uložena. Vdova se dosud chovala ke všem cizincům vždy laskavě a byla k nim vždy štedrá. I nyní, nehledíc na utrpení, které tím mohlo vzniknout jí a jejímu dítěti, a věříc v Boha Izraele, že jí pomůže v každé nouzi, obstála v této vrcholné zkoušce pohostinnosti tím, že „*učinila vedle řeči Eliášovy*“ (1 Kr 17,15). CS 173.4

Podivuhodné bylo pohostinství, jež proroku Božimu poskytla tato fénická žena, a podivuhodně byla také její víra a laskavost odměněna. „*Jedla ona i on i čeleď její až do těch dní. Z kbelíka toho mouka nebyla strávena, aniž oleje v nádobce ubylo, vedle řeči Hospodinovy, kterouž mluvil skrze Eliáše.*“ (1 Kr 17,15-16) ... CS 174.1

Vdova ze Sarepty se rozdělila s Eliášem o poslední sousto a za odměnu byl zachován její život a život jejího syna. A všem, kdož v čase zkoušek a nouze poskytují pomoc druhým, ještě potřebnějším, slibuje Bůh velké požehnání. Bůh se nemění. Jeho moc dnes není menší, než byla za dnů Eliášových. – PK 129-132 CS 174.2

Dvě drobné mince vdovy

Ježíš stál na nádvoří chrámu, kde byly pokladní schránky, a sledoval ty, kteří přicházeli odevzdat své dary. Mnozí z bohatých přinášeli velké částky a odevzdávali je s velkou okázalostí. Ježíš se na ně smutně díval, ale neřekl ani slovo o jejich štedrých darech. Pak se jeho tvář rozzářila, když spatřil chudou vdovu, která přistupovala zdráhavě, jako by se bála, že ji pozorují. Když kolem ní přecházeli bohatí a nadutí, aby odevzdali své dary, ulekla se a neodvažovala se postoupit. A přece tolik toužila udělat něco pro věc, kterou milovala, byť to bylo tak málo. Podívala se na dar, který držela v ruce. Byl to malý dárek v porovnání s dary těch, kdož stáli kolem ní, ale bylo to vše, co měla. Využila vhodné chvíle, ve spěchu vhodila do schránky své dva penízky a chtěla rychle odejít. Přitom však zachytila pohled Ježíšův, jenž se na ni upřeně zadíval. CS 174.3

Spasitel k sobě zavolal své učedníky a vyzval je, aby si povšimli chudé vdovy. Pak vdova zasllechla Kristova slova uznání: „*V pravdě pravím vám, že vdova tato chudá více než všichni uvrhla.*“ (L 21,3) Slzy radosti jí vstoupily do očí, když poznala, že její skutek byl pochopen a oceněn. Mnozí by ji byli poradili, aby si svůj malý dárek ponechala a sama jej užila; když ho vloží do rukou blahobytných kněží, ztratí se mezi tolika cennými dary vloženými do pokladny. Ježíš však porozuměl její pohnutce. Věřila, že služba v chrámě je z Božího ustanovení a chtěla pro ni učinit, co bylo v jejích silách. Učinila, co mohla, a její čin bude památkou na ni pro všechny časy, pro ni pak bude radostí na věčnosti. Se svým darem dala i své srdce; hodnotu daru nevyjadřovala hodnota mince, nýbrž láska k Bohu a zájem o dílo Boží, které ji vedly k tomuto činu. CS 175.1

Ježíš pravil o této chudé vdově, že „*více než všichni uvrhla*“. Bohatí dávali ze své hojnosti, mnozí z nich jen proto, aby je lidé přitom viděli a ctili je. Když dali velký dar, ani to nepocítili jako ztrátu na svém majetku nebo jako újmu na svém blahobytném životě v přepychu; nebyla to od nich oběť a nedala se srovnávat s cenou daru vdovy. CS 175.2

Pohnutka je důležitější než množství

Povaha našich skutků závisí na pohnutce, jež jim dává pečeť hanebnosti nebo vysoké mravní ceny. Za nejčinnější nepokládá Bůh velké věci, jež vidí každé oko a jež chválí každý ústa. Často si nejvíce cení malých povinností plněných s radostí, malých dárků dávaných neokázale, jež se lidským očím mohou jevit jako bezcenné. Srdce naplněné vírou a láskou je Bohu dražší než nejdrahocennější dar. CS 175.3

Chudá vdova obětovala své živobytí, aby vykonala to málo, co vykonala. Odtrhla si od úst, aby mohla dát dva penízky pro věc, kterou milovala. A učinila tak ve víře, že její nebeský Otec ví o její velké bídě. Za tuto nesobeckost a dětskou víru ji Spasitel pochválil. CS 176.1

Mezi chudými je mnoho takových, kteří touží projevit svou vděčnost Bohu za Jeho milost a pravdu. Velmi si přejí podílet se spolu se svými bohatějšími bratry na podpoře Božího díla. Takové nesmíme odmítat. Dovolme jim, ať vloží svůj penízek do nebeské pokladnice. Je-li dáván ze srdce plného lásky, je i takový zdánlivě bezcenný dárek posvěceným darem, vzácnou obětí, kterou Bůh s radostí přijímá a požehává. – DA 614-616 *CS 176.2*

Přijatelná oběť Marie

Upřímná služba je základem hodnoty daru. když se Majestát nebes stal dítětem a byl svěřen Marii, nemohla dát velkou oběť za tento dar. Přinesla na oltář jen dvě hrdličky, což byla oběť chudých. Ale tato oběť byla pro Pána dostačující. Nemohla nabídnout ani vzácné poklady, jaké přinesli do Betléma pro Božího Syna mudrci od východu. Přesto však Ježíšova matka nebyla odmítnuta pro svůj malý dar. Pán hodnotil ochotu jejího srdce a projevená láska učinila oběť příjemnou. Stejným způsobem přijímá i náš dar, třeba malý, pokud je tím nejlepším, co máme a je přinášěn z lásky k Němu. – RH Dec. 9, 1890 *CS 176.3*

35. Vzácný z Božího pohledu

Mezi těmi, kteří se hlásí za Boží dítky, patří také mužové a ženy, kteří milují svět a pozemské hodnoty, a kteří jsou zcela ovládáni světskými vlivy. Z jejich povahy se vytratilo vše, co je božským, a svým jednáním se zapojili do služeb nepřítele jako nástroje nespravedlnosti. *CS 177.1*

V protikladu k této třídě jsou sice chudí, ale čestní a pracovití lidé, ochotni pomoci těm, kteří to potřebují. Raději snášejí křivdu, než aby jednali jako hrabiví boháči. Takoví si cení čisté svědomí a správné zásady více než zlato. Jsou ochotni konat vše dobré podle svých možností, a jestliže nějaká dobročinná společnost vyzývá někoho ku pomoci nebo žádá peníze, odpovídají mezi prvními. Často jdou až za hranici svých možností a často si odříkají i potřebné věci, jen aby mohli podpořit dobrý úmysl. *CS 177.2*

Tito lidé mívají jen malý pozemský majetek, můžeme na ně pohlížet jako na nemoudré a nevzdělané, bez významného vlivu, ale z Božího pohledu jsou vzácní. Mohou působit podřadným dojmem, ale jejich projevená moudrost vysoce převyšuje lidskou vypočítavost a hrabivost tak, jako Boží myšlení převyšuje lidské. Cožpak si neukládají svůj poklad v nebi, kde jim nezrezaví a ani se nezhodnotí? – RH Dec. 19, 1899 *CS 177.3*

Jako vůně kadidla

Zkušenosti dokazují, že duch dobročinnosti je častější mezi lidmi s omezenými prostředky než mezi zámožnými. Mnozí z těch, kteří chtějí zbohatnou, často zpronevěří svůj majetek. Když jsou těmto lidem svěřeny hřivny prostředků, často zpronevěří nebo plýtvají s penězi patřícími Pánu, dokud jim Mistr neřekne: „Vy už nemůžete být mými správci.“ Nečestně zneužívají cizí majetek, jako by byl jejich vlastní. Bůh jim proto nemůže svěřit věčný poklad. ... *CS 177.4*

Dar chudého člověka, který je výsledkem sebezapření, a kterým chce podpořit šíření světla pravdy, je Bohu příjemný jako vůně kadidla. Každý skutek sebeobětování pro dobro druhých posiluje u dárce jeho štědrost a přibližuje jej stále více ke Spasiteli světa, který byl bohatý, ale pro naši záchranu se stal chudým, abychom Jeho chudobou zbohatli. *CS 178.1*

I sebemenší částka, která je přinesena s radostí dárce, který se zřekl vlastních potřeb, je v Božích očích cennější, než darované tisíce, které nezpůsobí nikomu újmu. Svým darem dvou drobných mincí do Boží pokladnice projevila chudá vdova lásku, víru a štědrost. ... Boží požehnání pak provázelo tento upřímný dar. *CS 178.2*

Drobné mince vdovy byly malým, po staletí tekoucím pramenkem, který se stále zvětšoval, proudil tisíci různými směry, šířil pravdu a naplňoval potřeby nuzných. Snad v každé době i v každé zemi tento malý dar ovlivnil tisíce lidí. Výsledkem pak bylo nespočetné množství darů, které plynuly do Boží pokladnice z rukou štědrých lidí, kteří byli ochotni si něco odříci. Její příklad inspiroval k vykonání dobrého skutku tisíce sobeckých, seabemilujících a nedůvěřivých lidí, jejichž dary přispěly k růstu hodnoty její oběti. – ST Nov. 15, 1910 *CS 178.3*

Dárci budou odměněni, i když jejich dary byly zneužity

Chudé rodiny, které poznaly pravdu, byly posvěceny jejím vlivem a vážily si ji, chtěly za ni projevit Bohu svou vděčnost. Všichni byli přesvědčeni, že se nejenom mají, ale musí uskrovnit v životních potřebách, aby mohli svým darem přispět do Boží pokladnice. Někteří ušetřili na oblečení, které nutně potřebovali, jiní prodali svou jedinou krávu a takto získané prostředky věnovali Bohu. V upřímnosti a se slzami v očích se sklonili před Pánem a považovali to za přednost, že tak mohou přispět Božímu dílu. Dovolávali se Božích požehnání a modlili se, aby tyto prostředky přinesly poznání pravdy těm, kteří žijí v temnotě. *CS 179.1*

Tyto věnované prostředky však vždycky nebyly využity k účelu, který dárci předpokládali. Sobectí a nezodpovědní lidé, kteří nepoznali, co je sebeodříkání a sebeobětování, promrhali tyto prostředky přinesené do pokladnice, okradli o ně Boha a neprávem si je přivlastnili. Svým neuvá-

ženým a nezodpovědným jednáním zpronevěřili prostředky, které byly zasvěceny Bohu na modlitbách a v slzách. ... *CS 179.2*

I když tyto prostředky byly zneužity a nesplnily předpoklady, které měli dárci na mysli – oslavu Boha a spasení lidí – ti, kteří přinesli tuto oběť upřímně a chtěli oslavit Boha, nepřijdou o svou odměnu. – 2T 518-519 *CS 179.3*

Hodnocení na nebeských vahách

Dary chudých, přinášené z lásky ke Kristu, nejsou na vahách v nebeské svatyni hodnoceny podle velikosti, ale podle lásky, která přináší tuto oběť. Chudý, avšak ze svého malého majetku ochotně obětující dárce, pocítí Ježíšovo zaslíbení právě tak, jako bohatý člověk, který dává z hojnosti. Chudák obětuje ze svého mála a tuto oběť skutečně pocítí. Musí opravdu prožít sebezapření, anebo se zřekne něčeho, co pro svůj život potřebuje, zatímco bohatý dává z hojnosti, necítí žádný nedostatek a ani si neodepře nic, co skutečně potřebuje. Oběť chudého člověka provází určitá posvátnost, která se z daru bohatého ztrácí, protože dává ze svého přebytku. Boží prozřetelnost ustanovila celý plán systematické oběti k užítku člověka. Jeho prozřetelnost neustále bdí. Půjdou-li jeho služebníci cestou, kterou nám ukázal, stanou se aktivními pracovníky. – 3T 398-399

CS 180.1

K dalšímu studiu

Žádné kadidlo není příjemnější než dary chudých: – 7T 215-216

Oběti chudých pro Boží dílo: 5T 733-734

Nedovolte, aby dary přinášeli jen ti druzí: 1T 115, 177; 9T 245-246

Nevkládejte své poslední prostředky na podporu institucí: 1T 639

Chudí žijí skromně a hospodárně: MH 196, 207

Využívání hřiven, které byly dány chudým: 2T 245-247

Chudí by se měli snažit postarat se sami o sebe, pokud je to možné: 1T 272; 2T 30-37; 6T 277-278

Štědrost není obvyklá: PP 527, 533

Chudí v Izraeli neměli přicházet s prázdnýma rukama: 1T 220

Část VII. – Bohatství pohanů

36. Přijímání a rozdávání milosti

Právě tak dlouho, jak lidstvo žije na této zemi a Duch Boží zápasí s tímto světem, máme přijímat i rozdávat milost. Máme světu přinést světlo pravdy, jak je zjeveno v Písmu svatém a zároveň můžeme přijmout od světa to, k čemu je Bůh vede, aby vykonali pro Jeho dílo. Pán stále ještě působí na myšlení králů i vládců ve prospěch svého lidu a proto se nesluší, aby ti, kteří mají hluboký zájem o otázky náboženské svobody, odmítli jakoukoli přízeň ve prospěch šíření Božího díla. *CS 183.1*

Právě této skutečnosti se týkají také některé příklady v Božím slovu. Perský král Kýrus vydal písemné prohlášení všem svým národům: „*Toto praví Kýrus král Perský: Všecka království země dal mi Hospodin Bůh nebeský, a on mi poručil, abych mu vystavěl dům v Jeruzalémě, kterýž jest v Judstvu. Kdo jest mezi vámi ze všeho lidu jeho, budiž Bůh jeho s ním, a nechať jde do Jeruzaléma, kterýž jest v Judstvu, a staví dům Hospodina Boha Izraelského, toho Boha, kterýž jest v Jeruzalémě.*“ (Ezd 1,2-3) Druhou výzvu ke stavbě Božího chrámu vydal Dárius, jak se o tom zmiňuje 6. kapitola Ezdráše. *CS 183.2*

Pán Bůh Izraelský svěřil svůj majetek do rukou nevěřících, ale tento majetek má být využit ve prospěch díla, které musí být vykonáno pro padlé lidstvo. Tyto přinesené dary mají otevřít cestu pro šíření pravdy. Tito lidé nemusí mít porozumění pro Boží dílo, ani nemusí uvěřit v Krista, ale kvůli tomu by se jejich dary neměly odmítat. ... *CS 183.3*

Znovu mi bylo ukázáno, že bychom mohli přijmout mnohem více milosti, kdybychom při různých příležitostech navázali styk s moudrými lidmi, umožnili jim poznání našeho díla a dali jim příležitost podílet se na rozvoji Božího díla, jehož šíření je naší předností. – TM 202-203 *CS 184.1*

Nehemiášův příklad

Nehemiáš se nespolehal na nic nejistého. Prostředky, které mu scházely, si vyprosil od těch, kteří mu je mohli poskytnout. A Hospodin je stále ochoten pohnout srdcem těch, kteří vlastní pozemské statky, aby je vynaložili pro věc pravdy. Ti, kteří pracují pro Boha, mají využít pomoci těch, které Bůh vede k tomu, aby ji poskytli. Tyto dary mohou otevřít cesty, jimiž se světlo pravdy dostane do mnoha zaostalých zemí. Možná, že dárci nevěří v Krista, snad neznají slovo Boží; jejich dary však proto nemají být odmítány. – PK 634 *CS 184.2*

Boží dílo má nyní jít rychle kupředu, a jestliže Jeho lid odpoví na Jeho výzvu, Bůh nadehne majitele těchto pozemků k ochotnému odevzdání prostředků a tak umožní dokončit Jeho dílo na zemi. „*Víra pak jest nadějných věcí podstata a důvod neviditelných.*“ (Žd 11,1) Víra v Boží Slovo pomůže lidu získat takový majetek, který je učiní schopnými opracovat velika města, která čekají na poselství pravdy. – 9T 272-273 *CS 184.3*

Přijetí darů mimo naši církve

Snažíte se získávat dary od křesťanů různých církví nebo od nevěřících. Není to sice nová otázka, ale ráda bych se vás zeptala: Komu patří tento svět? Komu patří domy a pozemky? Nepatří snad Bohu? Vše, co tento svět nabízí, vložil Bůh do rukou člověka a ten má nasytit hladové, oblékat nahé a zajistit střechu nad hlavou těm, kteří ji nemají. Proto se Bůh obrací k obyvatelům země, tedy i k nevěřícím, aby podpořili dílo ze svých prostředků nebo přebytků. Pokud se s nimi moudře sblížíme, můžeme jim nabídnout možnost podílet se tímto způsobem na díle. Je pro nás předností přijmout tyto dary. *CS 185.1*

Měli bychom se seznámit s lidmi, kteří zaujímají vysoké společenské postavení, jednat „obe-
zřetně jako hadové a bezelstně jako holubice,“ můžeme získat jejich přízeň a Bůh usměrní jejich myšlení tak, aby mohli přispět Jeho lidu. Budou-li vhodně vybraní lidé posláni k těm, kteří mají majetek a vysoké postavení, a představí Boží dílo ve správném světle, mohou výrazně přispět k rozšíření díla Božího ve světě. Vzdali jsme se výhod a předností, které nám mohly být přínosem, protože jsme si zvolili nezávislost na světě. Neměli bychom se však vzdávat zásad pravdy proto, abychom využili každou příležitost k rozšíření Božího díla. – TM 197-198 *CS 185.2*

37. Bůh připravuje cestu

Jestliže potřeby Božího díla budou správně předloženy těm, kteří mají prostředky a zastávají vysoké postavení, mohli by tito lidé přispět k šíření přítomné pravdy. Boží lid se připravil o mnohé výsady, které mohly být pro něho přínosem, kdyby se nesnažil být úplně nezávislý na světě. *CS 186.1*

Podle Boží prozřetelnosti přicházíme denně do styku s neobracenými lidmi. Podle své vůle nám Bůh nabídl způsob, jak můžeme rychle šířit Jeho dílo. Jako Jeho spolupracovníci máme splnit posvátný úkol. Máme se snažit získat ty, kteří zastávají vyšší společenské postavení a máme jim nabídnout milostivé pozvání na svatební hostinu. *CS 186.2*

Ačkoliv je nyní téměř vše v držení bezbožných lidí, celý svět se vším bohatstvím patří Bohu. „*Nebo můj jest okršlek zemský i plnost jeho.*“ (Ž 50,12) Kéž by křesťané mohli stále více uskutečňovat to, co je jejich povinností ale i právem. Měli by zachovávat správné zásady a využívat každou Bohem nabídnutou příležitost k rozšíření Božího království ve světě! – Stewardship Series, No. 1, pp. 14, 15 (Výzva ke kazatelům a vedoucím církve k získání darů pro naši zahraniční misijní činnost.) *CS 186.3*

Duch přesvědčuje k dávání

Zdravotně-misijní pracovníci konají pro evangelizaci dílo takové úrovně jako jejich spolupracovníci kazatelé. Úsilí, které tito pracovníci vynakládají, nemá být omezováno pouze na nižší společenské vrstvy. Vyšším společenským vrstvám nebyla věnována patřičná pozornost. Mezi nimi se jistě najdou lidé, kteří by přijali pravdu, protože má pevný základ a nese pečeť vysokého charakteru evangelia. Nemálo schopných lidí takto získaných by se mohlo aktivně zapojit do díla Páně. *CS 186.4*

Pán volá všechny, kteří mají odpovědnost a byly jim svěřeny Jeho vzácné dary, aby použili své hřívné schopnosti i prostředků v Jeho službě. Naši pracovníci by měli předložit těmto lidem jasný plán a vysvětlit jim, jak je třeba pomáhat chudým i potřebným a postavit toto dílo na pevný základ. Duch svatý pak některé z nich přesvědčí, aby přinesli prostředky, které patří Pánu a tak podpořili Jeho dílo. Oni splní Jeho záměr tím, že pomohou ve velkých městech zakládat vlivná střediska. – 7T 112 *CS 187.1*

Výzva k bohatým lidem

Svět musí být varován a my bychom měli jednat velmi ohleduplně při zapojování bohatých lidí, jak věřících, tak i nevěřících, do podpory tohoto díla. Měli bychom zapojit všechny, kteří se hlásí ke křesťanství, aby se připojili svou pomocí k vybudování Božího království na této zemi. Je třeba přizvat všechny schopné lidi dobré vůle, aby nám pomohli v tomto křesťanském úsilí. Měli by být přizváni k podpoře úsilí na záchranu těch, kteří jsou ztraceni. – The Origin and Development of the Thanksgiving Plan, p. 5 (Feb. 28, 1900) *CS 187.2*

Bůh nám otevře cestu

Žijeme v těžké době, peníze se těžko vydělávají, ale Bůh nám otevře cestu k získání prostředků i ze zdrojů mimo náš vlastní lid. Nevím, proč se někteří staví proti přijímání prostředků od těch, kteří nepřijali naši víru. Mohou tak činit pouze pro své výstřední názory, ale k tomu nejsou oprávněni. Tento svět patří Bohu. Mají snad lidé svými omezenými názory uzavírat cestu, působí-li Bůh na člověka, aby území, které je pod vládou nepřítelů, se mohlo stát územím Božího lidu, aby poselství mohlo být hlášáno i ve vzdálených krajinách? Takový postoj není na místě. Duch svatý nevede člověka touto cestou. – TM 210 *CS 187.3*

Získávání prostředků

Proč bychom neměli požádat křesťany z jiných církví o pomoc? Přijala jsem poučení, že v těchto církvích jsou muži a ženy kteří mají soucitná srdce, a kteří chtějí naplnit potřeby trpících lidí, pokud se o nich dozví. ... *CS 188.1*

Ve světě jsou lidé, kteří rádi svými prostředky přispějí na školy a sanatoria. V tomto směru jsem obdržela světlo. V této oblasti máme projevit iniciativu. Peníze patří Bohu a pokud k bohatým přistoupíme správným způsobem, Pán na ně zapůsobí a část svého majetku věnují na tyto účely. Boží prostředky se nacházejí v rukou těchto lidí a někteří pochopí, že je nutno pomoci. *CS 188.2*

Hovořte o tom a vynaložte veškeré úsilí k tomu, abyste sehnali dárce. Nemyslete si, že jednáte nesprávně, pokud žádáte občany o finanční podporu. Tento krok je nutno vykonat. Tento plán mi byl předložen jako východisko ze současné situace, kdy je nutno oslovit bohaté lidi tohoto světa. Skrze tyto prostředky budou moci mnozí uslyšet přítomnou pravdu a uvěřit jí. – Stewardship Series, No. 1, pp. 15, 16 *CS 188.3*

38. Dílo v době žně

Naším prvořadým úkolem je přinášet druhým poznání přítomné pravdy. S ohledem na překrásná zaslíbení, která jsou spojena s postupem tohoto díla, se nejprve plně zasvěťme Bohu, protože naším cílem by mělo být Jeho oslavení. Upřímně se modleme za ty, které chceme navštívit, přinést jim živou víru a postupně je přivádět k Bohu. *CS 189.1*

Bůh zná myšlení i jednání člověka a jak snadno nás může přesvědčit! Jak snadno může Duch svatý rozlítit oheň v našem kamenném srdci! Jak snadno nás může naplnit láskou, něžností i milostí Ducha svatého a uschopnit nás k práci pro druhé! V celé církvi by se dnes měla projevovat moc vítězí milosti. Ta se projeví, pokud budeme dbát Kristových rad k Jeho následovníkům. Budeme-li vyvyšovat poznání Krista, našeho Spasitele, určitě uvidíme Boží spasení. *CS 189.2*

Ráda bych řekla všem, kteří se rozhodli působit při zvláštním misijním úsilí pomocí tiskovin v době žně: Bud'te horliví a jedněte v moci Ducha svatého. Rozšiřujte své křesťanské poznání. Ten, u koho se projevují zvláštní schopnosti, by měl působit nejen mezi těmi, kteří zastávají vyšší společenské postavení, ale i mezi těmi, kteří jsou zklamání životem. Upřímně vyhledávejte ty, kteří bloudí. Mějte na paměti Kristovo přání, aby do Jeho náruče byli přivedeni ti, kteří zbloudili z pravé cesty! *CS 189.3*

Nezapomeňte, že každý bude muset vydat počet za své bližní. Ať vaše světlo svítí jasnými paprsky ve vašem sboru i při misijní práci ve vašem okolí, aby se v den soudu nikdo nemusel postavit proti vám se slovy: „Proč jste mi neřekli o této pravdě? Proč jste neměli péči o můj život?“ *CS 189.4*

Snažte se horlivě rozšiřovat naši literaturu, která byla připravena pro poučení těch, kteří nepoznají naši víru. Využijte každou příležitost k tomu, abyste zaujali pozornost nevěřících. Předejme tuto literaturu každému, kdo o ni projeví zájem. Nechejme se posvětit poselstvím: „*Připravte na poušti cestu Hospodinovu, přímou učíte na pustině stezku Boha našeho.*“ (Iz 40,3) Božské síly se mají spojit s lidskými při dokončení velikého díla. Nadešla doba, kdy máme projevit svou zodpovědnost. „*A Duch i nevěsta řkou: Pojd'. A kdož slyší, rciž: Přijď. A kdo žízní, přijdiž, a kdo chce, nabeř vody života darmo.*“ (Zj 22,17) – Manuscript 2, 1914 *CS 190.1*

Ovoce dvojnásobného úsilí

Kdo se rozhodl konat podle Boží prozřetelnosti Jeho dílo, má se snažit vnést nový život do starého způsobu jednání, vymyslet nové plány, nové metody a probudit zájem členů církve ke společnému úsilí získat svět. Jedním z těchto nových plánů je misijní dílo doby žně. Během posledních let to bylo úspěšně prověřeno na několika místech a přineslo to požehnání a zvýšilo příjem do misijní pokladny. Když se s poselstvím třetího anděla a s úspěchem díla v pohanských zemích blíže seznámili lidé, kteří nepatří do naší církve, začali se mnohem více zajímat o poznání pravdy, která přetvářela srdce i životy. Lidé všech společenských tříd projevovali zájem a Boží jméno bylo oslaveno. *CS 190.2*

V pozdějších letech jsem s oblibou hovořila s našimi přáteli a sousedy o plánu misijní práce i o tom, jak se osvědčila v zahraničí a srovnávala jsem to s příkladem Nehemiáše. A nyní se to snažím zdůrazňovat našim bratřím a sestrám, aby znovu studovali zkušenosti muže modlitby, víry a zdravého úsudku. On si dodal odvahy, požádal svého přítele krále Artaxerxe o pomoc a to přispělo k pokroku Boží věci. Všichni by měli pochopit potřeby naší práce a skutečnost, že věřící mohou šířit světlo na jiné jen tehdy, když budou stejně, jako Nehemiáš ve své době, skloněni před Bohem a budou ve svém životě úzce spjati s Dárcem všeho světla. My sami však musíme mít pevný základ v pravdě, pokud chceme přivést někoho dalšího z bludu k pravdě. Máme upřímně studovat Písmo svaté, abychom mohli věřícím představit Krista pomazaného, ukřižovaného, vzkříšeného, předpovězeného proroky a Toho, o němž svědčí Jeho následovníci a v Jehož jménu získáme odpuštění hříchů. – Manuscript 2, 1914 *CS 191.1*

K dalšímu studiu

Nehemiáš a Perský král: PK 628-634

Příležitost k získání nemovitostí za nižší cenu než je jejich hodnota: 7T 102

Mnozí mezi bohatými se po přijetí výzvy k podpoře díla odevzdali Kristu: 6T 258

Mnozí bohatí se obrátí a pomohou dílu: 1T 174

Mnoho bohatých lidí přijme evangelium a darují prostředky, které jim byly svěřeny: 9T 114-116

Doba žně, Křesťanská služba: 167-177

Část VIII. – Správná motivace pro přijatelné dary

39. Správná motivace v každé službě

V době Pána Ježíše se farizejové stále snažili dosáhnout přízně nebes, aby si tím zajistili pozemský blahobyt a světské uznání, které chápali jako odměnu za své ctnosti. Současně stavěli lidem na odiv své skutky milosrdenství, aby upoutali na sebe pozornost a získali pověst svatosti. *CS 195.1*

Ježíš jim vytkl jejich okázalost a prohlásil, že Bůh takovou službu nepřijímá. Lichocením a obdivem lidu, po kterém tak velice toužili, budou jejich jedinou odměnou. *CS 195.2*

„Ale ty když almužnu dáváš, nechť neví levice tvá, co činí pravice tvá, aby almužna tvá byla v skrytě, Otec pak tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně.“ (Mt 6,3-4) CS 195.3

Těmito slovy Pán Ježíš nechtěl říci, že činy lásky by měly zůstat vždy utajeny. Když apoštol Pavel psal pod vlivem Ducha svatého, nepřešel bez povšimnutí ušlechtilou obětavostí makedonských křesťanů, naopak hovořil o Kristově milosti, která v nich působila. To povzbudilo i jiné, aby se nechali naplnit stejným duchem. Sboru v Korintu napsal: *„A ta vaše horlivost mnohými pohnula.“ (2 K 9,2) CS 195.4*

Ze samotných slov Ježíše Krista jednoznačně vyplývá, že cílem skutků lásky není obdiv a chvála lidí. Pravá zbožnost nestaví nic na odiv. Kdo touží po slovech chvály a lichocením a živí se jimi jako sladkým nektarem, je křesťanem jen podle jména. *CS 195.5*

Dobrymi skutky nemají Kristovi následovníci oslavovat sebe, ale Krista, v jehož milosti a síle je konají. Duch svatý je původcem každého dobrého skutku. Nepřichází proto, aby oslavil člověka, který jej přijímá, ale Boha, který Jej posílá. Když světlo Ježíše Krista osvětluje srdce, přetékají ústa chválou a vděčností Bohu. Přestaneme přemýšlet a hovořit o svých modlitbách, o vykonaných povinnostech, o své dobročinnosti a sebezapření. My ustoupíme do pozadí a Kristus se ukáže jako „všechno ve všem“. *CS 195.6*

Máme dávat z ryzích pohnutek, ze soucitu a z lásky k trpícím, a ne abychom se svými dobrými skutky chlubili. Čistota úmyslů a opravdová laskavost jsou pohnutky, kterých si nebesa cení. Více než nejryzejšího zlata z Ofir si Pán Bůh váží člověka, který je upřímný ve své lásce a plně oddaný Bohu. Nemáme přemýšlet o své odměně, ale službě. – MB 79-81 *CS 196.1*

Motivace darů je zaznamenána

Bylo mi zjeveno, že anděl zaznamenává věrně každou oběť, věnovanou Bohu a ukládá ji do pokladnice a tak připravuje konečné vyúčtování. Boží oko hodnotí každý halěr, věnovaný pro Jeho dílo a též dobrovolnost či váhání dárce. Pohnutky k darování jsou zaznamenány v knize. Ti, kteří obětují sami sebe, odevzdávají se Bohu a vracejí to, co Mu dle Jeho požadavků patří, budou odměněni podle svých skutků. – 2T 518-519 *CS 196.2*

Motivace je důležitější než soucit

Mravní temnota hynoucího světa vyžaduje od křesťanů osobní obětavost a vybízí je, aby využili své prostředky i svůj vliv, aby mohli být podobni Tomu, který měl nesmírné bohatství, ale pro nás se stal chudým. Duch Boží nemůže přebývat v srdci těch, kterým sice poslal svou pravdu, ale které je třeba neustále nutit, aby si uvědomili svou povinnost k zodpovědné spolupráci s Kristem. Apoštol zdůrazňuje povinnost přinášet dary z vyšších pohnutek než pouze z probuzeného soucitu. Zdůrazňuje nám zásadu nezištného, upřímného jednání k oslavě Boha. – 3T 391 *CS 196.3*

Nejdůležitější pohnutkou je láska

Láska má být základem každého našeho projevu. Láska je základem Boží vlády na nebi i na zemi a musí být také základem křesťanské povahy. Jen ona může způsobit křesťanovu spolehlivost. Jen ona ho může uschopnit, aby obstál ve zkouškách a odolal pokušení. *CS 197.1*

Láska se však projevuje v oběti. Plán vykoupení spočívá na oběti tak veliké, že ji nelze změřit. Kristus dal za nás vše a lidé, kteří Jej přijímají, jsou ochotni obětovat všechno pro svého Vykupitele. Přemýšlejí, jak uctít a oslavit Krista. *CS 197.2*

Jestliže někdo miluje Pána Ježíše, pak rád pro něho žije, pracuje a přináší oběti vděčnosti. I ta nejtěžší práce pro Krista se mu zdá snadná. Pro Spasitele rád trpí, snáší těžkosti a přináší oběti. Má zájem o spasení lidstva jako Kristus. Pociťuje tutéž lásku k lidem, jako cítil Pán Ježíš. *CS 197.3*

Náboženství, které nedosahuje takové úrovně, je klamem. Pouhá znalost pravdy nebo domnělé učednictví nikoho nespasí. Kristu náležíme jen tehdy, jsme-li cele Jeho. Polovičatost v křesťanském životě zeslabuje předsevzetí a mění touhy lidí. Úsilí sloužit zároveň sobě i Kristu dělá z člověka posluhače, u něhož dopadlo semeno na skalnaté místo. Takový člověk ve zkoušce neobstojí. – COL 49-50 *CS 197.4*

40. Dobrovolné oběti

Vše bychom měli konat dobrovolně. Své dary máme přinášet s radostí i s vděčností a přitom říci: „Z Tvého vlastnictví Ti přinášíme dobrovolně tuto oběť.“ Každý, i sebemenší dar, kterým bychom chtěli projevit svou vděčnost, je malý ve srovnání s darem, který Bůh přinesl pro svět. Kristus je každodenním darem. Bůh Jej dal světu a On s láskou přijímá dary, kterými člověk přispívá na rozšíření Jeho díla na zemi. Tím také projevujeme své přesvědčení, že vše patří pouze Bohu. – Manuscript 124, 1898 CS 198.1

Bůh má zalíbení v oběti, která pochází z milujícího srdce. Takové oběti si váží a pokládá ji za nejúčinnější službu. Jestliže dáme Ježíši svá srdce, přineseme Mu i své dary. Své zlato a stříbro, své nejceněnější pozemské statky, své nejvyšší duchovní a duševní věno rádi věnujeme Tomu, kdo nás miloval a vydal sebe samého za nás. – DA 65 CS 198.2

Vděčnost a oběti za hřích

Přistupujte k Ježíši se srdcem naplněným vděčností za všechny předcházející i nynější dary milosti a projevte, jak si ceníte Boží štědrosti tím, že i vy Mu přinášíte dar vděčnosti, dobrovolnou oběť i oběť za hřích. – RH Jan. 4, 1881 CS 198.3

Pokud přinášíme dar zdráhavě, vysmíváme se Bohu

Bůh učinil člověka svým správcem a partnerem na svém díle při šíření svého království na zemi. Ale lidé mohou jít cestou, kterou šel nevěrný služebník a tímto jednáním mohou ztratit i nejceněnější přednost, kterou člověk kdy získal. Po tisíciletí Bůh konal své dílo prostřednictvím člověka, ale sobci, lidé milující peníze a chamtiví se postavili proti Jeho vůli. On není závislý na našich prostředcích a člověk Ho nemůže žádným způsobem omezovat. Jeho dílo půjde kupředu, i když se ho nezúčastníme. Ale kdo z nás by si přál takové Boží rozhodnutí? CS 198.4

Bylo by možná lepší, kdybychom vůbec nic nedávali, než abychom přinesli nějaký dar zdráhavě. Pokud nepřinášíme své dary dobrovolně, pak jsou Bohu výsměchem. Musíme si uvědomit, že na tomto našem vztahu závisí všechna požehnání. Vždyť On čte každou naši myšlenku a zná všechny naše plány. – RH May 15, 1900 CS 199.1

Ochotný dárce je přijatelný

„Ale toto pravím: Kdo skoupě rozsévá, skoupě i žíti bude; a kdo rozsévá ochotně, ochotně i žíti bude. Jeden každý jak uložil v srdci, ne s neochotnou myslí aneb z mušení. Neboť ochotného dárce miluje Bůh.“ (2 K 9,6-7) Jestliže jednáme v souladu s touto radou, pak můžeme požádat Nejvyššího o přezkoumání našich pozemských účtů. Také poznáme, že přinášené oběti jsou z těch darů, které nám svěřil Bůh. CS 199.2

Přinášejme všechny naše dary s radostí, vždyť pocházejí ze zdrojů, které Pán uznal za vhodné svěřit do našich rukou, aby se Jeho dílo mohlo šířit ve světě a aby Jeho prapor pravdy mohl být nesen do všech koutů země. Pokud všichni, kteří vyznávají, že přijali pravdu, odevzdají své dary, desátky i oběti Pánu, pak bude v Božím domě dostatek. Dobročinnost už potom nebude závislá na nahodilých darech nebo na proměnlivých lidských pocitech. Když budou uznány Boží požadavky, Jeho dílo se bude těšit náležité úctě a bude finančně podporováno z prostředků, které byly svěřeny do našich rukou. CS 199.3

Každý věrný správce se bude spíše snažit zvýšit část, kterou chce přinést do Boží pokladnice, než aby ji snížil. Komu sloužíme? Pro koho přinášíme oběti? Vždyť od Něj přijímáme každou věc, z níž máme radost. Nikdo z nás, kteří přijímáme Kristovu milost, by neměl zadávat příčinu k tomu, aby se andělé za nás styděli, a aby se ani Ježíš nemusel stydět za to, že nás nazývá svými bratry. CS 200.1

Má se šířit nevďek a projev lakomství v našich darech pro Boží dílo? Ne, určitě ne. Vydejme sami sebe jako živou oběť a plně se odevzdejme Ježíši. Byli jsme vykoupeni. Kdo přijímá Jeho mi-

lost a ztotožňuje se s křížem na Golgotě, ten si nebude klást otázku, jak velký díl má odevzdat, ale bude cítit, že i ta největší oběť je nedostatečná a nesrovnatelná s velikostí daru jednorozeného Syna nekonečného Boha. I ten nejchudší může v sebezapření najít způsob, kterým může Bohu prokázat vděčnost. – RH July 14, 1896 *CS 200.2*

41. Přitažlivost populárních metod

V dnešní době se setkáváme s církvemi, které podporují slavnosti, nezřízené hostiny, zábavy, bankety, dobrovolné bazary, poutě, taneční zábavy a festivaly jen proto, aby získali peníze pro církevní pokladnu. To je způsob, který vymýšlí světsky uvažující člověk, aby získal dostatek prostředků a přitom nemusel nic obětovat. *CS 201.1*

Takový příklad ovlivňuje myšlení mladých lidí. Dochází k poznání, že loterie, pouti a hry se konají pod záštitou církve a považují to za úžasný způsob, jak mohou získat peníze. Mládeži se nabízejí různá pokušení. Vstupují do klubu kuželkářů, navštěvují herny a sportovní zápasy. Vidí, že vítěz je finančně odměňován. Je to pro ně vzrušující. Považují to za možný způsob, jak získat peníze snadněji než poctivou prací, která vyžaduje úsilí a přísnou hospodárnost. Nevidí v tom nic špatného a navíc jsou získány prostředky pro církev. Proč tedy nevyužít tyto možnosti? *CS 201.2*

Mladí lidé mají jen málo prostředků, které odvážně investují v domnění, že jim přinesou spoustu peněz. Nezáleží na tom, jestli vyhrají nebo prohrají, ale dostanou se na šikmou plochu. Byl to však příklad církve, který svedl na nesprávnou cestu. *CS 201.3*

Neúčinná a nakažlivá oběť

Ujasněme si, kam vedou všechny tyto církevní zvrhlosti, zábavy a poutě, které mají na svědomí mravní úpadek mládeže i dospělých. Nemáme právo je zakrývat pláštíkem svatosti jen proto, že budou použity k církevním účelům. Takové oběti jsou nepřesvědčivé, nesprávné a přitahují Boží prokletí. Oslavují jen člověka. Je možné obhajovat z kazatelny zábavy, tanec, loterie, poutě a různé nákladné radovánky jen z toho důvodu, aby se pomocí nich získaly prostředky pro církevní potřeby? Nezáčastňujme se žádné z těchto akcí. Pokud se však do nich zapojíme, přivoláme na sebe Boží nelibost. Nesnažme se nabízet smyslné zážitky anebo vyhledávat zábavu jako motiv pro takzvané Kristovy následovníky, aby touto formou vrátili Bohu prostředky, které jim svěřil. Pokud je nedají dobrovolně z lásky ke Kristu, pak takový dar není pro Boha přijatelný. *CS 201.4*

Kazí se charakter

Smrt oděná do nebeského hávu číhá na životní cestě mládeže. Hřích je příkrášlen církevní svatostí. Tyto různé formy zábavy, pořádané církví v dnešní době zničily již tisíce lidí, kteří si mohli zachovat čest a následovat Ježíše. Dnes tyto módní církevní slavnosti a veselice podlomily charakter mnohých a další tisíce budou ještě zničeny. Lidé nejsou chráněni před nebezpečím, ani před hroznými vlivy, které na ně působí. Mnoha mladým lidem tyto vlivy ublížily. – RH Nov. 21, 1878

CS 202.1

Dary ze sobeckých pohnutek

Na shromážděních formálních křesťanů se satan schovává pod pláštík náboženství a všem zavádějícím radovánkám i zábavám dodává nádech svatosti. Svědomí mnohých se uspokojí, protože získané prostředky uhradí církevní výdaje. Lidé nechtějí přinášet dary z lásky k Bohu, avšak ochotně se účastní radovánek a přispívají na akce, které uspokojují jejich sobecké pohnutky. *CS 202.2*

Je to tím, že se nepoučili z Kristovy štědrosti, z Jeho osobního příkladu a nedali se vést Boží milostí, aby uctivě oslavili Boha. Je skutečně třeba používat takové metody jako zdroj podpory církve? Tělesné, duševní i duchovní újmy, způsobené těmito zábavami, které jsou spojeny s přejídáním, nejsou malé. Teprve v den posledního soudu se ukáže, jaký škodlivý vliv měly tyto radovánky a pošetilosti. *CS 203.1*

Je politováníhodnou skutečností, že svaté a věčné věci nemohou otevřít srdce lidí, kteří se pokládají za následovníky Krista, aby se dobrovolně rozhodli přinášet dary na podporu šíření evangelia. Proto se raději nechávají zlákat radovánkami a oslavami. Je smutnou skutečností, že tyto pohnutky převládnu, když svaté i věčné věci nemohou člověka ovlivnit a přesvědčit ho pro dílo dobročinnosti. *CS 203.2*

Mojžíš nezaložil loterie

Mojžíšův plán na poušti k získání prostředků byl velmi úspěšný. Nepořádal pro lid radovánky, nepořádal tanec a všeobecné veselí. Nezavedl loterii ani jiné zábavy za účelem získání prostředků na vybudování Božího stánku na poušti. Bůh nařídil Mojžíšovi, aby vyzval dítky Izraele k přinášení darů. Mojžíš přijímal tyto dary od každého, kdo je přinášel dobrovolně. Těchto darů bylo odevzdáno tolik, že musel sbírku ukončit. Museli ji zastavit, protože bylo věnováno více darů, než bylo potřebné. *CS 203.3*

U formálních následovníků Krista jsou úspěšná satanova pokušení, uspokojující jejich touhy a chuť. Satan vystupuje jako anděl světla, který ospravedlňuje pokušení, opírá se o Písmo a tvrdí, že všechny tyto požitky i pozemské radovánky jsou součástí našeho tělesného projevu. Tito lidé, kteří se pokládají za Kristovy následovníky, jsou morálně oslabeni, oslněni nabízeným satanovým darem a tak jsou brzy poraženi. *CS 204.1*

Jak může Bůh podporovat církev, která se opírá o takové prostředky? Kristus nemůže přijmout tyto dary, protože nebyly dány z nesobecké lásky a oddanosti, ale ze sobecké vypočítavosti. To, co mnozí nechtějí vykonat z lásky ke Kristu, to udělají rádi z lásky ke svému pohodlí, pro světské radovánky a k uspokojení svých tělesných žádostí. – RH Nov. 13, 1874 *CS 204.2*

Opakování hříchu Nádaba a Abihu

Takzvaní křesťané odmítají Boží plán na růst prostředků pro Jeho dílo. Proč by se měly právě od nich požadovat chybějící prostředky? Bůh vidí, že vycházejí ze špatných zásad. Místa pro bohoslužbu jsou znesvěcována zábavami jen proto, aby se získaly nějaké peníze od sobeckých lidí, kteří se rádi baví, a tak se mohou zaplatit dluhy církve, anebo se podpoří její činnost. Mnozí z těchto lidí nechtějí zaplatit ani halěr na náboženské účely. Nacházíme snad v Božím slovu jedinou zmínku o tom, že máme podporovat Jeho dílo bazary, koncerty a podobnými akcemi? Musí být Pán závislý na takových věcech, které jsou v Jeho slovu zakázány, které odvrací lidské myšlení od střídmosti, zbožnosti a svatosti? *CS 204.3*

A jaký dojem si odnáší nevěřící? Svatý základ Božího slova je pošlapán. Bůh i křesťané jsou v opovržení. Jsou podporovány ty nejhorší metody a tímto nebiblickým způsobem se shromažďují prostředky. A právě taková je satanova představa. Lidé se ztotožňují s hříchem Nádaba a Abihu. Oni také použili pro službu Bohu běžně používané prostředky místo svatého ohně. Pán nepřijme žádný takový dar. *CS 205.1*

Bohu jsou odporné všechny dary, které se mají tímto způsobem stát přínosem pro Jeho pokladnu. Je to nesprávný způsob zasvěcení, který vede k podobným návrhům. Jak poblouznění a zaslepení jsou tito lidé, kteří se považují za křesťany! Členové církve jednají stejně jako obyvatelé v době Noe, jejichž uvažování bylo stále jen zlé. Všichni, kteří věří v Boha, budou takové jednání považovat za neslučitelné s vlastní představou reprezentace náboženství Ježíše Krista. – RH Dec. 8, 1896 *CS 205.2*

Štědrost bez hlubších zásad

Nějaký bohatý člověk si může oblíbit kazatele a být k němu velmi štědrý. Kazatel mu je za to vděčný a na oplátku zase zahrnuje dárce chválou za jeho štědrost. Jeho jméno se může objevit i v tisku, a přesto tento dárce nemusí být hoden takové důvěry. *CS 205.3*

Jeho štědrost nemá kořeny v hlubokých a živých zásadách, které by ho vedly ke správnému využití prostředků, aby přispěl k rozšíření Božího díla, protože si ho váží. Jedná tak z čistě sobeckých důvodů, aby byl považován za štědrého. Mohl tak jednat z chvilkové pohnutky, ale jeho štědrost neměla hlubší zásady. Mohlo ho k tomu vést kázání o proměňující pravdě, která na chvíli otevřela jeho peněženku. Ale po tom všem jeho štědrost postrádá hlubší motivaci. Jeho dary jsou křečovitě a jeho peněženka se občas otevře a zase bezpečně uzavře. Nezaslouží si uznání, protože v podstatě je lakomec. Pokud se úplně neobráť, tak uslyší strašné odsouzení: „*Nuže nyní, boháči, plačte, kvílíte nad bídami svými, kteréž přijdou. Zboží vaše shnilo, a roucho vaše zmolovatělo.*“ (Jk 5,1-2) *CS 205.4*

Takoví nakonec procitnou ze strašného sebeklamu. Ti, kteří vychvalovali jejich chvilkovou štědrost, se stali satanovými pomocníky v oklamávání a udržovali je v přesvědčení, že jsou velmi štedří a obětaví, i když neznají základní zásady štědrosti a sebeobětování. – 1T 475-476 *CS 206.1*

K dalšímu studiu

Ochotná poslušnost a čistá láska motivem každé oběti, přinesené na oltář: 5T 269-270

Malý dar přinesený ochotně Pán bohatě požehná: 7T 295

Nikdo nepochválí velký dar, přinesený s neochotným srdcem: 5T 285

Ne vynucený dar, ale pouze ochotná oběť: EW 50-51

Dobrovolní dárce si váží své přednosti: 1T 177

Starozákonní oběti musely být bez poskvrny, nejkvalitnější a přineseny dobrovolně: 1T 221

Sobectví příčinou neochoty v přinášení darů: 1T 225

Ať se každý sám rozhodne, zda přinese velký nebo malý dar: 1T 237-238

Ochotné oběti důkuvzdání přinášené na shromáždění: 2T 573, 576

Dobrovolná oběť neobohatí Boha, ale dárce: 2T 653

Naléhavé výzvy nejsou potřebné, když je srdce naplněno vděčnou láskou: 3T 396, 413

Část IX. – Honba za pozemským pokladem

42. Nebezpečí chamtivosti

Pod vlivem ducha tohoto světa se mnozí z Božího lidu stali lhostejnými a při své práci zapírají svou víru. Stále více se u nich projevuje láska k penězům, domům a pozemkům, až nakonec ovládne jejich myšlení i životy, otřese jejich láskou ke Stvořiteli a také k těm, pro něž Kristus zemřel. Bůh tohoto světa je zaslepil, jejich podíl na věčném životě se stal druhořadým a všechny své pozemské schopnosti i sílu zaměřily na pozemské cíle. Všechno toto hromadění starostí a úkolů je přímým přestoupením Kristova příkazu, protože řekl: „*Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdež mol a rez kazí, a kdež zloději vykopávají a kradou.*“ (Mt 6,19) CS 209.1

Zapomněli, že Ježíš také řekl: „*Ale skládejte sobě poklady v nebi.*“ (Mt 6,20) Takto by měli jednat ve vlastním zájmu. Poklad, uložený v nebi, je bezpečný. Žádný zloděj ho nemůže ukrást, a ani mol ho nezničí. Avšak jejich bohatství je na zemi a jejich zájem je zaměřen na toto bohatství. CS 209.2

Kristovo vítězství

Na poušti stál Kristus před největším pokušením, jaké může člověka postihnout. Tam se zcela osamocen střetl se zákeřným a vychytralým nepřítelem a zvítězil nad ním. První pokušení se týkalo chuti k jídlu, druhé opovážlivosti a třetí lásky ke světu. Kristu byly nabídnuty všechny trůny i království tohoto světa s celou jejich slávou. Satan nabízel světské pocty, bohatství, rozkoše života a líčil je v atraktivním pohledu, jen aby mohl svést a oklamat. Satan Kristu řekl: „*Toto všechno tobě dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět.*“ (Mt 4,9) Kristus odehnal svého zákeřného nepřítele a zvítězil. CS 209.3

Člověk nebude nikdy sváděn tak mocně, jako Kristus. Ale satan ví, jak ho může snadno svést. Říká: „Dám ti všechny peníze, úspěch, pozemky, moc, úctu i bohatství.“ Ale za co? Málokdy nám dá stejnou podmínku jako Kristus: „Jestliže přede mnou padneš a budeš se mi klanět.“ Spokojí se s požadavkem, abychom dělali ústupky ve své poctivosti a otupili své svědomí. Pokud se zaměříme na světské zájmy, tak mu vzdáme úctu, kterou od nás požaduje. Otevíráme mu vlastně dveře, aby mohl vstoupit a nabádal nás k nesnášenlivosti, sobectví, pýše, lakomství a nečestnosti. Člověk je okouzlen a záludně přitahován, až se z něj stane troska. CS 210.1

Máme možnost ponaučit se z Kristova jednání. Zvítězil nad satanem a tak ukázal i nám, jak je možné zvítězit. Ježíš nepodlehł satanovi, protože znal Písmo. Mohl hledat oporu ve své božské moci, ale použil vlastní slova: „*Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.*“ (Mt 4,4) Pokud křesťané budou studovat Písmo svaté a budou se jím řídit, pak budou posílněni pro boj se zákeřným nepřítelem. Slovo Boží však není bráno vážně, a proto přicházejí pády a porážky. CS 210.2

Bohatý mladý šlechtic

Za Kristem přišel mladý muž a řekl: „Mistře dobrý, co dobrého budu činit, abych měl život věčný?“ Ježíš mu doporučil, aby ostříhal přikázání. On odpověděl: „Všeho toho ostříhal jsem od své mladosti. Čeho se mi ještě nedostává?“ Ježíš na něho laskavě pohlédl a poukázal na polovičaté dodržování Božího zákona, protože nemiloval svého bližního jako sebe samého. Jeho sobecká láska k penězům byla překážkou, a pokud se tento vztah nezmění, pak pro něj nebude možný vstup do Božího království. „*Chceš-li dokonale být, jdi a prodej statek svůj a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi, a pojď, následuj mne.*“ (Mt 19,16-21) CS 210.3

Ježíš si přál, aby tento mladý muž pochopil, že od něho nežádá nic víc, než aby následoval Jeho vlastního příkladu jako Pána nebes. Opustil své bohatství a slávu a stal se chudým, aby člověk byl obohacen Jeho chudobou. Bohatým lidem doporučil, aby se vzdali svého pozemského bohatství, postavení i rozkoši. Ví, že jejich láska se stále upírá k pozemským věcem a vzdaluje je od Boha. Proto také mladému muži řekl: „*Jdi a prodej statek svůj a rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi, a pojď, následuj mne.*“ Zaradoval se, když od Ježíše uslyšel, jak si může zajistit nebeský

poklad? Určitě ne! „*Odešel smuten, protože měl statku mnoho.*“ (Mt 19,22) Majetek pro něho znamenal postavení a moc. Zdálo se mu nemožné, aby takovou spoustu majetku prodal a rozdál. *CS 211.1*

Tento člověk miloval svět a zároveň toužil i po nebi. Chtěl si však ponechat majetek, a tak se vzdal věčného života pro lásku k penězům a moci. Jak nevýhodná je tato výměna! Kolik je dnes takových lidí, kteří říkají, že zachovávají Boží přikázání a dopouštějí se stejné chyby. *CS 211.2*

Je zde nebezpečí, že z bohatého člověka se stane lakomec. Čím větší je jeho majetek, tím je pro něho horší být štědrým. Zmenšování bohatství považuje za nepřirozený zásah do svého života. A tak se odvrací od věčného života, který ho přitahuje a raději si ponechá svůj majetek a bude nadále upevňovat své světské postavení. Kdyby věrně dodržoval přikázání, nezískal by tak velké bohatství. Jak by mohl milovat Boha z celého svého srdce, celou svou duší i veškerou svou silou, a přitom usilovat o vlastní obohacení? Kdyby se rozdělil s chudými a přispěl na jejich životní potřeby, mohl být mnohem šťastnější. Mohl zvětšit svůj nebeský poklad a jeho láska by se nezaměřovala pouze na pozemské bohatství. ... *CS 211.3*

Zodpovědnost vůči Bohu

Pavel řekl: „*Nebo Řeků i kterýchkoli jiných národů, i moudrých i nemoudrých, dlužník jsem.*“ (Ř 1,14) Bůh tuto pravdu zjevil Pavlovi a učinil ho dlužníkem těch, kteří dosud nepoznali Krista. Ale mnozí nepochopili svou odpovědnost vůči Bohu. Hospodaří s hřívnami svého Pána, mají duševní schopnosti a pokud je využijí správným způsobem, mohou se stát spolupracovníky Krista a jeho andělů. Skrze jejich úsilí mohou být mnozí spaseni a zazářit jako hvězdy v korunách jejich radosti. Ale oni zůstávají nadále lhostejní. Satan je okouzluje tímto světem, upoutal jejich pozornost, ovládl jejich mravní sílu a má velký úspěch. *CS 212.1*

Budoucí osud je v sázce

Jak je možné srovnávat hodnotu domů a půdy s cenou lidí, pro které Kristus zemřel? Vaším prostřednictvím mohou být tito lidé zachráněni pro království slávy, milí bratři a sestry, ale vy si nemůžete vzít s sebou ani nejmenší část vašeho pozemského majetku. Žádejte, co chcete, uchovávejte si to, jak nejlépe umíte. Ale když Pán vydá příkaz, tak v několika hodinách vznikne oheň, který nemůže být ničím uhašen a vše, co jste za svého života nahromadili, se promění v doutnající trosky. Všechny své schopnosti a životní elán můžete věnovat na hromadění pozemských statků. Ale jaký z nich budete mít užitek, když váš život bude ukončen a Ježíš se ukáže ve své slávě? Vždyť čím více vás pozemský svět zahrnoval poctami i bohatstvím a váš duchovní život upadal, o to menší bude vaše mravní hodnota před tribunálem velkého soudce. „*Nebo co prospěje člověku, by všechn svět získal, a své duši škodu učinil?*“ (Mk 8,36) *CS 212.2*

Boží hněv zachvátí ty, kteří sloužili mamonu a ne svému Stvořiteli. Ale ti, kteří slouží Bohu i nebi a ukazují i druhým tuto cestu, poznají, že cesta spravedlnosti je stále více ozařována až do nového dne. Nakonec uslyší: „*To dobře, služebníče dobrý a věrný, vejdi v radost pána svého.*“ (Mt 25,21) Kristovou radostí je zástup zachráněných v Jeho království slávy. Pro tuto radost „*strpěl kříž a opovážil se hanby*“ (Žd 12,2). Ale brzy „*z práce duše své uzří užitek, jimž nasycen bude*“ (Iz 53,11). Jak šťastni budou ti, kteří spolupracují na Jeho díle, a kteří se stanou účastníky Jeho radosti! – RH June 23, 1885 *CS 213.1*

Satanova okouzlující moc

Satan se snaží, aby svět byl co nejpřitažlivější. Tuto svou moc uplatňuje i proti těm, kteří o sobě tvrdí, že jsou Kristovými následovníky. Mnozí takoví křesťané jsou ochotni přinést jakoukoliv oběť, pokud získají majetek, a čím jsou úspěšnější v uskutečňování svých přání, tím menší zájem projevují o vzácnou pravdu a o její rozšíření ve světě. Ztrácejí lásku k Bohu a jednají rozporuplně. Čím více se jim daří získávat majetek, tím menší ochotu projevují při přispívání na Boží dílo. *CS 213.2*

Na jednání těchto lidí se projevuje až chorobná láska k bohatství a stále zřetelněji se ukazuje, jak je nemožné sloužit dvěma pánům – Bohu a mamonu. Ukazují světu, že peníze jsou jejich bohem. K dosažení tohoto cíle vynakládají veškerou svou sílu a prakticky to znamená, že slouží světu.

Láska k penězům je silnější a kvůli ní přestupují Boží zákon. Mohou vyznávat Kristovo učení, ale nezamilovali si jeho principy a nedbají jeho naučení. Své nejlepší schopnosti obětují světu a klaní se mamonu. *CS 214.1*

Je alarmující, kolik lidí satan svedl. Staví před člověka představu úžasných světských zisků a člověk je tak zaslepen a žije vidinou šťastné budoucnosti a naděje, že získá vážnost, bohatství a vlivné společenské postavení. Satan člověku říká: „Toto všechno ti dám, moc i bohatství, s kterým budeš moci pomáhat svým bližním.“ Ale když dosáhnou toho, po čem toužili, poznají, že ztratili spojení se Spasitelem, který obětoval sám sebe, a že už nemají podíl na božské přirozenosti. Přilnuli k pozemskému bohatství a odmítají sebezapření, obětavost a ponížení ve prospěch pravdy. Nechtějí se s nikým dělit o pozemské bohatství, které jim přirostlo k srdci. Zvolili si jiného mistra, službu Kristu vyměnili za službu mamonu. Prostřednictvím lásky k pozemskému bohatství si satan zajistil úctu lidí, kteří byli svedeni. *CS 214.2*

Často se setkáváme se záměnou božského se světským, která byla způsobena sotva postřehnutelnou lstí satana. Podvedený si ani neuvědomuje, že ztratil společenství s Kristem a je křesťanem jen podle jména. – RH Sep. 23, 1890 *CS 214.3*

Ztráta obětavosti našich průkopníků

V minulosti bylo jen málo těch, kteří dychtivě naslouchali a přijímali pravdu; patřilo jim jen málo z pozemských statků. Mnozí museli prodat své domy i pozemky, sehnali si nějaké levnější bydlení, a takto získané peníze dobrovolně přinášeli Pánu, aby se mohla šířit pravda. Také jiným způsobem napomáhali rozvoji díla. přinášeli oběti a trpělivě snášeli nouzi. Pokud vytrvali až do konce, očekává je velká odměna. *CS 215.1*

Bůh pohnul mnohými srdci. Pravda, kterou přijali, a pro kterou mnozí přinesli velké oběti, vítězila. Podle Boží prozřetelnosti přijímali tuto pravdu i lidé, kteří měli majetky. S rozvojem díla Božího rostly i jeho náklady. Bůh nyní nepožaduje domy, v nichž Jeho lid bydlí, ale pokud ten, kdo má mnoho majetku, nevnímá Jeho hlas, nechce se odloučit od světa a přinášet oběť Bohu, toho nechává stranou a povolává jiného, ochotnějšího udělat pro Ježíše cokoli, třeba i prodat dům, bude-li zapotřebí podpořit Jeho dílo. Bůh žádá dobrovolnou oběť. Ten, kdo přináší dary, má to považovat za přednost. – RH Sep. 16, 1884 *CS 215.2*

Celý vesmír pozoruje zkoušku příslušníků Božího lidu, ale jejich skromné dary, oběti i mizivé úsilí v Boží službě projevují jejich nevěrnost. Kdyby toto málo, co dělají, bylo tím nejlepším, co mohou udělat, pak by nebyli odsouzeni. Ale podle daných možností by mohli udělat mnohem víc. Nejen oni, ale i svět ví, že se u nich vytratil duch odříkání a vůle nést Kristův kříž. – 6T 445-446 *CS 215.3*

Každý je podroben zkoušce

Matouš, který byl zámožný, byl podroben téže zkoušce jako Ondřej a Petr, kteří byli chudí. Od každého z nich se požadovala stejná oddanost. V okamžiku, kdy měli úspěch, kdy sítě byly naplněny rybami a sílila touha vrátit se ke starému způsobu života, požádal Ježíš své učedníky u jezera, aby všechno opustili a věnovali se dílu evangelia. Stejnou zkoušku podstupuje každý člověk, aby se ukázalo, jestli více touží po pozemském blahobytu nebo po společenství s Kristem. *CS 216.1*

Dodržování zásad vždy vyžaduje úsilí. V Boží službě neuspěje nikdo, kdo se dílu neodevzdá celým svým srdcem a kdo poznání Krista nedá před všechny ostatní věci. Ten, kdo má nějaké výhrady, nemůže být Kristovým učedníkem ani Jeho spolupracovníkem. Kdo si váží velikosti spasení, u toho se projeví touha přinášet oběti, protože tak jednal i Kristus na této zemi. Kamkoliv ho povede Kristus, tam Jej bude s radostí následovat. – DA 273 *CS 216.2*

43. Snaha sloužit Bohu i mamonu

Chceme-li získat světský zisk, pak nám hrozí nebezpečí, že ztratíme vše. V honbě za pozemským majetkem zapomínáme na vyšší zájmy. Ukládání majetku na zemi přináší různé komplikace a nenechává prostor ani čas na ocenění hodnoty věčného bohatství. „*Nebo kdež jest poklad váš, tu je i srdce vaše.*“ (Mt 6,21) Vaše myšlenky, plány i motivace budou zaměřeny na tento svět, vaše duše bude sobecká až chamtivá. „*Nebo co je platné člověku, by všecken svět získal, své pak duši uškodil?*“ (Mt 16,26). ... CS 217.1

Srdce člověka může být chrámem Ducha svatého. Kristův pokoj, který přináší poznání, vás může naplnit. Přetvářející síla Jeho milosti může ovlivnit váš život a připravit vás pro nebeské království slávy. Avšak jestliže je člověk celou svou pozemskou bytostí zahleděn do sebe, pak Bůh i nebe nestojí na prvním místě ve vašem životě. Není možné přijmout Kristovu milost za základ vašeho charakteru, když svou energii věnujete světu. Můžete úspěšně hromadit pozemské bohatství, ale jen ke své slávě. „*Nebo kdež jest poklad váš, tu je i srdce vaše.*“ (Mt 6,21) Úvahy o věčnosti jsou pro vás až druhořadé. Můžete se účastnit vnější formy bohoslužby, ale vaše služba bude pro Pána nebes urážkou. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu. Buďto se podřídíte a svou vůli se přikloníte na Boží stranu, anebo svou energii zaměříte na službu světu. Pro Boha není přijatelná žádná poloviční služba. – RH Sep. 1, 1910 CS 217.2

Trvalá hodnota nebo pomíjivý přelud

Kristus vyzývá členy své církve, aby projevovali pravou a upřímnou naději evangelia. Ukazuje jim směrem vzhůru a ujišťuje je, že trvalé bohatství je možné jen nahoře a ne dole. Jejich naděje je v nebi a ne na zemi. Říká: „*Hledejte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.*“ (Mt 6,33) Když Ježíš říká „*vše*“, pak se jedná o všechno, co je potřebné pro naše dobro. CS 218.1

Většina pozemských věcí zakrývá vznešený pohled na věčné hodnoty slávy, která je připravena pro svaté Nejvyššího. Nemohou rozlišit pravé, skutečné a trvalé hodnoty od falešných, podvržených a předstíraných. Kristus jim klade na srdce, aby se nezabývali tím, co zatemňuje jejich pohled na věčné věci. Vyžaduje, aby se zbavili přeludů, které je odvádějí od skutečnosti. Bůh prosí příslušníky svého lidu, aby podle svých nejlepších tělesných, duchovních i duševních schopností konali službu, kterou od nich očekává. Vyzývá je, aby si uvědomili, že výhody, zisky a úspěch v tomto světě neobstojí ve srovnání s bohatstvím, které je při-praveno pro horlivé, kteří opravdu hledají věčný život. – RH June 23, 1904 CS 218.2

Zaneprázdnění hledáním bohatství

Nepřítel nezahálel před potopou, a nezahálí ani nyní. Pomocí různých akcí a výmyslů se intenzívně snaží upoutat myšlení člověka k pozemským věcem. Celou svou genialitu využívá k tomu, aby člověk jednal bláhově a pošetile, byl plně zaujat obchodní činností a ohrozil tak svou naději na věčný život. Pod jeho vedením člověk prosazuje jeho rady. Touha po bohatství a světské moci jej zaujme natolik, že si nevšímá výroku: „*Takto praví Hospodin.*“ CS 218.3

Satan nadšeně jásá, když vidí, jak se mu podařilo odvést pozornost lidí od důležitých věcí, týkajících se věčného života. Snaží se odvést myšlení člověka od Boha a místo toho obrací jeho pozornost na obchodní a světské zájmy. Snaží se udržet svět v neznalosti. Tímto způsobem člověka odvádí od Boha i od nebes a chce všechny lidi přivést pod svou nadvládu. Navrhuje podnikání a vynálezy, které by natolik zaujaly pozornost člověka, že mu nezůstane čas na uvažování o nebeských věcech. CS 219.1

Boží lid se musí probudit a věnovat se dílu, které zanedbával. Musíme mu věnovat všechny své síly a schopnosti. Musíme zvěstovat přítomnou pravdu tak, jak ji zvěstoval Ježíš – zcela jednoduše, aby zapůsobila na myšlení lidí. Musíme připravit takové pracovní plány, aby náklady na jejich realizaci byly co nejnižší, a aby se dílo mohlo rozšířit i do zahraničí. – RH Dec. 15, 1910 CS 219.2

Ponaučení od Jidáše

Jidáš měl cenné vlastnosti, ale některé povahové stránky se vytratily dříve, než mohl být spasen. Musel by se znovuzrodit, ne z porušitelného semene, ale z neporušitelného. Zděděný a stále více rozvíjený sklon ke zlému vyústil v chamtivost. Tento sklon se projevoval v každém jeho jednání. Ale jeho hospodárnost přerostla v šetrnost a nakonec se mu stala osudovou léčkou. Zisk byl měřítkem i pro správnou náboženskou zkušenost a každá jiná spravedlnost se jí podřizovala. Kristovy morální zásady a spravedlnost neměly v jeho praktickém životě místo. *CS 219.3*

Kristus věděl o jeho téměř chorobné chamtivosti, a proto mu dal příležitost, aby vyslechl mnoho vzácných ponaučení. Jidáš slyšel od Krista zásady, které musí mít každý, kdo chce přijít do Jeho království. Byla mu dána možnost přijmout Krista jako svého osobního Spasitele, ale on tento dar odmítl, nechtěl přijmout Kristovu cestu a nechtěl se podřídít jeho vůli. Nepodřizoval se tomu, co odporovalo jeho sklonům. Proto ani jeho lakomství nebylo usměrněno. Zůstával i nadále Kristovým učedníkem a byl v Jeho blízkosti, přičemž si přivlastňoval prostředky, které patřily do Ježíšovy pokladnice. ... *CS 220.1*

Tato ponaučení mohla být Jidášovi požehnáním a měl možnost stát se spravedlivým. Ale jeho touha po majetku byla silnější a láska k penězům zvítězila. Jeho slabost umožňovala rozvoj této vlastnosti, a tak se dále rozrůstala a zapustila tak hluboké kořeny, že neumožnila vzrůst semínku pravdy v jeho srdci. – RH Oct. 5, 1897 *CS 220.2*

Zaslepení láskou ke světu

Vztah k Bohu by měl být vždy na prvním místě, jak v našich plánech, tak i v zálibách. Je třeba přinášet jasné poselství o tom, že vlastním požitkům se dává přednost před potřebami Božího díla. Někteří natolik ochladli a odpadli od víry, že si ani neuvědomují, jak je jejich láska obrácena ke světu a jeho hodnotám, které brzy ztratí svou cenu. Láska ke světu je spoutala jako svěrací kazajka, a pokud nezmění svůj postoj, pak nepoznají, jak je důležité přinášet vlastní oběti pro Krista. Z našeho srdce musíme vyhnat všechny modly a lásku ke světu. *CS 220.3*

Jsou kazatelé i věrní přátelé, kteří si uvědomují nebezpečí, které hrozí těmto sobeckým lidem, kteří svým jednáním jasně dokazují své chyby. Nechtějí však přijímat upřímně míněné rady, které by jim přispěly, ale staví se proti těm, kteří je napomínají. *CS 221.1*

Kéž by se mohli probudit ze svého duchovního spánku a poznat Boha! Zaslepil je tento svět, a proto nepoznávají Toho, který je neviditelný. Nemohou rozlišit to, co se týká překrásného chápání věčnosti a Boží pravdy vidí jen v jakémsi matném světle, takže jsou pro ně bezcenné. I to sebe-menší z jejich dočasných zájmů nabývá úžasných rozměrů, zatímco záležitosti věčnosti ve svých hodnotách zavrhlí. – RH Oct. 31, 1893 *CS 221.2*

Opravdová štedrost mizí

Boží dílo podporují nejvíce chudí a ti také tvoří většinu. Jsou šlechtní i se svým drobným majetkem a jejich pohnutky se projevují vznešenými činy a štědrými dary. I když jejich výdaje jsou silně omezeny jejich příjmy, neprojevují rostoucí touhu po pozemském bohatství. *CS 221.3*

Mnozí z těch, kteří začínají hromadit pozemský majetek, stále počítají, jak dlouho to potrvá, až našetří určitou sumu. Ve starostech nahromadit, pokud to bude možné, co nejvíce bohatství, nemohou bohatnout v Bohu. Jejich štedrá obětavost neudrží krok s jejich bohatstvím. Vyrůstá-li touha po bohatství, připoutává se k pokladu i jejich srdce. Každý jejich přírůstek majetku umocňuje neukojitelnou touhu mít ještě více. Někteří pak dospějí k závěru, že Boží desátek je přísný a ne-spravedlivý poplatek. Písmo praví: „*Statku přibývalo-li by, nepřikládejte srdce.*“ (Ž 62,11) Mnozí řekli: „Kdybych byl bohatý jako ten či onen, daroval bych více do Boží pokladnice. Své bohatství bych použil na rozvoj Božího díla.“ Bůh vyzkoušel takové lidi a dal jim bohatství. Avšak s bohatstvím přišlo velké pokušení a jejich obětavost byla mnohem menší než v době chudoby. Silná touha po větším bohatství tak ovládla jejich mysl i srdce, že upadli do modloslužby. – 3T 403 *CS 221.4*

Někteří žijí v chudobě a přitom jsou štedří, i když nemají mnoho majetku. Ale jakmile nashromáždí více majetku, stávají se z nich lakomci. Jejich víra je proto tak malá, že neudrží krok s

růstem svého blahobytu a na Boží dílo nepřispívají takovými částkami, aby to sami pocítili jako skutečnou oběť. – 4T 77 *CS 222.1*

44. Neužiteční správcové

Písmo hovoří o velké skupině těch, kteří nedělají to, co vyznávají. Prohlašují o sobě, že věří v Boha, ale svým jednáním to popírají. Jejich láska k penězům a pozemkům je řadí k modloslužebníkům a odpadlíkům. Každé sobectví je důsledkem žádostivosti, a proto to je modloslužba. Mnozí z těch, kteří jsou vedeni ve sborových knihách jako lidé, kteří věří Bohu a Bibli, uctívají majetek, který jim svěřil Bůh. Snad se doslovně nesklánějí před pozemským majetkem, ale přesto je jejich modlou. Věcem tohoto světa vzdávají čest, která patří Stvořiteli. Ten, který vše vidí a posuzuje, zaznamenává jejich falešné vyznání. *CS 223.1*

Světský zájem natolik ovládl srdce člověka, že v chrámu jeho srdce už není místo pro Boha. Peníze se staly jeho bohem. Patří sice Bohu, ale ten, komu byly svěřeny, je nechce použít na dobročinné účely. Kdyby byly použity v souladu s Boží vůlí, pak by k nebesům stoupala od tisíců obrácených chvála a díkyvzdání jako vůně kadidla. *CS 223.2*

Naše peníze by měly být použity na podporu Božího díla, k obrácení lidí od přestoupení a hříchů, a také ke kázání hříšníkům, aby poznali Spasitelovu lásku jako uzdravující lék. Často se však používají k vlastní oslavě. Tyto prostředky by se měly použít k přivedení duší k poznání Boha a Krista, k projevům vděčnosti a chvály Dárci všeho dobrého. Ale světský majetek zatlačuje Boží slávu do pozadí a zahaluje pohled na nebe. Špatné používání světských peněz se projevuje i ve špatném způsobu života. Tím se dveře myšlení uzavrou a člověk nepřijímá Spasitele. *CS 223.3*

Bůh prohlašuje: „*Mé jest stříbro a mé jest zlato.*“ (Ag 2,9) U každého z Adamových potomků je veden účet, aby bylo vidět, jak používají své prostředky. Světští lidé mohou říci: „Já nejsem křesťan, já nevyznávám, že sloužím Bohu.“ Je snad proto méně vinen za to, že schoval Jeho prostředky a Jeho majetek vložil do světských podniků, aby mohl podporovat své sobecké zájmy? *CS 224.1*

Hovořím k vám, kteří neznáte Boha a můžete číst tyto řádky. Vždyť prostřednictvím Boží prozřetelnosti se vám mohou dostat do rukou. Jak nakládáte s Božími prostředky? Jak využíváte svou tělesnou a duševní sílu, kterou vám Bůh dal? Jste schopni vlastní silou udržet v chodu celý lidský organismus? Naznačil snad Bůh jediným slovem, že musíte zemřít a že musíte být mrtví? Den za dnem, hodinu za hodinou, v každém okamžiku vašeho života vás Bůh udržuje naživu. Umožňuje, abyste dýchali a tak mohli žít. Co by se stalo, kdyby Bůh stejným způsobem přehlížel člověka, když člověk přehlíží Jeho? *CS 224.2*

Velký Lékař má zájem o dílo, které stvořil. Poukazuje člověku na toto hroící nebezpečí, když své srdce uzavře před Spasitelem a říká: „*Odvraťte se, odvráťte od cest svých zlých. Proč mřítí máte...?*“ (Ez 33,11) – RH May 23, 1907 *CS 224.3*

Právo na místo v nebi

Přichází den, kdy „*zavrhne člověk modly své stříbrné a modly své zlaté, kterýchž mu nadělali, aby se klaněl, totiž krtkům a netopýrům. I vejde do slují skal a vysedlin jejich před hrůzou Hospodinovou a před slávou důstojnosti jeho*“ (Iz 2, 20-21). V den Božího hněvu nebude mít pro nikoho cenu všechno bohatství světa. Jedině víra a poslušnost budou zdrojem vítězství. *CS 224.4*

Svým chováním můžeme vyjadřovat naši víru. Naše jednání musí tuto víru potvrzovat a být přípravou na budoucí život. Jak velmi se lidé snaží, aby získali zákonný nárok na svůj pozemek. Musí podstoupit kroky, které obstojí ve zkoušce zákona. Majitel není spokojen, dokud se nepřesvědčí, že neexistuje žádná zákonná překážka v jeho oprávněném nároku. Ó, kéž by lidé mohli obdržet právo na své místo v nebesích za to, že obstojí ve zkoušce zákona. Apoštol blahoslaví Kristovy učedníky, že uvěřili jeho výzvě a přijali ji. Tam nesmí být žádný klam, žádná stopa po smrtelnosti. Spasitel říká. „*Blahoslavení, kteříž zachovávají přikázání jeho, aby měli právo k dřevu života, a aby branami vešli do města.*“ (Zj 22,14) – RH April 30, 1889 *CS 225.1*

Věčné bohatství je zlehčováno

Pán se s lítostí dívá na ty, kteří jsou obtíženi starostmi o domácnost anebo obchodními záležitostmi. Zatěžují se spoustou povinností a zanedbávají to hlavní a podstatné. Spasitel řekl: „*Ale hledejte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.*“ (Mt 6,33) Z tohoto světa bychom měli vidět především věčné věci. Veškeré své snažení zaměřte na věci, které mají z Božího pohledu svou hodnotu, a pro něž i Kristus obětoval svůj život, aby vás mohl zachránit. Jeho obět' nám otevřela nebeskou bránu. Uložte svůj poklad vedle Božího trůnu, aby tento kapitál mohl být použit těmi, kteří se snaží získat lidi pro poznání pravdy. To vám zajišťuje věčné bohatství. ... CS 225.2

Když uvažujeme o nesmírném daru nebes k záchraně hříšného světa a potom zvažujeme dary, které my sami můžeme přinést, tak se raději vyhněme jakémukoliv přirovnání. S tímto jediným darem není možno srovnat požadavky, které by mohly být vzneseny proti celému vesmíru. Nezměřitelná láska se projevila tím, že Ten, který byl rovný s Otcem, přišel zaplatit cenu za člověka, aby člověk mohl získat věčný život. Jak je možné, že tito formální následovníci Krista nevidí nic, co by je mohlo přitahovat ke Spasiteli světa? Proč zůstávají nadále neteční k pravdě i spravedlnosti a stále se odvrací od nebeského pokladu k pozemskému? CS 226.1

„*Totoť pak jest ten soud, že světlo přišlo na svět, ale milovali lidé více tmu nežli světlo, nebo skutkové jejich byli zlí. Každý zajisté, kdož zle činí, nenávidí světla, a nejde ke světlu, aby nebyli trestáni skutkové jeho. Ale kdož činí pravdu, jde ke světlu, aby zjevení byli skutkové jeho, že v Bohu učinění jsou.*“ (J 3,19-21) CS 226.2

Toto poselství evangelia je jednou z nejvzácnějších pasáží Nového zákona. Když je přijmeme, pak ve svých životech otevíráme prostor ke konání dobrých skutků, které jsou daleko cennější než drahokamy a zlato. Má moc vnést do lidského života radost i útěchu a věřícímu dává poznání věčného života. Kéž bychom jen mohli pochopit jeho plný význam pod vlivem milosti. Proto nám Otec říká, že nám dá cennější poklady, než může země dát, které nás nejen obohatí, ale přinesou i věčné požehnání. – RH March 5, 1908 CS 226.3

Jak rozporuplné a jak bezcenné!

Kristus prohlásil: „*Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřij sebe sám, a vezmi kříž svůj a následuj mne.*“ (Mt 16,24) Kdo vlastní Kristovu spravedlnost jako své svatební roucho, ten si nebude klást otázku, proč má nést kříž a jít ve šlépějích svého Spasitele. Dobrovolně a s láskou bude plnit Jeho přikázání. Lidé umírají pro Krista. Jak rozporuplné je pak získávání společenského postavení a bohatství. Jak bezcenné jsou satanem nabízené motivace, které vedou k sobectví a ctižádosti ve srovnání s poučením, které dává Kristus ve svém slově! Jak bezcennou odměnu nabízí svět v porovnání s darem našeho nebeského Otce! – RH Sep. 19, 1899 CS 227.1

Bůh se postará

Lakomství a hrabivost by měly být kárány a lidé by také měli poznat, že s žádným darem Boží prozřetelnosti by se nemělo plýtvat. Tyto povahové vlastnosti vedou k podvádění a nesprávnému jednání. Z Božího pohledu jsou pokládány za hanebné. Křesťané by neměli mít přehnanou péči o životní potřeby. Pokud člověk miluje Boha, poslouchá Jejího a dělá to, co je jeho povinností, Bůh se postará o jeho další potřeby. I když ve svém životě nedosáhnete všeho, co byste si přáli, neměli byste ztratit důvěru v Boha, protože plán Boží prozřetelnosti počítá s každodenním zajištěním našich potřeb. Kristus ve svých podoběnstvích kárá úzkostlivé, rozpačité, pochybující i nevěřící lidi. Žádný člověk nemůže ke své postavě nic přidat, a proto by si v této oblasti neměl dělat starosti. Je nemoudré dělat si zbytečné starosti s tím, co přinese zítřek a co bude zapotřebí. Konejte své povinnosti a důvěřujte Bohu, protože On ví, co budete potřebovat. – RH Sep. 18, 1888 CS 227.2

K dalšímu studiu

Láska ke světu: 3T 477-482

Zákeřnost bohatství: 1T 476-478

Vidění o dvou korunách: 1T 347-352
Světáctví v církvi: 2T 196-199
Klamná myšlenka získávání bohatství pro pomoc Božímu dílu: 1T 476-477
Zákeřnost bohatství (osobní zkušenost): 2T 275-283
Čím více milujeme pozemské statky, tím jsme dále od Boha: 3T 478
Skrze lásku k bohatství satan získává člověka pro svou službu: 3T 479
Bohatí ve světských věcech, ale ne před Bohem: 2T 196
Je alarmující, jak mnozí jsou svedeni satanem: 3T 479
Honba za bohatstvím je druh šílenství: 5T 261
Obrácení způsobí poznání, kde je pravý poklad: 2T 59
Získávání bohatství nečestnými prostředky: 4T 489-491
Andělé žasnou nad sobectvím křesťanů: 4T 475
Velké úsilí v honbě za bohatstvím: 1T 476
Sobectví poutá mnohé jako železné okovy: 2T 197
Jedna z příčin, proč jsme jako lid neúspěšní: 2T 199
Úspěch oslepuje oči a oklamává duši: 2T 183-184
Nadměrná péče o tento život je jako opojný nápoj pro opilce: 5T 258-259
Uzavření a skoupí by měli být vyburcováni ke štědrosti: 1T 494
Největší nebezpečí v hromadění majetku: 1T 492
Vyřizování světských záležitostí je potřebné, ale ne nejdůležitější: 5T 459
Touha po bohatství a postavení mezi členy církve: 5T 456
Satanova strategie na zničení církve: EW 266-269
Případy z 1. čísla Svědectví pro církev: 1T 114-115
Projev nedostatku víry v Boží péči: 2T 656-658

Část X. – Přitažlivost spekulací

45. Touha po bohatství

Boží lid obdržel zvláštní požehnání tím, že poznal a přijal přítomnou pravdu. Neměl by zapomenout, že má také bdít a očekávat příchod Ježíše Krista v nebeských oblacích. Neměl by zapomenout, že má zanechat skutky, které konal ve své zaslepenosti a jednat podle svého poznání. Nikdo by neměl mít modly ve zlatě, stříbru nebo v pozemcích a angažovat se pro tento svět či pro jeho zájmy. Lidé jsou posedlí touhou po pozemcích a tato mánie se šíří nejen ve městech, ale i na venkově. Staré a osvědčené způsoby získání finančních prostředků ztrácí svou popularitu. Mnozí zavrhnou myšlenku, že pracovitostí a šetrností lze získat přiměřený zisk a považují to za nevhodný způsob pokroku v moderní době. *CS 231.1*

Touha zapojit se do spekulací, skupovat pozemky na venkově a ve městech, anebo se zabývat čímkoliv, co slibuje okamžité a přemrštěné zisky, se stává horečkou doby. Každý krok i myšlení lidí se zaměřuje na to, aby si z darů země zajistili vše, co je jen trochu dostupné v co nejkratší době. Část naší mládeže se asi chce brzy zhroutit pro svou přehnanou snahu dosáhnout bohatství. Tato přání otevírají nepříteli další možnosti pro pokušení, která vypadají velmi přirozeně, a proto se jim těžko odolává. ... *CS 231.2*

Prosazování touhy po zisku

Ve světě se prosazuje touha po zisku a rychlém zbohatnutí, což stojí v přímém protikladu s naší vírou a učením. Může mít z toho Bůh radost a udílet svého Svatého Ducha? Má hledat další způsob obnovy svého díla, když tolik lidí lační po nebeské maně a žízni po vodě života? ... *CS 231.3*

U některých našich bratří vidím velké nebezpečí v tom, že mají stejné myšlení jako bláznivý boháč: „*Duše, máš mnoho statku složeného za mnohá léta, odpočívej, jež, pij, měj dobrou vůli.*“ (L 12,19) Mnozí zapomínají, že jsou Božími služebníky a říkají: „Bude stejný zítřejší den jako dnešní, nýbrž větší a mnohem hojnější.“ (Iz 56, 12) Bůh sleduje každou vaši obchodní transakci. Buďte na stráži. Je nejvyšší čas zamyslet se a uložit si svůj poklad v nebi, kde ho nezničí mol ani rez, a také zloděj neukradne. – Special Testimonies, Series B, No. 17, pp. 4, 5 („Nemoudré využívání peněz a duch spekulace“) *CS 232.1*

Zaslepenost z nového podnikání

Objeví-li se v zemi nějaký nový patent, ihned přicházejí ti, kteří o sobě říkají, že věří pravdě, a jsou ochotni investovat své prostředky do tohoto podnikání. Bůh zná každé srdce. Zná každou sobeckou pohnutku, a proto dovoluje, aby přicházely okolnosti, v nichž se projeví pravý charakter Jeho lidu. Tím ho zkouší a rozvíjí jeho charakter. V některých případech Bůh dovoluje lidem, aby pokračovali ve svém podnikání, až se nakonec projeví velký neúspěch. Jeho ruka je natažena proti nim, aby zklamala jejich naděje a rozmetala vše, co si nahromadili. *CS 232.2*

Ti, kteří mají opravdový zájem o Boží dílo a ochotně věnují každou menší částku na jeho podporu, poznají, že to je bezpečná investice. Někteří obdrží stonásobek již v tomto životě a v budoucnu život věčný. Ale někteří nezískají stonásobek na tomto světě, protože by takový úspěch nemohli unést. Kdyby jim bylo svěřeno bohatství, stali by se nemoudrými šafáři. Bůh jim ho zadržuje pro jejich dobro, ale jejich poklad v nebesích je jistý. O kolik lepší je taková investice! *CS 232.3*

Opojení z očekávaných zisků

Někteří naši bratři se často zabývají myšlenkou, jak je možno rychle získat peníze, a to je vede k účasti na novém podnikání, do něhož vkládají své prostředky. Ale jejich očekávání se často nesplní. Ztratí to, co mohli věnovat na Boží dílo. Toto nové podnikání zaslepuje. I když se to již mnohokrát opakovalo a mohou se poučit z příkladu těch, kteří investovali a neuspěli, jsou stále nepoučitelní. Satan je svádí a opájí očekávaným ziskem. *CS 233.1*

Když se jejich naděje nesplní, jsou zklamáni a zmalomyslnění v důsledku svého nemoudrého rozhodnutí. Ztrátu prostředků považují za osobní neštěstí a svou ztrátu. Ale musí si uvědomit, že tyto peníze patřily někomu jinému a oni byli pouze správci majetku. Bůh nemůže být spokojen s nemoudrým zacházením s prostředky, které mohly být použity k šíření přítomné pravdy. V den posledního Božího soudu bude muset každý správce podat vyúčtování z toho, jak naložil se svěřenými prostředky. – 1T 225-226 CS 233.2

Přitažlivější než poctivá práce

Satan se všemožně snaží zabránit dokončení díla pro tuto dobu tím, že nabízí další pochybné druhy podnikání, a to pod rouškou dobročinnosti. Po určitou dobu se sice zdá, že se jedná o přínos, ale teprve později se ukáže výsledek. Náš lid v této době prochází zkouškou pravdy, a pokud ji správně pochopil, opustí podobné akce, které přinášejí jen ztrátu. CS 233.3

Někteří se vrhnou do spekulativních druhů podnikání, aby získali peníze. Jiní se zaměří na rychlé získávání peněz. Zabývají se různými formami spekulací, a to je odvádí od posvátné přípravy, která by měla být tím nejdůležitějším před nadcházejícím soužením těchto posledních dnů. CS 234.1

Nepřítel duší má své jasné plány a pokusí se je prosadit za všech okolností. Podle těchto plánů (Tato zmínka se vztahuje na spekulace s pozemky z doby, kdy adventisté s. d. očekávali velké zisky, jejichž část měla být využita pro Boží dílo. – SESTAVOVATELÉ) jsou slibovány velké zisky a významné společenské postavení, což by mělo být začátkem lepší budoucnosti pro náš lid. Když ale nadešel čas předpokládaných velkých zisků, tak se ukázalo, že to byla velká chyba. Lidé z toho byli rozčarováni. Vrhli se do spekulací a považovali tento plán za výhodnější než pravidelnou a poctivou práci s důvěrou v Boží pomoc. ... CS 234.2

Myšlení je odváděno od pravdy

Každé hnutí, které nabízí vzrušující představy o rychlém zbohatnutí prostřednictvím spekulací, odvádí myšlení lidí od nejslavnější pravdy, která kdy byla dána smrtelníkům. Vyhledky bývají někdy lákavé, ale nakonec přichází zklamání. Pán takové akce nepodporuje. Kdyby takové dílo bylo posvěceno a mělo přitahovat mnoho lidí k těmto spekulativním záměrům, pak by v žádném případě nemělo odvádět od pravdy, která má být přinesena lidem v této době. – Special Testimonies, Series B, No. 17, pp. 15-19 CS 234.3

Satanova léčka

Když Pán ukázal bratřím způsob, jak mají naložit s prostředky na šíření Jeho díla, pak častokrát přišli satanovi pomocníci s nějakou akcí, pomocí níž se měl příjem bratří zdvojnásobit. Oni jim naletěli, investovali peníze, ale často se nevrátil ani jediný dolar. CS 235.1

Nezapomínejte, bratři, na dílo a máte-li peníze, položte pevný základ pro svou vlastní budoucnost, abyste mohli získat věčný život. Kvůli vám Ježíš zchudl, abyste Jeho chudobou mohli zbohatnout v nebeských statcích. Co dáte Ježíši, který obětoval všechno pro vás? – 5T 154-155 CS 235.2

46. Pokušení spekulovat

Satan už zničil mnoho lidí tím, že je svedl k pokušení, do kterého se sami vydali. Přichází k nim stejně, jak přišel ke Kristu a svádí je k lásce ke světu. Říká jim, že mohou se ziskem investovat peníze do toho či onoho podniku a oni v dobré víře uposlechnou, co jim poradí. *CS 236.1*

Brzy se dostávají do pokušení, aby se odchýlili od své poctivosti a obchodovali tak, aby to pro ně bylo co nejvýhodnější. Jejich jednání může být naprosto zákonité podle světského právního měřítko, a přece nesnese zkoušku Božího zákona. Jejich bratři pochybují o jejich pohnutkách a podezřívají je, že jednají ve svůj prospěch. Tak je obětována dobrá pověst, který by měla být k užítku Božího díla chráněna. Obchod, který by mohl být po finanční stránce úspěšný v rukou podvodníka, který prodá svou poctivost za světský zisk, je pro Kristova následovníka naprosto nevhodný. *CS 236.2*

Všechny takové spekulace provází nepředpokládané stresy a potíže a jsou velkou zkouškou pro ty, kteří se do nich zapletou. Často se vyskytnou okolnosti, které jsou příčinou úvahy o pohnutkách těchto bratří. Ale i když se možná některé věci zdají naprosto nesprávné, neměl by se vždycky podle nich posuzovat charakter. Přesto však často dokazují, že jsou kritickým bodem ve zkušenostech a osudu člověka. Na charakter začnou vždy působit okolnosti, které si jednotlivec sám připravil. *CS 236.3*

Nebezpečný experiment

Bylo mi ukázáno, že pouštět se do spekulací je pro náš lid velmi nebezpečné. Tím sami nahrávají satanovi, protože se vystavují velkým pokušením, zklamáním, starostem a ztrátám. potom se dostaví velký neklid, toužebné přání získat peněžní prostředky rychleji, než to dané okolnosti dovolují. V naději, že získají více peněz, změni odpovídajícím způsobem i své prostředí. Jejich očekávání se však často neuskuteční, což se na nich neblaze projeví. Tak tomu bylo s některými v ____, kteří odešli od Boha. *CS 237.1*

Kdyby Pán některým našim drahým bratřím dovolil, aby jejich spekulace byly úspěšné, znamenalo by to pro ně věčnou zkázu. Bůh miluje svůj lid a miluje ty, kteří se ocitli na dně. Chtějí-li se poučit z lekcí, kterými je On vyučuje, jejich porážka se nakonec obrátí v cenné vítězství. Láska ke světu vytlačila lásku ke Kristu. Ale až se lidé zbaví všech nesmyslných nápadů a na Kristovo pozvání otevrou dokořán své srdce, On do něj vejde a učiní tam svůj chrám. – 4T 616-618 *CS 237.2*

Svádivé pokušení a úplatky

V současné době zkoušek procházíme všichni zkouškami a utrpením. Satan se snaží, aby nás svedl pokušením a úplatky, a někteří si myslí, že pomocí svých nápadů dosáhnou velkých zisků. Ale i když jsou přesvědčeni, že si budou dobře žít ve své pýše a sobectví, poznají, že dříve, než stačí nahromadit majetek, Bůh rychleji přivodí jejich zkázu. – Special Testimonies, Series B, No. 17, p. 6 *CS 237.3*

Zavádějící očekávání

Mnozí z přesvědčení vložili své peníze do našich institucí, aby mohly být přínosem pro dílo našeho Mistra. Ale satan přichází s návrhy, které u našich bratří povzbuzují touhu zkusit štěstí jako v loterii. Někteří vysoce postavení lidé jim nabízejí větší finanční zisk, pokud budou investovat své prostředky do pozemků. Bratři pak vybírají své peníze z našich institucí a skupují pozemky. Tím se však Boží dílo nepodpoří. *CS 238.1*

Pokud se na někoho usměje štěstí, má takovou radost z několika set dolarů, že se rozhodne vložit všechny své peníze do dalších nemovitostí nebo dolů. Satanův záměr vyhrává. Místo toho, aby se prostředky vložily do našich zařízení, byly vybrány a lidé zkouší štěstí v podnikání s pozemky a kupováním dolů. Podporuje se chamtivost a každý přirozený skoupý člověk několikrát obrátí v ruce každý dolar, který je požadován na rozšíření díla Božího na zemi. – Special Testimonies, Series B, No. 17, p. 8 *CS 238.2*

Spekulace kazatelů

Blížíme se ke konci času. Nechceme jen vyučovat přítomné pravdě na kazatelně, ale také prožívat pravdu prakticky. Prozkoumej, jaký je základ, na kterém stojí tvá naděje na spasení. Zatímco stojíš na Siónských zdech jako strážce a hlasatel pravdy, nemůžeš své zájmy směřovat s běžným zaměstnáním a současně být úspěšný v konání svatého díla, které bylo svěřeno do tvých rukou. Tam, kde se jedná o život duší, kde jde o věčné věci, zájmy nemohou být bezpečně rozděleny. *CS 238.3*

Tak je tomu zvláště ve tvém případě. Zatímco jsi měl horečnatou touhu získat prostředky, neprojevoval jsi srdečnou zbožnost. Příliš často jsi hovořil o finančních přednostech, které poskytuje investice do pozemků v _____. Znovu a znovu jsi hovořil o přednostech takového podnikání, i když jsi byl vysvěceným kazatelem Krista, zavázaným vydat svou duši, tělo i ducha službě spasení duší. Současně jsi přijímal peníze z pokladny na krytí potřeb tvých a tvé rodiny. Ve svém projevu ses zaměřil na to, abys vzbudil pozornost a získal prostředky našeho lidu z našich institucí, šířících království našeho Spasitele na této zemi. Tvým cílem bylo probudit v lidech touhu investovat své prostředky tam, kde podle tvého ujištění měli získat během krátké doby dvojnásobnou výši svého vkladu, a přitom jsi tvrdil, že Božímu dílu pomohou více tím, když budou moci přinést větší dary.

... *CS 239.1*

Varujte se světského podnikání

Zvláště kazatel by se měl varovat světského podnikání, a měl by se držet zdroje veškeré síly, aby mohl správně reprezentovat křesťanství. Měl by se zbavit všeho, co by jakýmkoliv způsobem odvracelo jeho mysl od Boha a velikého díla pro tuto dobu. Kristus od něj jako svého služebníka očekává, že svým myšlením, slovy i činy Jej bude následovat. Očekává, že každý člověk, který otvírá Písmo jiným, bude pro něj pracovat odpovědně a moudře, že nebude zbytečně plýtvat svými silami, aby nepoškodil své zdraví, ale tak, aby mohl být způsobilý pro dílo Páně. – 5T 530-531 *CS 239.2*

Spekulace s pozemky blízko našich institucí

Přijala jsem poučení pro naše bratry. Mám jim vyřídit, aby se postavili proti nepoctivé spekulaci ve spojení s kupováním a prodejem pozemků v blízkosti naší školy. Všechny takové aktivity je třeba chápat jako omezování celistvosti. Nesmí se podporovat sobecké zájmy. Principy výstavby školy a směr, jakým budou studenti vedeni, by měly být zveřejněny pouze těm, kteří se ztotožňují se zájmy školy. Pro osobní zisk by se neměli stavět proti křesťanským zásadám výchovy, protože kvůli tomu se škola nezakládá. *CS 240.1*

Každý den je zaznamenáváno naše úsilí pro věčnost. Každé naše jednání by mělo být spravedlivé a poctivé, ať se jedná o nákup nebo prodej. Naše jednání by nikdy nemělo překročit hranice, kdy by byli bratři zastrahováni a Bůh by byl zneuctěn. Lidé v našich sborech přinesli dostatek darů, aby tento majetek mohl být zachráněn ve prospěch školy. Ať ti, kteří sledují vlastní prospěch, se nestaví nečestně vůči svým bratřím, kteří se chtějí usadit v blízkosti školy. Ti, kteří chtějí spekulovat, mohou být zklamáni příchodem do _____, protože by nebyli požehnáním pro školu, ale pouze by překáželi. *CS 240.2*

Nezapomínejme, že Bůh nás sleduje a každé nesprávné a sobecké jednání je zaznamenáno v nebeských knihách. Prosím vás, bratři, skončete s duchem tržního podnikání. Modlím se o to, aby ze školy neměl zisk nikdo, kdo prosazuje své osobní zájmy a výhody. Všichni by se měli snažit o to, aby vynikali v duchovních věcech, a aby ctižádost byla nahrazena duchem nezištnosti. Tato změna se musí projevit v nás, jestliže chceme obstát před Bohem. – Letter 72, 1909 *CS 240.3*

Kouzlo loterie

Jsou některé loterie, kde se podaří něco vyhrát. Mladý muž ji navštíví a vyhraje zlaté hodinky. Co potom následuje? Hodinky mohou být i z pravého zlata, nemusí to být podvod, ale podvod je v tom, že se jedná o léčku. Když se podařilo vyhrát jednou, zkusí to zase znovu. Kdyby to byl můj syn, raději bych plakala nad jeho hrobem, než aby okázale nosil zlaté hodinky. Vždyť tu jsou i další mladíci. Ukáže jim své hodinky, bude se vytahovat svým štěstím a bude jim radit, aby také zkusili

své štěstí jako on. Tak se o to pokusí, a s nimi mnozí další, čímž se zlo rozšiřuje. A satan už dobře ví, jak může rozehrát další hru. – Manuscript 1, 1890 *CS 241.1*

47. Nerozumné investice

Před několika týdny jsem navštívila táborové shromáždění v San Jose (1905) a tam se mi někteří bratři svěřili s úmyslem investovat peníze do akcií důlního a železničního podniku, což jim mělo přinést velký zisk. Byli přesvědčeni o úspěšnosti celé akce a měli dokonce plán, jak naloží s očekávaným ziskem. CS 242.1

Byli přítomni i další a zajímali se, jaký postoj k tomu zaujmu. Řekla jsem jim, že takovou investici považuji za nejistou, a že obdivuji jejich jistotu o úspěšnosti akce. Hovořila jsem o věčné odměně, kterou obdrží ti, kteří své peníze uloží v nebi. Prosila jsem je, aby se nezúčastnili těchto nejistých podniků a vše zastavili, dokud je čas. CS 242.2

V noci jsem pak obdržela poselství pro Boží lid, že není v souladu s Boží vůlí, aby ti, kteří věří v Jeho brzký příchod, investovali své peníze do akcií dolů. Bylo by to zakopání Božího daru do země. Předkládám vám kopii dopisu, který jsem napsala jednomu z bratří: CS 242.3

San Jose, Kalifornie, 2. července 1905

„Milý bratře,

seznámil jsi mne se svým návrhem investovat do akcií důlního podniku. Byl jsi přesvědčen o správnosti tohoto kroku a také o svém záměru přispět získanými prostředky k rozšíření Božího díla. CS 242.4

Pán mi zjevil, že na shromáždění se sejdu s člověkem, který bude našim lidem doporučovat investice do důlního podniku. Byla jsem vybídnuta, abych řekla, že to je rada nepřítele, který chce za-blokovat tolik potřebné prostředky na podporu Božího díla. Je to léčka pro poslední dny, která by pro Boží lid znamenala ztrátu prostředků, které mu světil Bůh. Tyto by mohly být využity mnohem účelněji při díle záchrany, a proto by neměly být investovány do různých neúčelných a pochybných podniků. Boží dílo pokulhává pro nedostatek prostředků, které by mohly přispět k záchraně duší pro Krista. ... CS 243.1

Ve včerejším nočním vidění jsem varovala před světskými spekulacemi. Řekla jsem: Vyzývám vás, abyste se podíleli na největším dole, který byl kdy založen. CS 243.2

„Opět podobno jest království nebeské pokladu skrytému v poli, kterýž nalezná člověk, skrývá, a radosti naplněn jsa pro něj, odchází a prodává všechno, což má, a koupí pole to...“ (Mt 13,44) CS 243.3

Jestliže budeme investovat do akcií Božích dolů, pak se peníze určitě vrátí. On říká: *„Poslechněte mne raději, a jezte to, což jest dobrého, a necht' se kochá v tuku duše vaše...“ (Iz 55,2) CS 243.4*

„Opět podobno jest království nebeské člověku kupci, hledajícímu pěkných perel. Kterýž když našel jednu velmi drahou perlu, odšel, prodal všechno, což měl, a koupil ji.“ (Mt 13,45-46) CS 243.5

Můj bratře, chceš investovat a zajistit si velmi cennou nebeskou perlu? ... Ona je tím dolem, do něhož můžeš investovat s jistotou, že neriskuješ zklamání. Ale, můj drahý příteli, my nemáme investovat ani jediný dolar z peněz našeho Pána do důlních podniků tohoto světa.“ CS 243.6

Velice se obávám toho, že někteří z našich členů se už dopustili omylu a zakopali svůj Bohem svěřený kapitál v akciích dolů v domněnku, že jejich zisk poroste. Mají pěkný projekt, ale mnozí budou velmi zklamáni. CS 244.1

Chtěla bych se vrátit k případu jednoho bratra, který se již jednou zajímal o Boží dílo. Během mého pobytu v Austrálii před několika lety mi tento bratr napsal, že koupil důl a předpokládá, že z něho bude mít velký zisk. Slíbil mi také, že z něj předá část peněz na dílo. Tehdy mi napsal: „Zatím jsou dobré vyhlídky. Brzy získáme to, co jsme vložili.“ Ale vrácení vložených prostředků se nekonal. Po ztrátě mnoha tisíců dolarů se ukázalo, že jeho podnikání bylo ztrátové. CS 244.2

To je jen jeden z mnoha podobných případů, o kterých jsem se dozvěděla. Mnozí se mi svěřovali se svými starostmi a litovali, že se pro něco takového nadchli a investovali peníze do akcií dolů. Pokud je zde někdo, komu bratři nebo sestry půjčili peníze na takovou investici, má povinnost jim vše vrátit, pokud si to kdokoliv z nich bude přát. CS 244.3

Varovala jsem vás, abyste byli opatrní při nakládání s penězi, které patří Pánu. Pokud je vložíte do Boží pokladnice, můžete si zajistit zisk z nevyčerpatelných pokladů v Jeho království. *CS 244.4*

Boží lid, jak se zdá, se snadno spokojí jen s povrchními pravdami. Máme však upřímně hledat hlubokou, věčnou a dalekosáhlou pravdu Božího Slova. Až ji najdeme, můžeme s radostí prodat všechno, abychom mohli koupit toto pole. – Special Testimonies, Series B, No. 17, pp. 8-13 *CS 244.5*

K dalšímu studiu

Někteří se musí sami poučit vlastními zkušenostmi se spekulativními obchody: 1T 304-305

Past pro chudé: 1T 480-481

Někteří jsou svedeni satanem a jsou přesvědčeni, že budou úspěšní: 2T 664-665

Především kazatelé by měli být pozorní: 2T 622, 626; AA 366; GW 340-342

Spekulace jsou nebezpečným experimentem: 4T 616-617

Nebezpečí podnikání s nevěřícími a spekulace: 9T 19

Spekulace s pozemky a doly: GW 341

Výsledkem je lítost, výčitky svědomí: 1T 455

Prostředky Božího lidu jsou utraceny a převedeny na konto nepřítele: 1T 551

Část XI. – Tyranie dluhů

48. Život podle vlastních příjmů

Jsou mnozí, velmi mnozí, kteří se dosud nenaučili uvést své výdaje do souladu se svými příjmy. Neumí se přizpůsobit okolnostem, stále si půjčují, hromadí dluhy, pak ztrácí odvalu a prožívají zklamání a deprese. *CS 249.1*

Mnozí se staví lhotejně k Božímu dílu a lehkomyšlně utrácí peníze na zábavné dovolené, na oblečení a jiné zbytečnosti, ale když je třeba přispět na rozšíření díla domácí nebo zahraniční misie, nemají co dát, protože již vyčerpali svůj účet. Takto okrádají Boha o desátky i dary, a pro své sobecké požitky podléhají pokušením a satanovým nástrahám. *CS 249.2*

Měli bychom být opatrní, abychom neutráceli peníze za věci nepotřebné, kterými bychom se pouze předváděli. Neměli bychom se nechat vést svými chutěmi k jednání, které je podobné svět-ským způsobům, a tak okrádat pokladnici Páně. – RH Dec. 19, 1893 *CS 249.3*

Pracovitost a hospodárnost v rodině

Bratře a sestro, bylo mi ukázáno, že oba se musíte mnohému naučit. Nežili jste podle svých příjmů. Nenaučili jste se hospodařit. Vyděláváte-li hodně, nevíte, jak byste všechny peníze co nejrychleji utratili. Nejste opatrní a pouze uspokojujete své chutě a záliby. Občas vydáváte peníze za takové jídlo, které si vaši bratři nemohou dovolit a z vaší peněženky bankovky jen tak létají. *CS 249.4*

Není správné, jestliže nevyužíváš svou sílu co nejúčinněji, stejně jako kdyby bohatý člověk sobecky zadržoval své bohatství jenom proto, že se mu to líbí. Nevynakládáš žádné úsilí, abys podpořil svou rodinu. Pracuješ, a můžeš si to také dovolit, jen tehdy, když se ti chce a jestliže ti práce padne do rukou. Ale sám nevynakládáš žádné úsilí, abys něco dělal, nepovažuješ to v bázi Boží za svou povinnost, abys co nejlépe využil svůj čas i svou sílu. *CS 250.1*

Máš takové zaměstnání, které ti náhle vynáší velký zisk. Ale nepočítáš s tím, že jednou nemu-síš mít takové příjmy, a utratíš vše za věci, které ani nepotřebuješ. Kdybyste společně s manželkou pochopili, co Bůh od vás žádá, kdybyste usměrňovali své chutě i žádosti a mysleli také na budoucnost, ne pouze na krátkou dobu, pak by i dnes měla vaše rodina dostatek prostředků a mohli byste mít pohodlný život. Oba se musíte ještě hodně učit, protože jste mnohé zanedbali. Čeká vás ještě dlouhá cesta. ... *CS 250.2*

Ježíš vykonal zázrak, kdy nasýtil pět tisíc lidí, ale pak poskytl důležité poučení o hospodárnosti: „*Zbeřte ty drobtý, které zůstaly, ať nezhynou.*“ (J 6,12) Spočívají na vás důležité povinnosti. „*Žádnému nebyvejte nic dlužní.*“ (Ř 13,8) Kdybyste onemocněli a nemohli byste pracovat, pak by vám vaši bratři měli pomoci. Ale tuto pomoc jste potřebovali pouze na počátku, když jste se přestěhovali. Kdybyste nebyli tak ctižádostiví, a pokud byste se s manželkou dohodli, že budete žít v rámci svých možností, nedostali byste se do finančních problémů. Nyní budete muset pracovat za malou mzdu tak, jako kdybyste měli obdržet velkou mzdu. Budete-li pracovití a šetrní, pak se vaše rodina dostane do mnohem příznivějších ekonomických podmínek. – 2T 431-436 *CS 250.3*

Hospodárnost jako zásada

Ti, kteří jsou ochotni pomoci, když slyší výzvu, aby bylo podpořeno Boží dílo, a aby bylo pomoheno trpícím a potřebným, nepatří k těm, kteří konají svou práci nedbale a liknavě. Vždy se starají o to, aby jejich výdaje nebyly vyšší než jejich příjmy. Hospodárnost je jejich zásadou a šetrnost pokládají za svou povinnost, jinak by nemohli nikomu pomoci. – 4T 573 *CS 251.1*

První lekce – sebezapření

Poznala jsem chudé rodiny, které zápasily se svými dluhy, ale jejich děti si neuměly něco odříci, aby tím projevily snahu pomoci svým rodičům. Navštívila jsem jednu rodinu, kde dcery vyjádřily přání koupit si drahé piano. Rodiče toto přání s radostí splnili, ale měli spoustu dluhů. Dcery to věděly, a pokud by byly vedeny k sebezapření, nikdy by nebyly schopny způsobit rodičům takové

trápení a nevyslovily by takové přání. Přesto stále opakovaly své přání a rodičům způsobily velké problémy. CS 251.2

Při další návštěvě jsem zjistila, že vytoužený hudební nástroj si již koupili a k původnímu dluhu přibily další stovky dolarů. Opravdu nevím, kdo je za tento stav vinen. Jestli rodiče, kteří plní přání svých dětí, anebo sobecké děti. Všichni jsou vinni před Bohem. Toto jsem uvedla jako příklad za všechny další. Tito mladí lidé nikdy nepřijali Kristův kříž, přestože se hlásí ke křesťanství. Nejdříve bychom se měli od Krista naučit přinášet oběti. Náš Spasitel říká: „*Chce-li kdo za mnou přijít, zapři sám sebe, vez-mi svůj kříž, a následuj mne.*“ (Mt 16,24) Pokud nesplníme tuto podmínku, nikdy se nemůžeme stát Kristovými učedníky. – ST March 31, 1887 CS 251.3

49. Nedělejme hanbu Božímu dílu

Tvé náboženství na tebe klade rovněž odpovědnost, abys během šesti pracovních dnů využil svůj čas k plnění svých povinností, a v sobotu se účastnil bohoslužeb. Ale ty nepracuješ pilně. Dovolíš, aby ubíhaly hodiny, dny, ba dokonce i týdny, aniž bys něco vykonal. Tím nejlepším kázáním, které bys mohl přednést svému okolí, by byla rozhodná změna způsobu tvého života a lepší péče o tvou rodinu. Apoštol říká: „*Jestliže pak kdo o své a zvláště o domácí péče nemá, zapřel víry a je horší než nevěřící.*“ (1 Tm 5,8) CS 253.1

Děláš hanbu Božímu dílu, protože určitou dobu žiješ s rodinou na jednom místě, kde většinou lenošíš, a pak se zadlužíš, abys mohl uživit svou rodinu. Vůbec nemáš zájem o to, abys vyrovnal své dluhy, ale raději se přestěhuješ jinam. Ale tím okrádáš své sousedy. Svět má právo očekávat od lidí, kteří vyznávají, že přijali učení Bible jako základ pro své křesťanství, bezpodmínečné ryzí jednání. Lhostejností některého jedince při placení vlastních dluhů pak upadají všichni členové církve do podezření, že nejsou spolehlivými lidmi. CS 253.2

„*A protož všecko, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy číňte jim.*“ (Mt 7,12) To se vztahuje jak na ty, kteří si musí na všechno těžce vydělat svými rukama, tak i na ty, kteří mají něco na rozdávání. Bůh ti dal sílu a zručnost, ale ty své schopnosti nevyužíváš, i když jsou dostatečné k tomu, abys uživil svou rodinu. Když je to potřebné, vstávej časně ráno, ještě když svítí hvězdy na obloze. Dobře si naplánuj svou práci, a pak tento plán také uskutečni. Splň každý slib, který někomu dáš. Omluvou může být pouze tvá nemoc. Je lépe, když se zřekneš jídla a spánku, než abys někomu nevrátil to, co mu patří. – 5T 179-180 CS 253.3

Co vyžaduje osmé přikázání

Osmé přikázání odsuzuje každou formu okrádání a zotročování lidí, zapovídá také dobytvačné války. Odsuzuje krádež i loupež. Vyžaduje naprostou poctivost i v nejmenších věcech každodenního života. Zapovídá šizení v obchodě a požaduje vyplacení spravedlivé mzdy a zaplacení dluhu. Hlásá, že každý pokus o využití nevědomosti, slabosti nebo neštěstí druhého k vlastnímu prospěchu je zaznamenán v nebeských knihách jako podvod. – PP 309 CS 254.1

Jedna ze satanových sítí

Všichni se musí snažit žít hospodárně. Žádný pracovník nemůže řešit své životní záležitosti pomocí dluhů. ... Když se někdo úmyslně zadluží, pak se zaplétá do satanových sítí, které nastražil pro lidi. – CE 67 CS 254.2

Oslabená víra a ztráta odvahy

Milý bratře,

je mi velice líto, do jaké situace ses dostal a že žiješ pod tíhou dluhů. Znáám i jiné lidi, kteří se dostali do podobné těžké finanční situace a problémů jako ty. ... CS 254.3

Boha jistě netěší tvůj zármutek, chce tě potěšit svým Svatým Duchem, aby ses opět mohl stát svobodným člověkem, a nadále žít v Jeho světle a zůstat v Jeho lásce. Má pro tebe své rady a přeje si, aby ses co nejdříve poučil. Nesmíš si však svou finanční situaci nadále komplikovat, protože skutečnost, že jsi zadlužený, oslabuje tvou víru a bere ti odvalu. Dokonce i pomýšlení na dluhy tě rozčiluje. Musíš omezit své výdaje, což vyžaduje změnu ve tvém myšlení. Musíš se rozhodnout pro zásadní řešení své situace a neutrácet více, než ti dovolují tvé příjmy. – Letter 48, 1888 CS 254.4

Demoralizující zvyk

Lidé mají zvyk, že když se dostanou do tíživé situace, půjčují si peníze a nedělají nic pro to, aby mohli splatit své dluhy. Tento zvyk je demoralizující. Pán chce, aby všichni, kteří věří pravdě, zavrhnou toto sobecké jednání. Raději by měli strádat než se propůjčit takovému nečestnému jednání.

Nikdo se nesmí uchýlit k výmluvám či nečestnému jednání, pokud se jedná o prostředky pro Pána a pokud chce být před Bohem čistý. Každý, kdo takto jedná, zapírá Krista, i když vyznává, že zná a zachovává Boží přikázání. Jestliže ti, kteří poznali pravdu, nezmění své jednání podle posvěcujícího působení této pravdy, zahrávají si se smrtí. Špatně reprezentují tuto pravdu, znesvěcují ji a zneuctvíjí tím Krista, který je pravdou. – Manuscript 168, 1898 *CS 255.1*

50. Výzva k modlitbám nebo změně povolání

Milý bratře a sestro,

cítím s vámi a modlím se, abyste vše správně pochopili. Musíte si uvědomit, že není možné vyřešit své záležitosti tím, že se zadlužíte. ... CS 256.1

Když člověk zjistí, že v něčem není úspěšný, měl by se začít modlit, anebo změnit své povolání. Čeká nás neklidná doba, ale Pán přijme všechny, kteří s Ním chtějí spolupracovat. Praktikujte sebezapření a sebeobětování. Pečlivě vše zvažte a také se za to modlete. V pokoře se skloňte před Bohem a buďte Mu věrni, abyste nesešli z té správné cesty. – Letter 63, 1897 CS 256.2

Rada kolportérovi

Ve svém dopise si ztěžuješ na své problémy s dluhy. Ale to tě vůbec neomlouvá. Můžeš se svobodně rozhodnout, zda si půjčíš, ale to neznamená, že nebudeš muset dluh splatit. Bylo by to nespravedlivé vůči tvým bližním, kdybys je připravil o to málo, co mají, a udělal hanbu Božímu dílu. Pokud jsi tímto způsobem postupoval i při své práci, pak své jednání musíš změnit. Měl bys vědět, že okrádání člověka je hříchem bez ohledu na to, zda je věřící nebo nevěřící, a není možné někoho přivést do svízelné situace jen proto, abys zmírnil svou nynější nouzi. ... CS 256.3

Tvůj případ, bratře ____, není zanedbatelnou záležitostí. Tvůj způsob jednání bude mít zhoubný vliv i na další kolportéry a nelze ho mlčky přejít. Zavřel jsi dveře před dalšími, kteří se chtějí svědomitě věnovat této práci, protože i oni budou považováni za nedůvěryhodné pracovníky. Ti, kteří opravdu potřebují pomoc, pochopení a důvěru, se kvůli několika svým předchůdcům neodvážejí riskovat. S ohledem na předchozí zkušenosti, kdy se ztratily stovky liber z pokladny, nelze se divit, že vedoucí se bojí někomu důvěřovat, když někteří si půjčili a zůstali dlužní církevní pokladně. Přitom jsou tyto prostředky tolik potřebné na podporu Božího díla v této době. – Letter 36, 1897. CS 256.4

Svoboda skrze sebezapření

Máš-li se rozhodnout, pak se nikdy nerozhoduj pro dluh. Raději si odepři tisíce drobných věcí, jen se nezadlužuj. Vždyť je to prokletí. Vyhýbej se dluhu jako neštovicím. CS 257.1

Učiň slavnostní slib Bohu, že když ti požehná, splatíš celý svůj dluh a nikomu nezůstaneš nic dlužen, i kdybys měl jíst jen ovesnou kaši a chléb. Je to přece tak snadné utratit navíc za jídlo dvacet pět centů. Zacházej s každou pencí opatrně, protože ty tvoří dolar. Někde utratíš jeden drobný peníz, jinde další, a brzy je z toho několik dolarů. Odpírej si alespoň po tu dobu, co tě tlačí dluhy. ... Neochabuj, nenechej se odradit, ani se neohlížej nazpět. Odpírej si to, na co máš chuť a šetři každou pencí, abys zaplatil svůj dluh v co nejkratší době. Až se zase staneš svobodným a nezadluženým člověkem, dosáhneš velké vítězství. – Letter 4, 1877 CS 257.2

Osobní dluh nebrání ve štědrosti

Někteří dosud nepochopili plán systematické štědrosti a vymlouvají se na nezaplacené dluhy. Vymlouvají se, že „*žádnému nemáme být nic dlužní*“ (Ř 13,8). Tato skutečnost je však vůbec neomlouvá. Viděla jsem, že mají vrátit císaři, co je císařovo a Bohu to, co je Boží. Někteří se chtěli poctivě řídit zásadou „žádnému nemáme být nic dlužní“ a mysleli si, že Bůh od nich nebude nic požadovat, pokud své dluhy lidem nezaplatí. V tomto případě se mýlili, protože nedávali Bohu to, co Mu patří. Každý musí přinášet Bohu vhodnou oběť. Ti, kteří mají dluhy, by z nich měli oddělit poměrnou část svého příjmu a zbytek vrátit. – 1T 220 CS 258.1

51. Dluhy na církevních budovách

Mám velkou radost z toho, že chcete oddlužit církevní budovy. Kolik se jen mohlo ušetřit, kdybychom takto postupovali i v předchozích letech. Není třeba, abychom se každým rokem zadlužovali kvůli modlitebnám. Pokud každý z členů církve splní svou povinnost, dokáže si něco odříci a uskrovnit se pro Pána Ježíše, pak modlitebny budou bez dluhů a projeví tím svou úctu k Bohu. CS 259.1

Místa pro konání bohoslužeb, která jsou Božím majetkem, nemají být zadlužena. Každým rokem se musí spousta liber (psáno z Austrálie) zaplatit na úrocích za dluhy. I když by se tyto peníze daly vhodně použít pro jiné důležité věci, všechny se stále vydávají na splacení dluhů. Jak ubohá a krátkozraká je tato politika. Jak by bylo lepší, kdybychom se snažili potřebné peníze nejdříve shromáždit a církvi bychom předali modlitebny bez dluhů. ... CS 259.2

Pán mi ukázal, že naše modlitebny v Austrálii a na Novém Zélandu by neměly být zadluženy. Takový dluh je v každém případě nedbalostí ve vztahu k Božímu dílu, třeba ze sobeckých pohnutek, když jiným věcem dáváme přednější místo. ... Nejvyšší přednost máme projevit k Božímu stánku. Vše ostatní může být až na druhém místě. Naše zásady nás mají zušlechťovat, povznášet a posvěcovat. Světáctví a chamtivost se projevují ve vztahu rodičů k dětem, příbuzným a přátelům. Peníze se vydaly tam, kde to nevedlo k uctívání Boha, ale způsobilo to jen škodu. Dary se věnovaly dětem, příbuzným či přátelům, zatímco na darech k oslavě Boha se šetřilo a nebyla projevována snaha k dalším obětem. ... CS 259.3

Sebezapření a církevní hypotéky

Každý křesťan by si měl položit otázku: „Miluji Ježíše celou svou duší? Miluji jeho svatostánek? Je má láska k Bohu tak silná, aby mně vedla k sebezapření?“ Když na nás dolehne pokušení poddávat se svým slabostem a sobeckým potěšením, neměli bychom raději říci: „Neutrátím ani šilink či penci pro vlastní uspokojení, pokud na Boží dům bude uvalena hypotéka, anebo pokud budou potíže se splácením dluhů.“ CS 260.1

Nemá být Kristus tím prvním a nejvyšším v našich úvahách? Nemá být základem naší víry a oddanosti? Tomu by se měl podřizovat náš osobní a rodinný život, i naše společenství. Jestliže cele své srdce, své schopnosti, život i lásku plně podřídíte Bohu, stane se i Bůh vrcholem vaší služby, a také ve vás se projeví smysl pro to, co znamená stát se partnerem Ježíše Krista na svatém základě. Pak ani budova, která se postaví k uctívání Boha, nebude zadlužena. Pokud byste něco podobného připustili, pak se musíte cítit tak, jako byste zapřeli svou víru. – Letter 52, 1892 CS 260.2

Dluhy církve zneuctují Boha

Pokud je naše církev zatížena dluhy, pak to zneuctuje Boha. Taková situace je neudržitelná a ukazuje na špatné vedení od samého začátku až do konce a uráží to Boha nebes. Přečtěte si a na modlitbách prostudujte čtvrtou kapitolu proroka Zachariáše, a také první kapitolu proroka Aggea. Poznáte, jestli se nevztahují i na vás. Pokud jste mysleli jen na sebe a sledovali své sobecké zájmy, pak jste buď zapomněli stavět a budovat, anebo jste stavěli za půjčené peníze a nekonali jste ani sbírky na oddlužení církevních budov. Nechcete se zamyslet nad svými povinnostmi? Rok za rokem plyne, a přesto jste neudělali nic pro zmenšení dluhů. Úroky pohltní prostředky, které se mohly použít na zaplacení dlužné částky. CS 261.1

Proč zůstávají dluhy

Bůh má v církvi také lenivé služebníky. Když ke svatým věcem zůstáváme neteční a ponecháváme je v zanedbaném stavu, pak nekonáme Jeho vůli. Ke změně stávajícího stavu v církvi je třeba více obětavosti a sebezapření. „*Mé jest stříbro a mé jest zlato, praví Hospodin zástupů.*“ (Ag 2,9) Pokud se toto zlato a stříbro využívá k sobeckým účelům, k podpoře vlastní ctižádosti, pýchy, nebo k sobeckým zálibám, jak se také již stalo, pak Bůh je znevažován. CS 261.2

Mohou ti, kteří stojí v čele, usnout a neuvědomovat si, že na současném stavu se podílejí svou lhostejností? Když si Bohem vyvolený lid zkrášluje své domy a investuje Boží peníze do různých věcí k sobeckému sebeuspokojení, jistě ví, že spousta takto vynaložených prostředků mohla být použita na lepší vybavení domu Božího. Prostředky z Boží pokladnice by se neměly používat na úhradu běžných výdajů, protože ty nemohou být požehnány. CS 261.3

Obdržela jsem poselství od Pána. Sbory se musí probudit ze své netečnosti a začít o těchto věcech uvažovat. „*Mé jest stříbro a mé jest zlato, praví Hospodin zástupů.*“ Naše rodiny využívají Boží zlato a stříbro k sobeckým účelům, ale proč neděláme nic pro to, abychom Jeho dům zbavili dluhů? Sbory mají velké dluhy ne proto, že by je nemohly zaplatit, ale pro sobectví svých členů. Touto lhostejností je Bůh zneuctěn. Nebud'te proto zaslepení, vždyť je to vaše povinnost. Bůh vám požehná, pokud Mu dáte první čestné místo a budete usilovat o zaplacení dluhů na modlitebně. – Manuscript 116, 1897 CS 262.1

Je třeba spolupracovat a radit se

Milý bratře,

měl bys vědět, že při své činnosti nemůžeš jednat jen podle svého názoru, ale musíš se sjednotit s názory svých bratří. Udělal jsi chybu, protože jsi jednal příliš nezávisle. ... Váš sbor si může vypůjčit peníze. Ale zasvětil jsi bratry do svých stavebních plánů? Došli jste ke společnému závěru? ... Jediný názor a přesvědčení nejsou v žádném případě směrodatné pro to, kde bude stát modlitebna. Týká se to každého člena sboru, protože nese spoluodpovědnost a kazatel by neměl na tento úkol zůstat sám. ... Toto ponaučení si vezmi k srdci, snaž se poznat názory bratří, nejednej bez jejich rady, názorů a spolupráce. – Letter 49, 1900 CS 262.2

Neomluvitelná nedbalost

Bylo mi ukázáno, že některé sbory svým lhostejným přístupem dělají dluhy a zůstávají zadluženy. V některých případech zůstávají modlitebny stále zadluženy a platí se pouze úroky. To se nesmí stávat. Bůh požaduje od každého svého služebníka, aby projevoval moudrost, taktnost a horlivost pro Pána. Musí dojít ke změně, je třeba skoncovat s dluhy. Sebezapření a sebeobětování vykonají divy při duchovním růstu sboru. Každý člen sboru se má zapojit do práce a pochopit, že je nutné vyjádřit vlastní postoj také aktivní účastí. CS 263.1

Není třeba, aby škola a sbor v ____ nesly tak veliký dluh. To nese svědčí o moudrém správčovství. Bůh nás vyzývá, abychom přijali i svůj podíl na jednání, aby každý, kdo může přinášet oběti, i ten nejchudší člen, přinášel dary ze svého malého majetku. Když nebude chybět tato ochota, pak Bůh otevře své zdroje. Bůh není spokojen s vedením školy. Nepřeje si, aby Jeho dílo bylo zatíženo dluhem. CS 263.2

Kdo v dřívější době nic neudělal, ten bude mít možnost podat hmatatelný důkaz o tom, že uvěřil Božímu slovu a přítomné pravdě. Všichni mohou dokázat svou víru také skutky, bez rozdílu, jestli jsou starší nebo mladí, rodiči nebo dětmi. Víru přivádějí k dokonalosti skutky. Nacházíme se na konci dějin lidstva. Je ale málo těch, kteří si to uvědomují, protože svět se vetřel mezi Boha a člověka. – Letter 81, 1897 CS 263.3

Stavba modlitebny a školy v Avondale

Mnoho věcí se dá dokázat pomocí společného a trvalého úsilí. Byl stanoven termín otevření školy. Naši bratři, kteří měli na starosti ubytovnu, už počítali s odložením termínu. Byli tím velmi zklamaní, protože si přáli, aby škola byla otevřena, ale stále zůstávalo mnoho nedokončeného. Naše fondy byly vyčerpány, a proto došli k závěru, že není možné vše stihnout do stanoveného termínu. Nechtěli jsme se však s tím smířit a řekli jsme si, že musíme školu v původním termínu dokončit. Celou záležitost jsme předložili sboru a žádali jsme je o dobrovolné pracovníky. Nabídlo se třicet mužů i žen. Přesto, že to pro ně bylo velmi náročné, každý den se tito lidé zapojili do práce, až se celá stavba dokončila, upravila a vybavila vnitřním zařízením ke dni, kdy se měla otevřít. CS 263.4

Při stavbě modlitebny nadešla další zkouška víry i vztahu. Stáli jsme před rozhodnutím, co máme udělat, protože jsme museli překonávat jen samé překážky. Někteří říkali: Dokončíme malou budovu, a až budou peníze, dokončíme velký sál, protože za tohoto stavu je dokončení nemožné. Jiní zase říkali: Počkejme, až budou peníze, a pak postavíme prostornou budovu. Souhlasili jsme s druhou variantou. Ale té noci jsem přijala slovo Páně: „Nečekejte, ale hned začněte stavět.“ *CS 264.1*

Rozhodli jsme se tedy vykonat první krok víry a pustili jsme se do díla. Další den pak přišla z Jižní Afriky směnka na dvě stě liber. Byl to dar od bratra a sestry Lindsay z Kapského Města na stavbu modlitebny. Naše víra prošla zkouškou, my jsme se rozhodli začít, a nyní jsme přijali od Pána dar pro začátek. *CS 264.2*

S touto podporou se práce už opravdu rozběhla. Školní rada nám poskytla pozemek a sto liber. Dalších dvě stě liber jsme dostali z konference unie, a také členové sboru dávali podle svých možností. Pomáhali i přátelé, kteří nebyli dosud členy sboru, stavebníci nabídli svůj čas, což bylo stejně tak dobré jako peníze. *CS 265.1*

Dílo jsme s úspěchem dokončili a teď máme překrásnou modlitebnu pro čtyři sta lidí. Děkuje-
me Pánu za to, že ji máme a můžeme Její chválit. On stál při nás při všech úskalích, kterými jsme procházeli. Když se nahromadily potíže, svolal bratr Haskell, který byl vedoucím stavby, dělníky a všichni se vroucně modlili, aby Bůh požehnal jim i stavbě. Pán jejich modlitby vyslyšel a stavba byla dokončena za sedm týdnů. – RH Nov. 1, 1898 *CS 265.2*

52. Vyhněte se dluhům na našich institucích

Bůh si nepřeje, aby Jeho dílo bylo ustavičně zatíženo dluhem. Jestliže je třeba, aby byly budovány nové budovy nebo jiná zařízení pro některou instituci, varujte se toho, abyste nepřecenili své možnosti. Raději se vzdejte některých plánů, dokud nebude otevřena cesta k tomu, aby se to mohlo vybudovat bez velikých dluhů a placení úroků. *CS 266.1*

Budovy nakladatelství byly vybudovány z vkladů našeho lidu a tím bylo umožněno, aby další prostředky byly věnovány k podpoře různých od-větví díla v jiných polích a pomohly se udržet v chodu jiné instituce. To je správné. V tomto směru nebylo vykonáno nic přehnaného. Pán to všechno vidí. Avšak podle světla, které mi dal, měli bychom vynaložit veškeré úsilí k tomu, abychom byli zbaveni dluhů. *CS 266.2*

Budovy nakladatelství

Vydavatelské dílo bylo budováno se sebezapřením a mělo být vedeno dle přísných ekonomických pravidel. Otázka financování může být vyřešena i při nedostatku prostředků. Pracovníci budou souhlasit i s určitým snížením mezd. Tuto zásadu mi Pán zjevil k projednání v našich institucích. Když je málo prostředků, měli bychom ochotně omezit své nároky. *CS 266.3*

Publikace by měly být správně oceněny a pak všichni v našich vydavatelstvích by měli usilovat o šetrnost v každém možném směru, i kdybychom pokračovali za ztížených okolností. Všimněte si i malých vydání. Napravte každou trhlinu. Právě ta malá vydání nakonec vedou k těžkým ztrátám. Posbírejte všechny drobtý, aby nic nepřišlo nazmar. Neztrácejte chvíli zbytečným mluvením, promarněné minuty zmaří celé hodiny. Vytrvalá pilnost a víra budou vždy korunovány úspěchem. *CS 266.4*

Někteří se domnívají, že je to pod jejich důstojnost dbát o malé věci. Myslí si, že je to důkazem omezeného smýšlení a lakomství. Avšak nepatrné trhliny potopily již mnoho lodí. Nic, co by mohlo posloužit k dosažení cíle, by nemělo být promarněno. Nedostatek šetrnosti jistě zavede naše instituce do dluhů. I když snad obdržíme mnoho prostředků, nakonec je můžeme využít v drobných vydáních v dalších odvětvích díla. Šetrnost není lakomstvím. *CS 267.1*

Každý zaměstnanec nakladatelství by měl být věrným strážcem a bdít, aby se nic nepromarnilo. Všichni by měli pozorovat svá přání, která si vyžadují investice. Některé lidé žijí lépe ze čtyř set dolarů ročně než jiní za osm set. Právě tak je to s našimi institucemi; někteří pracovníci se mohou uživit s mnohem menším kapitálem než jiní. Bůh chce, aby všichni zaměstnanci uměli šetřit, zvláště aby byli dobrými hospodáři. – 7T 206-207 *CS 267.2*

Úspora nákladů odpovědným řízením sanatoria

Prvořadým úkolem vedoucích pracovníků v našich ústavech je hledání možností úspor, abychom neupadali do dalších dluhů. Jejich moudrost se musí projevit v obchodních záležitostech. Peníze se musí využít co nejlépe a správné vedení ušetří spoustu dolarů. *CS 267.3*

Dokud nemáme zajištěn dostatek prostředků, neměly by se provádět výdaje. Mnozí z vedení by se měli vyvarovat dluhů. Možná, že různé zkrášlování budov působí zbytečné náklady. Jsou větší-nou důsledkem uskutečňování představ vkusu. *CS 267.4*

Každý by měl být tvůrcem hodnot

Každý by se měl větší mírou podílet na šetření než na plýtvání. Řekněte každému, kdo by byl ochoten spotřebovat více prostředků, než je vytvořeno, že je vaší povinností šetřit všude, kde je to možné. Nemůžete si dovolit výstřednosti. Nemůžete připustit, aby se platilo za zbytečnosti. *CS 268.1*

Od nejvyššího k nejmenšímu, všichni Boží pracovníci se musí učit hospodárnosti. Každý, kdo se zapojil do Boží služby, musí být nejen uživatelem, ale i tvůrcem hodnot a ovládat svou náklonnost ke zbytečnému utrácení. Uvědomte si velikost svého poslání, omezte nekřesťanské sklony

a nevydávajte peníze pro sebeuspokojení. Propočítejte si, zda hodnota zboží, které si přejete koupit, odpovídá jeho ceně. CS 268.2

Zde je výborná možnost pro každého, aby poznal, kde je jeho místo. Každý by měl nějakou hodnotu vytvářet. Kdo se zapojil do Božího díla, má ochotně pomáhat, kde je to zapotřebí. Jeho náklady by měly být co nejmenší. Mohou nastat okolnosti, kdy bude třeba každý dolar na podporu Božího díla. CS 268.3

Měli bychom bedlivě zvážit zaměstnávání pomocníků při práci ve sborech i v misii. Vedoucí pracovníci v našich ústavech by měli být poctiví a prozíraví. Často se však dopouští chyb a zaměstnávají větší počet pracovníků, než je třeba. CS 268.4

Zaměstnanci jsou součástí podniku

Pomocníci v našich institucích by měli jednat tak, jako by byli součástí podniku. Neměli by si myslet, že stačí pracovat jen určitý počet hodin denně. V případě potřeby by měli pomáhat ochotně i s radostí a ve vlastním zájmu by se měli podílet na úspěchu instituce, pro kterou pracují. Pak i ostatní projeví zájem a svědomitě se zapojí do podpory díla. CS 268.5

Kristus řekl: „*Zbeřte ty drobtý, které zůstaly, ať nezhyňou.*“ (J 6,12) Podle tohoto ponaučení by měli jednat všichni v našich institucích, bez ohledu na to, jaké místo zastávají. Dbejte na to, ať nepřicházíme o žádnou duchovní nebo světskou hodnotu, kterou nám uděluje Pán. Hospodárnost by měli uplatňovat především vedoucí pracovníci a přenášet ji na své podřízené. Také rodiče mají vést své děti slovem i příkladem k šetření v maličkostech. Mnoho rodin žije stále v chudobě, protože své peníze utrácí hned, jak je dostanou. CS 269.1

Ekonomické zásady by se měly uplatňovat v našich sanatoriích již u kuchaře. Ten by neměl plýtvat potravinami. CS 269.2

„V pracech neleniví“

Inspirované slovo nám říká, že máme být „*v pracech neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužící*“ (Ř 12,11). Kdo pracuje v našich sanatoriích, měl by plnit své úkoly se zájmem a upřímně. Jestliže se pomocníci nenaučili jednat rychle, měli by to rychle napravit, jinak by se jim musela snížit mzda, aby odpovídala jejich vykonané práci. Ošetřovatelky a pomocný personál by se měli den ode dne zlepšovat po všech stránkách. Měli by si i vzájemně pomáhat, aby se stali prodlouženou a pomáhající rukou Páně. Ti, kteří jsou přirozeně pomalejší, by se měli sami snažit o nápravu, aby svou práci vykonali rychleji a stejně kvalitně. ... CS 269.3

Ti, kteří dostávají za svou práci zaplacení, měli by ji vykonávat včas. Měli by vytvářet hodnoty podle toho, jak je spotřebovávají. Když se tomu naučí, pak budou stále dokonaleji vykonávat svěřenou práci a budou schopni zastávat i jiná pracovní místa. – Letter 87, 1901 CS 270.1

Hospodaření ve škole

Pokud nechceme na školách zvýšit školné, pak musíme za všech okolností jednat hospodárně, abychom se nezadlužili. Upozornili mě na to v Evropě, a proto vás s tím seznamuji. Problém, jak dostat školy z dluhů, bude stále aktuální, pokud nepřistoupíme na rozumnější rozpočty. Je možné zvýšit poplatky podle prospěchu studentů, nechat rozhodovat o stravování ty, kteří ví, jak je třeba hospodařit a šetřit. Je třeba zapojit lidi s nejlepšími schopnostmi a podle toho je také finančně odměňovat. Podstatné však je – vyžadovat maximum. Dodržíme-li toto opatření, dluhy na školách neporostou. ... CS 270.2

Spolupráce se studenty

Někdo snad řekne: „Budeme mít méně studentů.“ To se může stát, ale ti, kteří si váží svého času, poznají důležitost pilné práce, která je uschopní k zastávání důležité profese. Pokud jsou studenti nabádáni, aby se obraceli k Pánu jako k jedinému o radu, jak to učinil i Daniel, pak jim dá znalosti i moudrost. Všichni se pak stanou zdrojem světla. Hovořte o těchto věcech i se studenty. Ze-

ptejte se jich, kdo z nich je ochoten si něco odříci a přinést i vlastní oběť na vyrovnaní současného dluhu. Je potřebné, aby na studenty nebyl činěn nátlak. *CS 270.3*

Bůh pomůže ředitelům našich škol, aby náklady nepřesáhly příjmy, a aby nemuselo dojít k zavření školy. Neměli jsme dosud tolik schopných lidí na vedení ekonomiky škol. To však bude Bůh vyžadovat na vedoucích. Je třeba zbavit se všech zbytečných ohledů a shovívavosti. Když budou takto postaveny zásady Božího slova pro naše školy, pak bychom je měli brát vážně a nepřipustit zvyšování dluhů. – Letter 137, 1898 *CS 271.1*

Řízení ekonomiky školy

Zvláště ředitelé škol musí přísně dbát na dodržování rozpočtu a vyznat se v účetnictví. Musí se vést záznamy o všech školních výdajích. Nesmí se překračovat školní fondy a je nutné učinit vše pro zvýšení významu a pověsti školy. Finanční prostředky, vložené do našich výchovných ústavů, musí být vynaloženy účelně. Veškeré finanční operace našich škol musí být průhledné. Musí se přísně dodržovat zásady našeho Pána, i kdyby neodpovídaly chápání člověka. ... *CS 271.2*

Kdybyste měli pokušení využít peníze, určené pro školu, na jiné účely, které by pro školu nebyly přínosem, pak to musíte rozhodně zamítnout. Může však nastat i doba, kdy nebudete pouze kritizováni, ale také povoláni k odpovědnosti. Kdo je váš účetní? Kdo je váš pokladník? Kdo je váš obchodní ředitel? Je poctivý a má odpovídající schopnosti? Může se stát, že peníze budou použity k nesprávnému účelu, a člověk si ani neuvědomuje, jak k tomu mohlo dojít. Ale také je možné, že škola vykazuje trvale ztráty, protože nehospodáří správně. Tyto ztráty by si měli uvědomovat ti, kteří mají zodpovědnost. Měli by se též starat o nápravu. Proč se však dluhy stále zvyšují? Všichni, kteří mají za školu odpovědnost, by měli každý měsíc vyhodnocovat finanční situaci školy. – Manuscript 65, 1906 *CS 271.3*

Vyhýbejte se dluhu jako malomocenství

Ve škole je třeba dodržovat ekonomické zásady. Do školy přicházejí většinou žáci z domovů, které nebyly nijak zkrášlovány a byli zvyklí jíst prostou stravu bez velkého počtu chodů. Jsou zvyklí mít v poledne prosté, ale vydatné jídlo. Bylo by pro ně lepší, aby večer jedli něco obyčejného. Je třeba vycházet z ekonomických možností, jinak by se dluh stále zvyšoval. Pochopte to, vyhýbejte se rostoucím dluhům jako malomocenství. – Letter 60, 1896 *CS 272.1*

53. Špatný výpočet nákladů

Lidé jsou nerozvášní a bojí se věci posuzovat v širších souvislostech. Myslím si, že na vše působí vnější okolnosti. Při práci si nesesnou a nespočítají si, jestli jim budou stačit na dokončení stavby prostředky, které mají. Dokazují tím jen svou neznalost a musí se ještě mnohému učit. Jejich sebevědomí je přehnané a dopouštějí se mnoha omylů. Ale některé škody se již nikdy nedají napravit. *CS 273.1*

Mám na mysli případy těch, kteří se sami považovali za schopné pro založení a vedení sanatoria. Provázely je problémy, a když se zadlužili, žádali Lékařskou misijní společnost, aby za tuto neúspěšnou instituci přijala finanční závazky. ... Převzetím bankrotujícího sanatoria utrpěla Lékařská misijní společnost značné ztráty. Avšak ti, kteří vedli sanatorium, začali chytračit a požadovali, aby se nepsalo o jejich neúspěchu. To uráželo slušné lidi. *CS 273.2*

Kdyby se tito lidé zasvětili Bohu, mohli být prospěšní, museli by se však pokorně sklonit, postupovat třeba pomaleji, ale rozumně a nedošlo by k zadlužení. Dopustili se chyby, protože nezvolili správný postup. Když se dostavily těžkosti, projeví svou neschopnost v řízení. Pomoci se dožadovali až tehdy, když se dostali do finančních tlaků, ale stále si nepřipouštěli, že to je důsledek jejich jednání. *CS 273.3*

Ti, kteří takovým lidem pomohou dostat se z těžkostí, mají pokušení spoutat je závazky natolik, že se pak často považují za otroky. Těžko se pak vyhnou pověsti podniku se špatným vedením. *CS 273.4*

Mám vyřídit těm, kteří se dostanou do dluhů: Pokud jednáte správně, nevzdávejte se. Ze všech sil se snažte sami zvládnout situaci. Nespojujte se s institucí, která se dostala do potíží, ani se společnostmi, která je sama velmi zadlužená. Pro každé sanatorium je nejlepší, když je za svůj chod samo odpovědné. *CS 274.1*

Ti, kteří nesou v sanatoriu odpovědnost, by měli být prozíraví. V některých obdobích se příjmy sníží, a pak by měli jednat moudře a s rozvahou. Měli by si prostudovat Kristovu radu o stavbě věže a pak ji uvést do praxe. Prozíravost je mnohem cennější než řešení důsledků špatného řízení, když se zanedbá moudrá úvaha a vedení se dopustí jasného omylu. Každý vedoucí, který zanedbá své povinnosti, anebo neumí řídit, by měl být odvolán. Je třeba, aby řídicí funkce zastávali ti, kteří si dovedou poradit ve svízelné situaci a nedochází tak k problémům. *CS 274.2*

Všichni, kteří pracují v našich ústavech, by se měli sklánět před Bohem. Měli by prosit Boha, aby je vedl k moudrým a ekonomicky správným rozhodnutím, aby se ústavy stabilizovaly a přinášely ovoce k Boží slávě. Nespolehejte se na člověka, ale obraťte svou pozornost k Ježíši. Modlete se a také na modlitbě děkujte. Pak můžete mít jistotu o svém důvěrném vztahu ke Kristu. – Letter 199, 1901 *CS 274.3*

Dluhy vzniklé rozšířením sanatoria

Bratře ____, není moudré se zadlužit. Jsi inteligentním člověkem a není potřebné, abych ti to připomínala. Dluh je břemeno, které svazuje a trápí. Nepovažuji za správné koupit další pozemek blízko ____. Byl na tebe činěn nátlak nad rámec tvých možností, abys postavil a vybavil v ____ sanatorium. Bylo by lepší, kdyby se nestavělo tak velké. Vždy jsem považovala za správnější změnit plány na menší stavbu. Pokud by se získaly prostředky a byly by potřebné další prostory, mohou se přistavět. Také vnitřní vybavení by nestálo tolik peněz. – Letter 158, 1902 *CS 274.4*

Svedení špatným předběžným projektem

Budeme-li vycházet z ponaučení Páně, budeme mít možnost koupit za přijatelnou cenu pro potřeby sanatoria pozemky i s budovami, které bude možné využít i s okolními okrasnými stromy. Bylo mi nabídnuto několik takových míst. Bylo mi ukázáno, že bychom měli některé z těchto velkorysých nabídek zvážít. ... *CS 275.1*

Je třeba vybrat takové, na nichž by se neprováděly úpravy ani přístavba. V takových případech musíme dbát na to, aby se nevybralo to, co bude nutně vyžadovat velké náklady. Snadno bychom mohli upadnout do dluhů z nedostatku zkušeností a špatně provedeným předběžným projektem, protože přestavba a další vybavení bude stát dva až třikrát více, než kolik bylo uvedeno v původním projektu. – Manuscript 114, 1902 *CS 275.2*

Kalkulace pouze z projektovanými výnosy

Prezident společnosti by měl úzce spolupracovat s obchodním ředitelem, který má dbát na to, aby výdaje nepřekročily příjmy. Má poznat hlavní souvislosti, aby nedošlo k zadlužení jako v Battle Creeku, kde k takovému stavu vůbec nemuselo dojít. Je to důsledkem toho, že lidé se nepodřizují Božím zásadám. Pokud by vycházeli z Božích norem, dílo by se rozvíjelo harmonicky. Když se však temperamentní lidé na vedoucích místech vymykají Boží kontrole, pak instituce je ohrožena. Jejich temperament je totiž svádí, aby kalkulovali s projektovanými výnosy jako s penězi, které už vlastní. – Manuscript 106, 1899 *CS 275.3*

Uspěchané stavby bez moudré konzultace

Zvláštní schopnosti vyžaduje stavba sanatoria od zahájení stavby až do jeho zprovoznění, i když se jedná o soukromé sanatorium. Dříve, než se začne stavět, měli by se bratři poradit se zkušeným odborníkem a zvolit správný postup. Sanatorium v ____ musí být postaveno, ale správným způsobem. Některé podniky přinesly rozčarování, když někdo vzal na sebe odpovědnost a pak udělal velké chyby, což mělo velmi negativní vliv na šíření pravdy. *CS 276.1*

Každý, kdo má zájem o stavbu sanatoria, by se měl poradit s bratry, kteří mají na starosti stavby v různých misijních polích. Nemůžeme se nechat ovlivňovat ohledně potřeby lékařské služby ve městech cizími lidmi, protože naším vůdcem a ochráncem je Bůh. ... *CS 276.2*

Mám říci naším bratřím, ať jsou kdekoliv: Začínajte se stavbou nových institucí jen tam, kde je to opravdu nutné, jinak velkou tíhu dluhů ponesou jen naši lidé. – Letter 5, 1905 *CS 276.3*

54. Jdeme vpřed s vírou

Neměli bychom vždy pokládat za nejvhodnější plán začínat stavbu až ve chvíli, kdy budeme mít v ruce finanční prostředky na dokončení celého projektu. Při budování svého díla Pán vždy nevysvětluje všechno detailně svým služebníkům. Někdy zkouší důvěru svého lidu a nechává je jít ve víře vpřed. Často je přivádí do úzkostí a zkoušek, a nechává je jít vpřed i tehdy, když se jejich nohy dotýkají vod Rudého moře. A právě ve chvíli, kdy k Němu vystupují v opravdové víře modlitby Jeho služebníků, Pán před nimi otvírá cestu nových a nečekaných možností. *CS 277.1*

Pán si přeje, aby Mu Jeho lid v těchto dnech věřil, že chce pro ně připravit tak slavné věci, jako vykonal pro dítky Izraele na jejich pouti z Egypta do Kanaánu. Měli bychom mít hlubokou víru, která neváhá jít vpřed a řídit se Jeho radami ani ve chvíli, kdy doléhají největší těžkosti. „Jděte vpřed!“ Tak zní Boží příkaz Jeho lidu. *CS 277.2*

Musíme si zachovat víru a radostnou poslušnost, jestliže chceme splnit Boží požadavky. Když je nutné začít s misijní prací tam, kde bude účinná, pak by tam měl Jeho lid s vírou začít pracovat. Svým zbožným jednáním, svou pokorou, svými modlitbami a opravdovým úsilím by se měli snažit ukázat lidem, že Bůh chce mezi nimi vykonal velké dílo. Božím záměrem bylo, aby sanatorium v Loma Lindě bylo ve vlastnictví našeho lidu, a to způsobil v době, kdy se nakupily hromady problémů, které se nedaly snadno zdolat. *CS 277.3*

Na jedné straně jsou soukromé zájmy a snaha o dosažení vlastních osobních cílů. Avšak rozšiřování Božího díla na zemi je něco jiného. Pokud Bůh zjeví svůj záměr, aby byla koupena určitá nemovitost pro pokrok Jeho díla, ať již se jedná o vybudování sanatoria, školy, nebo jiné instituce, pak umožní i realizaci tohoto záměru, jestliže zkušené lidi projeví svou víru a důvěru v Jeho plán, půjdou vpřed a využijí příležitosti, které jim připravil. I když se nemáme snažit od nikoho získávat majetek násilím, měli bychom být bdělí a vystihnout příležitosti, které se nám vyskytují, a přitom pokračovat v plánování budování díla. Když se nám to podaří, tak bychom měli vynaložit veškeré úsilí k získání dobrovolných darů Božího lidu pro podporu těchto nových institucí. – 9T 271-272 *CS 278.1*

Nebezpečí extrémů

Je správné půjčit si peníze v tom případě, když víme, že podle Boží vůle se má dokončit započaté dílo. Neměli bychom zůstat v nečinnosti a ještě více komplikovat dílo jen proto, že si nechceme půjčit peníze. Bylo chybou, když se dělaly dluhy, a při tom bylo možno ještě nějakou dobu počkat. Ale zde je nebezpečí dalšího extrému. Nemáme vytvářet takové situace, kde by došlo k ohrožení zdraví nebo díla. Měli bychom jednat citlivě. Musíme udělat to, co je třeba vykonal i za cenu, že se peníze půjčí a pak se musí splácet i s úroky. – Letter 111, 1903 *CS 278.2*

Předcházení omylům na obou stranách

Nyní stojíme před otázkou, zda se máme pokusit zajistit místa, která se nám zdají výhodná jak cenově, tak i svou polohou, a to i v případě, že nemůžeme říci, odkud na to vezmeme peníze? Bratři ____, ____ a další se staví proti dalšímu zadlužování. Nemohu vám říci, za jakých okolností bychom neměli koupit pozemek, k němuž nás Pán, jak se zdá, přivedl, když jedinou překážkou jsou jen peníze na hotovost, a tento obnos bychom podle Boží prozívatelnosti mohli brzy zaplatit. Měli bychom se vyvarovat omylů na obou stranách. – Letter 167, 1902 *CS 279.1*

Brzda pokroku

Představa, že sanatorium by se nemělo otevírat dříve, dokud nebudou zaplacen dluhy, by se mohla stát brzdou pokroku. Na stavbu shromažďovací místnosti jsme si půjčili peníze a předpokládali jsem, že něco by se mělo vykonal ihned. Byla to naše povinnost, abychom splnili Boží příkaz. Ti, kdo měli zájem na postupu díla, si půjčili peníze a zaplatili úroky, aby pomohli uvést do provozu školy, sanatoria a postavit modlitebny. Takto zřízené ústavy a sborové stavby získaly mnohé pro

pravdu. Tím vzrostly příjmy z desátků a další se stali Kristovými spolupracovníky. – Letter 211, 1904 *CS 279.2*

Ztráta z nedostatku víry

Bůh klade na nás stále vyšší požadavky. Církev se nemůže zříci svého poslání a odpírat Bohu poslušnost. Na různých místech je třeba postavit modlitebny. Je možné považovat za ekonomické, abychom v našich městech nepřipravili místa k bohoslužbám, kde by se Spasitel mohl setkávat se svým lidem? Nedávejme tím najevo, že to je velmi obtížné a nákladné, abychom umožnili přijetí nebeského hosta. *CS 279.3*

Když se skláníme nad plány, potřebujeme Boží moudrost. Nesmíme dělat zbytečné dluhy, ale k tomu bych také chtěla říci, že ne vždy máme k dispozici již při zahájení stavby celou částku na její dokončení. Často se musíme nechat vést vírou a jednat co nejšetrněji. Jen ztráta víry je příčinou toho, že neprožíváme naplnění Božích zaslíbení. Musíme pracovat, modlit se a věřit. Musíme postupovat s odvahou, horlivě, důvěřovat Pánu a říci: „*Nebudeme se bát ani strachovat.*“ (Dt 1,21) – RH Sep. 7, 1905 *CS 280.1*

55. Slova od božského Rádce

Nedávno jsem měla noční vidění, kterému předcházelo pracovní setkání. Projevy na těchto setkáních vyjadřovaly spíše lidské než božské vlastnosti. Uvažovalo se o zdravotní práci v _____. Byly zde předloženy plány, které přesně nevystihovaly požadovanou situaci a bylo třeba je přepracovat. Generální konference byla požádána o záruku na částku okolo dvaceti tisíc dolarů, anebo o převzetí zodpovědnosti za tuto částku na výstavbu sanatoria v _____. Poněvadž starší _____ nesouhlasil s tímto dodatečným závazkem Generální konference, byl za to některými kritizován. Za stávající situace se domníval, že není Boží vůlí, aby Konference byla zatížena takovým závazkem. Vážím si rozhodnutí staršího _____ v této záležitosti. CS 281.1

Ale abych se vrátila ke shromáždění. Byl přítomen i jeden z našich dřívějších poradců, který nám sloužil Božím slovem. Řekl: „Pán nebude oslaven tím, když na Generální konferenci vložíte břemeno dluhu. V minulosti zvláštním způsobem zlomil tíhu dluhu, který tak dlouho zatěžoval Jeho lid. Konference se nesmí znovu vydat stejnou cestou, kterou už jednou opustila.“ ... CS 281.2

Někteří dosud nepochopili Kristovo ponaučení ohledně stavby věže. Zeptal se: „*Nebo kdo z vás jest, chtěje stavěti věž, aby prvé sedna, nepočel nákladu, má-li to, nač by ji dokonat? Aby snad, když by základ položil, a dokonati nemohl, všichni, kteří by to viděli, nepočali se posmívati je-mu, řkouce: Tento člověk počal stavěti a nemohl dokonati.*“ (L 14,28-30) Tomuto varování se nevěnovala pozornost. CS 281.3

Pokud mají lidé ve vedení narychlo založit nějaký nový ústav, pak tento záměr je nejen proti zájmu Božího díla, ale i proti zájmu lidí, kteří ve své lidské moudrosti chtěli postupovat příliš rychle. Boha neoslavují ti, kteří se pokoušejí jít rychleji, než je On vede. Pak následují komplikace, finanční potíže a svízelné situace. Pán si nepřeje, aby se Jeho následovníci dopouštěli stále stejných chyb. Výsledky podobných akcí v minulosti Jej neoslavují. – Manuscript 144, 1902 CS 282.1

Neměly by se opakovat dřívější chyby

Některých se zmocnila pošetilost a vedla je ke zbytečnému vydávání prostředků do projektů, které nebudou přínosem. Kdyby se tyto peníze použily podle Boží vůle, povzbudilo by to věřící k uskutečnění toho, co je třeba dokončit před příchodem Páně. Nesprávné používání prostředků zdůvodňuje oprávněnost Božích varování, že Jeho dílo nesmí být vázáno na lidské projekty, ale musí splňovat cíle, které posílí Jeho dílo. CS 282.2

Špatným plánováním se církve zatížila dluhy. To se už nesmí opakovat. Ti, kteří mají zodpovědnost, mají jednat uváženě a nezatěžovat Boží dílo dalšími dluhy. Nikdo nesmí jednat neuváženě, lhostejně, bez odborných znalostí a spoléhat se na to, že vše dobře dopadne. – 7T 283-284 CS 282.3

Zbavte se dluhů

Bůh si přeje, abychom se poučili z minulých chyb. Jistě Mu není milé, že Jeho instituce jsou zatíženy dluhy. Prožíváme dobu, kdy musíme dílu vtisknout určitý řád a nestavět zbytečně velké a nákladné budovy. CS 283.1

Nesmíme upadat do minulých chyb a dělat stále nové dluhy. Raději bychom se měli snažit zbavit naše instituce zadluženosti. Naše sbory by nám v tom měly pomáhat. Do díla by mohli investovat své prostředky členové církve, jimž Bůh svěřil svůj majetek, a tak by svými dobrovolnými dary mohli podpořit dílo. Pán vás žádá, abyste radostně přispěli svým dílem z prostředků, které vám svěřil, protože jste se stali správci Jeho majetku. – RH Aug. 13, 1908 CS 283.2

Přijde doba reformace majetku

Až budeme opravdu hledat Pána, vyznávat své hříchy a nastane tolik potřebná reformace, pak se projeví horlivost i ochota ke štědrosti. Projeví se Boží odpouštějící láska a budou věnovány prostředky k vyrovnání dluhů pro naše instituce. – 8T 89 CS 283.3

K dalšímu studiu

Vedení školy a finanční záležitosti: 6T 206-218

Dluh v dánském sanatoriu: 6T 463-467

Pomoc našim školám: 6T 468-478

Rozvážnost při stavbách: 7T 90-94

Výhoda skromných začátků: 1T 558, 559

Plán pomoci při likvidaci dluhů v institucích: 9T 71, 75; 79, 80, 88; FE 520-524

Vyhýbejte se dluhu jako moru: 6T 211

Vyhýbejte se dluhům jako malomocenství: 6T 217

Stráž proti dluhům jako plot z ostnatého drátu: 7T 236

Skvrna z dluhů; tmavý stín: 6T 217; 216

Rychlost splácení dluhů za misijní literaturu: 2T 628

Snížení zadluženosti církve: 6T 103

Část XII. – Zachraňující dary

56. Závislost na čestnosti člověka

Jedinečný plán na podporu Božího díla, zjevený v evangeliu, je závislý na čestnosti člověka. Pokud člověk obrátí svůj zřetel na oslavu Boha, pak Mu také odevzdá díl, který Bůh od něho požaduje. Když se podíváme na Golgotský kříž a na Spasitele světa, který se pro naši záchranu stal chudým, abychom my Jeho chudobou mohli zbohatnout, pak budeme přesvědčeni, že své poklady si neuložíme na zemi, ale v nebeské bance, která nikdy nezbankrotuje. Bůh poslal Ježíše na tento svět a nám je položena otázka: Jakými dary a obětmi můžeme vyjádřit svou vděčnost a ocenit Jeho lásku? „*Darmo jste vzali, darmo dejte.*“ (Mt 10,8) CS 287.1

Jak usilovně by měl každý správce přinášet své dary do Boží banky a snažit se, aby snad jeho dar nebo desátek nebyl menší. Komu vlastně slouží? Komu přináší své oběti? Jen tomu Jedinému, protože od Něho přijímá všechno dobré. Ať tedy nikdo z nás, kteří přijímáme Kristovu milost, svým jednáním nezapříčiní, aby se za nás andělé museli stydět, a aby se ani Ježíš nemusel stydět za to, že nás nazývá svými bratry. CS 287.2

Máme snad projevovat svůj nevďek a lakomství při darech na Boží dílo? Ne, ne! Odevzdejme se cele Ježíši jako „živá oběť“. Vše patří Jemu, jsme Jeho vlastnictvím. Ten, kdo přijímá Jeho milost, kdo se zamýšlí nad Golgotským křížem, ten si nebude klást otázku, jakou částku má dát, ale zjistí, že i ten největší dar není skoro ničím v porovnání s velkým darem, který přinesl jednorozený Syn nekonečného Boha. Prostřednictvím sebezapření najde i ten nejchudší člověk způsob, jak se může odvděčit Bohu. CS 287.3

Hospodaření s časem

Čas jsou peníze a mnozí promarníují vzácný čas, který by mohli využít tím, že by pracovali pro dobrou věc. Pán nikdy neřekne „*to dobře, služebníče dobrý a věrný*“ (Mt 25,21) člověku, který nevyužil svou fyzickou sílu, kterou obdržel od Boha jako vzácný dar, aby mohl získat prostředky na podporu chudých a na dary pro Boha. CS 288.1

Ani bohatí by neměli být spokojeni se svými peněžitými dary. Obdrželi schopnosti, a měli by se před Bohem osvědčit jako Jeho věrní pomocníci při výchově a vedení svých dětí k užitečné práci. Rodiče ani děti nepatří sami sobě, aby mohli nakládat podle své libosti se svým časem i prostředky. Jsou vykoupeni Bohem a Pán požaduje zisk z jejich fyzických sil, které by měli využít a přinést dar do nebeské pokladnice našeho Pána. CS 288.2

Sebezapření a kříž

Kdybychom se zřekli sobectví a správně používali prostředky, které nám byly svěřeny, pak by pokladnice byly plná. Pokud nebudeme nakupovat zbytečnosti, které se nám líbí, pak by do domu Božího mohlo plynout mnoho finančních prostředků. Nikdo nemůže být opravdu štědrý, dokud si nedokáže něco odepřít. Sebezapření a kříž jsou základním předpokladem projevu každého křesťana, který následuje Krista. Ježíš řekl: „*Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sám sebe a vezmi kříž svůj a následuj mne.*“ (Mt 16,24) Uvědomuje si každý křesťan skutečnost, že předpokladem, aby se mohl stát Kristovým učedníkem, je být ochotný k sebezapření, sebeobětování a třeba položit i svůj život, pokud to bude potřebné pro Ježíše, který sám položil svůj život za život světa? CS 288.3

Křesťané, kteří se dívají na ukřižovaného Krista, cítí svůj závazek k Bohu za dar Jeho Syna a to, co jim je drahé, ztrácí pro ně svou cenu. Vlastní-li cokoli lákavého a přitažlivého, bez ohledu na to, jestli to má velkou či malou hodnotu, rádi se toho zřeknou ve prospěch Božího Beránka, který sňal hříchy světa. Pán používá lidské jedince, aby s Ním spolupracovali na spasení hříšníků. CS 289.1

Celá nebesa se aktivně snaží připravit předpoklady k tomu, aby se poznání pravdy dostalo všem národům na celém světě. Ten, kdo se obrátí po přijetí pravdy, ale toto poznání nepředá druhým, nejedná podle Kristových slov. CS 289.2

Není třeba, abychom stále přepočítávali, kolik prostředků bylo dáno na Boží dílo, ale raději uvažujme o tom, kolik prostředků se nedostalo do Jeho pokladnice proto, že jsme se ukájeli ve

svých slabostech a snažili jsme se uspokojovat sami sebe. Není třeba počítat, kolik prostředků bylo vydáno, ale raději odhadněme, kolik lidí zavřelo své oči v neznalosti svých povinností a nesloužili jiným podle svých schopností. *CS 289.3*

Kdyby byl dostatek prostředků v pokladně, mohlo být využito mnoho lidí, kteří by podpořili dílo. Kolik příležitostí mohlo být využito k rozšíření díla Božího podle toho, jak to Jeho prozřetelnost umožňovala! Stovky lidí mohly být využity ke konání dobra v misijních polích, ale nestalo se tak. Proč? Ze sobeckých důvodů zůstali doma. Mají rádi pohodlí, a proto nenastoupili na vinici Páně. Někteří mohli jít do zahraničí, ale chybí na to prostředky. Jiní zase neudělali ani to, co mohli udělat. To je jen část důvodů, proč někteří jsou přepracovaní, zatímco ostatní jsou bez sebemenších starostí. – RH July 14, 1896 *CS 289.4*

Dolar, který mohl někoho zachránit

Pán učinil taková rozhodnutí, aby poselství pravdy bylo pro každého dostupné. Své prostředky však vložil do rukou svých správců, aby podle svých možností nesobecky sloužili a sami z toho prožívali radost. *CS 290.1*

Kolik peněz promrhala úplně bezstarostně naše mládež na různé uspokojování vlastních zálib, bez nichž by se byla jistě obešla. Každý náš dolar patří Pánu. Neměli bychom ho utrácet za zbytečnosti, ale raději bychom jej měli investovat na misijní činnost. *CS 290.2*

Při každém zahájení práce na novém misijním poli narůstají náklady. Máme-li se naučit hospodařit, pak zde máme možnost. Každý, kdo se zapojil do Božího díla, může nyní následovat Spasitelův příklad – Jeho šetrnost a sebezapření. Měl by poznat, že Bůh mu projevil důvěru tím, že mu svěří prostředky, a to ho zavazuje ke správnému využití Božích peněz. Každá pence by měla být investována účelně. Jeden cent se sice zdá jako něco zanedbatelného, ale sto centů tvoří dolar a jeho správné využití může někoho zachránit před smrtí. Kdyby se mohly převést na dílo všechny prostředky, které náš lid promrhal k vlastnímu uspokojení, pak by pokladny nezůstaly prázdné a mohla by se otevřít nová misijní pole po celém světě. *CS 290.3*

Ať se členové zřeknou své pýchy a odloží své ozdoby. Každý by měl mít vlastní misijní pokladničku a uložit do ní každou penci, kterou měl pokušení promrhat pro vlastní uspokojení. Je ale nutné udělat mnohem víc, než jen obejít se bez přebytků. Musíme přinášet oběti v každodenním životě a zřít se těch věcí, které jsou zbytečným přepychem, ale přece jsme po nich toužili. Kazatelé se musí zaměřit na poselství, nemají útočit jen na omezování požitků a okázalého oblékání, ale musí představovat Krista, Jeho život, sebezapření a obětavost. Ať láska, zbožnost a víra zdobí vaše srdce. Pak váš život přinese bohaté ovoce. – „Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists,“ p. 293 *CS 291.1*

57. Slovo k mládeži

Mladým lidem by se mohlo říci mnohé o tom, jak mohou podpořit rozšíření Božího díla tím, že by poznali rady o hospodaření a přinášení obětí. Mnozí si myslí, že se nemusí nijak omezovat, a podle svých příjmů žijí naplno pro své potěšení. Bůh si však přeje, abychom se v této oblasti zlepšili. Hřešíme proti sobě, když holdujeme jídlu, pití a oblékání. Bůh nám nabízí jiný způsob prožití života. Když si odřekneme svá sobecká přání a plně se zapojíme do Božího díla, pak s námi budou spolupracovat nebeské mocnosti a staneme se požehnáním pro lidstvo. *CS 292.1*

I když je mladý člověk chudý, může si svou pílí a smyslem pro hospodárnost ušetřit nějaké peníze pro Boží dílo. Já sama jsem už ve svých dvanácti letech věděla, jak se má šetřit. Společně se sestrou jsme se učily hospodařit. I když jsme vydělávaly jen dvacet pět centů denně, tak jsme z této částky dokázaly ušetřit část na misijní dary. Přidávaly jsme cent k centu, až jsme našetřily třicet dolarů. Po seznámení s poselstvím o brzkém příchodu Pána a výzvě, aby lidé přispěli podle svých možností, považovaly jsme to za poctu, když jsme předaly našemu otci těchto třicet dolarů a požádaly jsme ho, aby je předal na vydávání tiskovin a brožur, které budou šířit poselství těm, kteří ho dosud neznají. *CS 292.2*

Je povinností všech, kteří se seznámí s Božím dílem, aby se naučili hospodařit s časem i s penězi. Kdo se vyžívá ve své lenosti, dává tím najevo, že ho neovlivnila slavná pravda, která nám byla svěřena. Musí se teprve naučit pílí a šetrnosti, a také zaměřit svůj pohled na Boží slávu. *CS 292.3*

Zapři sám sebe a zdokonaluj své schopnosti

Kdo si dosud neujasnil svou představu o využití času a peněz, měl by se poradit s těmi, kteří získali vlastní zkušenosti. Z vydělaných peněz jsem se musela se sestrou oblékat. Peníze jsme pak daly mamince a požádaly jsme ji: „Nakup nám nějaké oblečení, a to, co zbude, dej na misijní činnost.“ Tímto způsobem nás vychovávala vztahu k misijní práci. *CS 293.1*

Dárci úžasně pomáhá přinášení darů, které jsou výsledkem sebezapření. Ovlivňuje to výchovu a pomáhá nám pochopit Ježíšovo dílo. Vždyť On přišel na tento svět konat dobro, prožíval lidská strádání a stavěl se na stranu těch, kteří žili v bídě. Spasitel nesledoval uspokojování vlastních potřeb. V Jeho životě nebyl ani náznak sobectví. – YI Sep. 10, 1907 *CS 293.2*

I děti se mají učit sebezapření

Pokud rodiče přinášejí oběti pro šíření Božího díla, měli by i své děti vést k tomu, aby se na něm podílely. Děti by se měly naučit projevovat svou lásku ke Kristu tím, že si odřeknou nakupování různých drobností, za které se zbytečně vydává spousta peněz. Tento systém by se měl zavést v každé rodině. Je třeba jednat taktně, což je velmi prospěšné pro výchovu dětí. Budou-li všechny malé děti přinášet své oběti pro Pána, jejich dary budou jako malé pramínky, které se spojí a vytvoří celou řeku. *CS 293.3*

Pán se s radostí dívá na tyto děti, které si odříkají proto, aby Mu mohly přinést dárek. Měl radost z drobných mincí vdovy, které vložila do pokladny, protože je dávala s láskou. Spasitel poznal, že si musela odříci, když chtěla přinést tento dar. O to větší byla její oběť, která byla vzácnější než velké dary boháčů, protože jejich dary jim nezpůsobily žádnou újmu. Jistě Ho potěší, když se tito malí uskrovní proto, aby se mohli stát Jeho spolupracovníky. Vždyť On je bral do své náruče, žehnal jim a miloval je. – RH Dec. 25, 1900 *CS 293.4*

Ved'te si záznamy o příjmech a výdajích

Během studia je třeba, aby získané poznatky byly využity v praxi. Mládež by se měla již od dětství učit řešit skutečné problémy. Musí se naučit vést záznamy o vlastních příjmech a výdajích. Naučte je, jak mají hospodárně používat své peníze. Nezáleží na tom, jestli je vydržují rodiče, anebo žijí z vlastního výdělků. Ať si chlapci i děvčata sami vybírají své oblečení, knihy i další potřeby.

Povedou-li si sami záznamy o svých příjmech a výdajích, pak se naučí poznávat hodnotu peněz, a jak je nutno s nimi hospodařit. *CS 294.1*

Tímto způsobem se naučí rozlišovat lakomství od pravé šetrnosti a rozhazování. Budou-li správně vedeny, osvojí si zásady dobročinnosti. Mládež se tak naučí dávat ne z okamžitých citových pohnutek, ale pravidelně a systematicky. – Ed 238, 239 *CS 294.2*

Přijímání satanových návrhů

Satan nás nabádá, abychom dávali přednost pozemským věcem před duchovními. Mnoho rodin přispívá malými částkami na Boží dílo, ale jsou ochotni utratit peníze za drahé bytové doplňky a nákladné oblékání. Kolik peněz se utratí za jídlo, které může mít i škodlivé důsledky, kolik peněz za dárky, které pro nikoho nejsou užitečné! *CS 294.3*

Mnozí utratí spoustu peněz za fotografie, které pak dají svým přátelům. Fotografování se velmi rozmáhá a podporuje určitou formu modlářství. Jak by bylo Bohu příjemnější, kdyby tyto prostředky byly vloženy do publikací, které by přiváděly ke Kristu skrze poznání vzácných pravd pro tuto dobu! Tyto zbytečně vyhozené peníze by mohly být použity na vydávání literatury o přítomné pravdě, a ta by přinesla vůni života k životu. *CS 295.1*

Satanovy návrhy svádějí také při různých dalších příležitostech. Naše oslavy narozenin, vánoce a oslavy díkůvzdání vedou často k sobeckému uspokojování místo toho, aby myšlení bylo obráceno k vděčnosti za Boží milost a Jeho láskyplnou péči. Bohu se nelíbí, když se při těchto událostech nepřipomíná Jeho dobrota, trvalá péče a nekonečná láska. *CS 295.2*

Kdyby všechny neúčelně vynaložené peníze byly vloženy do Boží pokladnice, pak bychom se setkávali s lidmi a také s mládeží, kteří následují Ježíše a aktivně se podílejí na spolupráci s Kristem a Jeho anděly. Boží požehnání pak naplní naše sbory a mnoho lidí bude přivedeno k poznání pravdy. – RH Dec. 23, 1890 *CS 295.3*

Narozeniny a svátky

Rodiče mají své děti vést a vychovávat tak, aby si zvykly na sebezapření a sebeovládání. Musí mít stále na paměti, že jsou vázáni poslušností Božího Slova a svůj život by měli zaměřit službě Ježíši. Mají své děti vychovávat tak, aby ve svém každodenním životě považovaly drahé oblékání a jídlo, stejně jako přepychové vybavení domácnosti, jako zbytečnosti. Podmínka našeho věčného života byla dána slovy: „*Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, ... a bližního svého jako sebe samého.*“ (Mt 22,37-38) *CS 295.4*

Rodiče nenaučili své děti správně chápat přikázání zákona, jak jim to Bůh nařídil. Vychovali své děti k sobectví. Naučili je slavit narozeniny a svátky jako příležitosti, kdy dostanou dárky a dodržují tak světské zvyky. Tyto příležitosti by měly sloužit k hlubšímu poznání Boha a k vděčnosti za Jeho milost i lásku, kterou od Něho přijímaly v uplynulém roce. Místo toho se tato příležitost změnila v sebeuspokojování a oslavování dětí. V každém okamžiku života byly pod Boží ochranou, a přesto je v tento významný den nevedou k tomu, aby vyjádřily svou vděčnost za tuto milost, která jim byla prokázána. *CS 296.1*

Kdyby děti byly k tomu vedeny, kolik slov chvály i díkůvzdání Bohu by vyjadřovaly jejich rty! Kolik drobných dávků by mohly tyto dětské ruce přinést do Boží pokladnice jako projev vděčnosti. Tím by byl Bůh oslaven a nebyl by opomenut. *CS 296.2*

Boží milosrdenství by měli rodiče dětem připomenout nejen o narozeninách, ale také Vánoce a Nový rok jsou zvláště vhodným obdobím, kdy by si každá rodina měla připomenout svého Stvořitele a Spasitele. Místo dávání dávků lidem bychom se měli sklonit v úctě a s vděčností před Bohem a do Jeho pokladny by měly plynout dary a oběti. Nepotěšila by Boha taková oslava? Jak často při těchto příležitostech zapomínáme na Boha! ... *CS 296.3*

Když máte svátek, udělejte tento den příjemný a šťastný nejen pro své děti, ale také pro chudé a trpící. V takový den nezapomínejte ani na vděčnost a přinášení obětí vděčnosti Ježíši. Rodiče i děti by se měli snažit využít takové příležitosti k napravení dřívějších nedostatků. Měli by zaujmout jiný postoj než tento svět. *CS 297.1*

Je možné vymyslet i jiné věci než dávat nepotřebné dárky našim dětem a příbuzným, být přitom zdvořilý a udělat jim radost. Můžete svým dětem vysvětlit, proč jste se rozhodli změnit hodnotu dárků. Řekněte jim, že jste přesvědčeni o tom, že až dosud jste dávali přednost jejich radosti před oslavou Boha. Povězte jim, že jejich spokojenost byla i vaší radostí, a proto jste jednali v duchu zvyklostí a tradic světa. Dávaly se dárky těm, kteří je nepotřebovali, místo toho, aby se podpořilo šíření Božího díla. *CS 297.2*

Tak jako moudří lidé v dávné době můžete i vy obětovat Bohu své nejlepší dary a projevit tím svou vděčnost za Jeho Dar hříšnému světu. Veďte své děti k nesobeckému jednání a k obětování darů Bohu za dar Jeho jednorozeného Syna. – RH Nov. 13, 1894 *CS 297.3*

58. Výzva k hospodárnosti

Stavbu domu nelze považovat za výstřednost, ani nákup kvalitního nábytku či oblečení, stejně když máme rádi dobré jídlo. Ale při všem je třeba mít na mysli i ty lidi, pro které Kristus zemřel. Zbavme se sobectví a pýchy. Nikdo by neměl vynakládat peníze na posílání drahých obrázků svým přátelům. Ušetřeme každý dolar, jak jen to je možné, aby bylo možné poukázat na nesrovnatelnou a úžasnou velikost Kristovy lásky těm, kteří spějí do zahynutí. *CS 298.1*

Satan nám našeptává spoustu možností, jak utratit peníze. Pokud je vydáme na zbytečné věci k vlastnímu uspokojení, pak bez ohledu na jejich cenu, i kdyby byla nízká, můžeme konstatovat, že určitě nejsou vynaloženy k Boží slávě. Zamysleme se nad tím, jestli jsme si uměli odepřít, pokud to bylo možné, co nejvíce. Přispějí naše oběti k tomu, aby se poznání pravdy dostalo až ke ztraceným? ... *CS 298.2*

Přednostním zájmem církve a jedinou touhou by měla být snaha připodobnit se k obrazu Krista. Každý by se měl snažit udělat pro Ježíše vše, co je v jeho silách, jak osobním úsilím, tak i dary a obětmi. Kéž by v Božím domě byl dostatek a plná pokladna, aby bylo možné vyslyšet makedonské volání ze všech zemí. Je politováníhodné, že na toto volání o pomoc musíme odpovědět: „Nikoho vám nemůžeme poslat, ani peníze, protože máme prázdnou pokladnu.“ *CS 298.3*

Kéž by se každá pence i každý dolar, které utrácíme ve své sobecké lásce a touze žít na světové úrovni a v pohodlí, mohl dostat do Boží pokladny. Byly by to malé potůčky, které by se nakonec spojily ve velkou řeku. Staňme se svědomitými křesťany a Božími spolupracovníky. ... *CS 298.4*

Je třeba otevřít nová misijní pole, přivést lidi k víře, aby se v seznamech sborů objevila nová jména, která by byla zapsána i v nebeských knihách. O kolika věcech bychom mohli uvažovat, kdyby se tyto peníze nevydaly na vlastní uspokojení! – RH Jan. 27, 1891 *CS 299.1*

Partnerem v Božím podniku

Boží dílo je stále náročnější, vyžaduje soustavnou práci všech. Bohatí i chudí, ale i ti, kteří mají vyšší společenské postavení, stejně jako lidé prostí, ti všichni by měli usilovat o to, aby v Božím domě byl dostatek „potravy“. Pak by bylo možné podporovat ty, kteří byli povoláni do díla, aby přinesli poznání pravdy světu, který se řítí do záhuby. *CS 299.2*

Bůh od nás nežádá jen desátky, ale máme přinést vše, co může být využito k Jeho slávě. Máme být šetrní, vždyť vše, čím disponujeme, je Božím majetkem. Nepatří nám jediný dolar, ani jediný šilink. Plýtváním penězi za přepychové věci připravujeme o tyto prostředky chudé, kteří by je potřebovali na stravu a oblečení. Peníze, utracené pro vlastní uspokojení v náročném oblékání, ve stavbách, vybavení a na ozdobách, by zmírnily utrpení mnohých strádajících a trpících rodin. Boží správci mají sloužit potřebným. To je ovoce čistého a neposkvrněného náboženství. Pán odsuzuje lidi za jejich požitkářství, protože jejich bližní trpí nedostatkem potravin a oblečení. ... *CS 299.3*

Pán vyzývá všechny své děti a žádá je, aby přinesly nebeské světlo – světlo Jeho nesobecké lásky – těm, kteří žijí v temnotě této zkažené doby. Pokud uznáte, že jste Jeho vlastnictvím se vším, co máte, jestliže Pán uvidí, že s prostředky, které vám svěřil, nakládáte jako věrní správcové, pak vaše jméno bude zapsáno v nebeských knihách mezi Jeho spolupracovníky a účastníky Jeho díla, kteří se podílejí na podpoře bližních. Jaká bude vaše radost v den Božího soudu, až se ukáže, že moudře použité prostředky na pomoc druhým se staly důvodem pro vaše díkůvzdání Bohu. – RH Dec. 8, 1896 *CS 299.4*

Zájem o malé příspěvky

Přála bych si, abych těmito slovy zapůsobila na každou mysl, aby si lidé uvědomili hříšnost svého jednání, když plýtvají Božími prostředky pro své záliby. Vydávané peníze se nám mohou jevit jako malé částky, ale časem mohou za určitých okolností přerůst svými důsledky i do věčnosti. Až zasedne soud a budou otevřeny knihy, pak vám bude poukázáno na ztráty, k nimž došlo, a také

na dobro, které se mohlo vykonat s našetřenými drobnými částkami i s větší sumou peněz, kdyby se nevydaly na čistě sobecké účely. ... CS 300.1

Ježíš nepožaduje od člověka nějakou skutečnou oběť. Jsme-li požádáni, abychom se něčeho vzdali, pak to bude pouze v našem zájmu. Zřekneme se pouze něčeho méně hodnotného ve prospěch toho, co je lepší a cennější. Každé pozemské a dočasné rozhodnutí se musí podříditi vyššímu zájmu. – RH Aug. 11, 1891 CS 300.2

Pak se poselství bude šířit s mocí

Boží lid by měl hospodárně zvažovat každý výdaj, aby mohl dát Bohu své dary a říci: „*Z ruky tvé dali jsme tobě.*“ (1 Pa 29,14) Tak tímto darem děkujeme Bohu za požehnání, která jsme od Něho obdrželi. Tímto způsobem si také ukládáme poklad u Božího trůnu. CS 300.3

Lidé utratí za oblečení spoustu peněz, které by pomohly obléknout a nasytit hladové a trpící. Mnohým se opravdu nedostávají základní prostředky pro obživu včetně oblečení. Vždyť Kristus zemřel přece i za ně. Druzí však bez výčitek utrácí tisíce dolarů na uspokojení svých nikdy nekončících požadavků módy. CS 301.1

posledních dnů zkoušky. Apoštol Pavel píše: „*Protož chtěl bych, aby se modlili muži na všelikém místě, pozdvihující čisté rukou, bez hněvu a bez roztržitosti. Tak také i ženy aby se oděvem slušným se stydlivostí a se strídmostí ozdobovaly, ne křtaltováním sobě vlasů, neb zlatem, aneb perlami, aneb drahým rouchem, ale (tak, jak sluší ženám, kteréž dokazují při sobě pobožnosti), dobrými skutky.*“ (1 Tm 2,8-10) CS 301.2

Také mezi těmi, kteří se považují za Boží dítky, jsou takoví, kteří utrácí za oblékání více, než je třeba. Máme být oblečení čistě a vkusně. Ale pokud si, mé sestry, šijete pro sebe a pro své děti oblečení, mějte na paměti, že vinice Páně stále čeká na své dělníky. Je správné koupit trvanlivý materiál a pečlivě ho ušít. Tomu se říká hospodárnost. Nejsou třeba drahé ozdoby, a pokud je nosíme, pak pro vlastní uspokojení zbytečně utrácíme peníze, kterými bychom měli přispět na Boží dílo. CS 301.3

V Božím pohledu nebudete váženější pro své šaty. Je třeba vnitřní ozdoba, milost Ducha, laskavé slovo, ohleduplný postoj ke druhým. Tyto hodnoty Bůh oceňuje. Nepoužívejte zbytečné ozdoby a takto ušetřené peníze odložte na rozšíření Božího díla. Učte se odříkání a ved'te k němu i své děti. Pro dílo je třeba udělat vše, co se dá ušetřit sebezapřením. Je třeba zmírňovat bolesti trpících, zajišťovat oblečení potřebným i stravu hladovějícím a seznamovat s pravdou pro současnou dobu ty, kteří ji dosud nepoznali. Dokážeme-li si odepřít to, co není nutné, pak se můžeme podílet na nezměnném Božím díle. CS 301.4

Jsme Kristovými svědky a není možné věnovat naši pozornost natolik světským zájmům, abychom pro nedostatek času přehlíželi to, co má podle Boží vůle stát na prvním místě. V sázce jsou vyšší zájmy. „*Hleďte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho.*“ (Mt 6,33) Kristus pro nás vykonal vše, co mohl a říká nám: „*Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sám sebe, a vezmi kříž svůj a následuj mne.*“ (Mt 16,24) „*A budete moji učedníci.*“ (J 15,8) CS 302.1

Kristus s láskou a dobrovolně splnil vůli svého Otce. Byl poslušný až do smrti, a to smrti na kříži. A nám by sebezapření mělo působit takové potíže? Nechceme přijmout i my svůj podíl těžkostí pro Něj? Jeho smrt by měla ovlivnit naše myšlení natolik, že sami sebe dobrovolně zasvětime pro Jeho dílo. Pokud si uvědomíme, co vše pro nás udělal, pak naše srdce bude naplněno láskou. CS 302.2

Pokud ti, kteří znají pravdu, projeví sebezapření a zamilují si Boží slovo, pak se bude poselství rychle šířit. Pán potom vyslyší naše modlitby za obrácení duší. Z Božího lidu bude vyzařovat světlo a nevěřící, kteří uvidí jejich dobré skutky, budou slavit našeho nebeského Otce. Kéž nás naše sebeobětavá poslušnost přivádí stále blíže k Bohu. – RH Dec. 1, 1910 CS 302.3

Pokrok navzdory chudobě

Na počátku jen velmi málo z nás šířilo dílo a bylo nutné, abychom všichni byli jednomyslní, aby dílo šlo kupředu a byl v něm řád a jednota. Poznali jsme, jak je důležitá jednota ve víře, byly vyslyšeny naše modlitby a také Kristova modlitba, abychom byli jednotní tak, jak On byl jedno s

Otcem. Měli jsme nedostatek prostředků, podobně jako vy ve svých zemích. (psáno v Evropě) Mívali jsme hlad, trpěli jsme zimou a scházelo nám i oblečení. Věděli jsme, že je třeba rychleji šířit pravdu, ale chyběly nám k tomu prostředky. Prosili jsme vroucně Pána, aby nám umožnil přinést poznání pravdy lidem v dalších městech a v dalších oblastech. Pracovala jsem fyzicky společně s manželem, abychom získali prostředky na cestování, a abychom mohli dalším lidem otevírat poklady víry. Poznali jsme, že nebeský Pán před námi připravoval cestu pro šíření díla. *CS 303.1*

Můj manžel pracoval s kameny, až měl kůži na prstech krvavě rozedřenou, jen aby mohl získat prostředky na další cestu, a abychom mohli lidem přinášet slova pravdy. Takovým způsobem se šířilo dílo na počátku. I nyní musíme prosit nebeského Boha, aby Jeho pravda mohla zasáhnout lidská srdce. Zlato i stříbro patří Pánu. Také dobytek, který se pase na tisících pahorků, je Jeho. Přeje si, abyste šli ve víře kupředu co nejrychleji a co nejdál, jak jen to je možné. Pán požehná těm, kteří se o to budou snažit podle svých možností. ... *CS 303.2*

Když bylo otevřeno Písmo v Piedmont Valleys, tak jeho pravdu šířili lidé, kteří byli velmi chudí. Měli sice poznání biblické pravdy, ale nemohli přinést Bibli do rodin. A tak přicházeli jako obchodníci, kteří prodávali zboží a měli u sebe jen části Bible. Když poznali, že je o ně zájem, předčítali lidem z Písma a tak přinášeli poznání pravdy. Byli bosí, nohy jim krvácely, protože byly zraněné chůzí přes skály, ale nezalekli se, jen aby mohli přinést slova života těm, kteří byli ochotni je přijmout. Přeji si, aby stejný duch, který měli tito průkopníci, se mohl projevit v srdci každého, kdo přijme poselství pravdy pro současnou dobu. *CS 303.3*

Každý z nás může něco vykonat, jestliže přijmeme práci, kterou nám Bůh svěřil. Když vykonáte cokoli pro to, aby i další lidé poznali pravdu, budete prožívat těsnější vztah s nebeským Bohem. Pokud se posadíte, podíváte se kolem sebe a řeknete „vždyť jen stěží mohu uživit svou vlastní rodinu,“ pak ničeho nedosáhnete. Ale když si řeknete: „udělám vše, co je v mých silách pro rozšíření pravdy,“ pak Bůh vám umožní, abyste i vy mohli být nějak užiteční. Rozhodnete-li se, že budete podporovat dílo pravdy, pocítíte, že jste jeho součástí. *CS 304.1*

Bůh nepožaduje od člověka úroky z deseti hřiven, jestliže mu svěřil pouze jednu hřivnu. Vzpomeňte si na podobenství, v němž jeden služebník zakopal jednu svěřenou hřivnu do země. Vy máte využít svou hřivnu, svůj vliv a prostředky, které vám Bůh svěřil, abyste se mohli podílet na šíření díla. – RH July 8, 1890 *CS 304.2*

K dalšímu studiu

Pěstování ducha obětování: 9T 130-131

Prosba o prostředky, které jsou zbytečně utráceny: 9T 54-55

Ozdoby a drahé oděvy: MH 287-288

Nikdy nebudeme vyzváni ke skutečné oběti: MH 473-474

Hospodárnost není lakomstvím ani omezováním: MH 206

„Posbírejte drobty“: MH 207

Příklad průkopníků: 7T 216-217

Při cestování: 5T 400

Posílali své poklady předem: 1T 191-192

Zachránění uplatňováním sebezapření: 9T 157

Snižování výdajů samotnými zaměstnanci: 4T 299

Probuzené svědomí se projeví omezením zbytečných výdajů: 3T 401-402

Výchova dětí v domově k hospodárnosti: 6T 450-451

Poučení mládeže k využívání peněz: 6T 214-215

Zeptejte se: „Nemohl bych si koupit levnější druh tohoto zboží?“: 4T 511

Duch ochotné služby a radostného sebezapření: PK 64-65

Je dávání předností, nebo povinností?: 1T 170

Hospodárnost jako zásada: 4T 453

Část XIII. – Posvátnost závazků a slibů

59. Sliby Bohu jsou závazné

Bůh pracuje skrze lidské nástroje. Pokud je svědomí člověka probuzeno a člověk je veden ke konání dobrých skutků a opravdovému zájmu o rozšíření díla pravdy, pak se nejedná o vlastní rozhodnutí, ale o vliv Ducha Božího, který na něj působí. Sliby za těchto okolností jsou svaté a jsou ovocem díla Božího Ducha. Když někdo tyto sliby plní, nebesa přijímají tuto oběť, a tito ochotní pracovníci si ukládají bohatý poklad v nebi. Pokládají dobrý základ pro budoucnost, aby mohli získat věčný život. *CS 309.1*

Nedostatek čestnosti

Jedním z největších hříchů v dnešním křesťanském světě je přetvářka a chamtivost při jednání s Bohem. U mnohých se projevuje rostoucí nezáměr při plnění slibů vůči různým ústavům a náboženským institucím. Mnozí pokládají svůj slib jako nezávaznou povinnost. Například si myslí, že jejich peníze jim přinesou značný zisk, když budou investovány do akcií bankovních ústavů nebo jiných spekulací. Jsou i jednotlivci, jež jsou ve spojení s ústavem, kterému se zaručili svou pomocí, ale když mají proti ústavu nějaké námitky, cítí se naprosto svobodni a své prostředky využívají tak, jak se jim líbí. Tento nedostatek poctivosti převládá hlavně mezi těmi, kteří o sobě tvrdí, že zachovávají Boží přikázání a očekávají brzký příchod svého Pána a Spasitele. *CS 309.2*

Zodpovědnost církve

Církev je zodpovědná za sliby svých jednotlivých členů. Když vidí, že některý bratr neplní to, co slíbil, mělo by se s ním jednat laskavě, ale otevřeně. Pokud se dostal do situace, kdy není schopen splnit svůj slib, ale jinak je váženým členem sboru a má dobrou vůli, pak by mu měl sbor s porozuměním pomoci. Členové sboru mu tím pomohou překonat nesnáze a sami přijmou požehnání. *CS 310.1*

Bůh si přeje, aby členové Jeho církve pokládali své povinnosti vůči Němu za stejně závazné, jako nutnost vyrovnat své dluhy každému obchodníkovi nebo prodáváči. Každý by se měl zamyslet nad svým minulým životem a zjistit, zda splnil všechny své sliby a zda vyrovnal neuhrazené dluhy. Pak by měl vynaložit veškeré úsilí, aby je splatil do „posledního haléře“. Vždyť se všichni musíme dostavit k poslednímu účtování, kde obstojí pouze pravda a poctivost. – 4T 473-476 *CS 310.2*

Příčiny neštěstí

Někteří z vás udělali chybu při plnění vlastních slibů. Duch Boží byl přítomen na shromáždění ve ____, což bylo výsledkem vašich modliteb, a když vaše srdce byla obměkčena Jeho vlivem, slibovali jste. Zatímco proudy spasení vnikaly do vašich srdcí, cítili jste, že musíte následovat příklad Toho, který chodil a dobře činil, a který dobrovolně dal svůj život za člověka jako výkupné od hříchu a ponížení. Působením nebeského inspirujícího vlivu jste viděli, že sobectví a světáctví se neshlují s křesťanským charakterem, a že nemůžete žít sobecky a přitom se podobat Kristu. Když však vliv Jeho hojné lásky a milosrdenství pominul, a necítili jste tak velký vliv Jeho hojné lásky a milosrdenství, zadrželi jste své dary a Bůh zadržel své požehnání pro vás. *CS 310.3*

Někteří se dostali do těžkostí. Úroda byla nízká, takže nemohli splnit své sliby, a někteří se dostali ještě do tísnivějších okolností. Pak ovšem nikdo nečekal, že něco budou obětovat. Kdyby však nebyli reptali a neodpírali splnění svých slibů, Bůh by jim byl pomohl a vytvořil předpoklady pro to, aby mohli zaplatit to, co slíbili. Neočekávali ve víře a nedůvěřovali Bohu, že je vyvede z nesnází, aby mohli splnit své sliby. *CS 311.1*

Někteří mají prostředky k dispozici, a kdyby se u nich projevovala stejná ochota, jako když slibovali, a ochotně by dali Bohu v desátcích a obětech to, co jim k tomuto účelu světil, přijali by velké požehnání. Přišel však satan se svým pokušením a vedl mnohé ke zpochybnění pohnutek a ducha, který vedl Božího služebníka k tomu, aby vyzýval k přinášení darů. Někteří si mysleli, že

byli podvedeni a oklamáni. Podcenili význam svého slibu a v jejich dalším jednání se projevila neochota. Proto také neobdrželi žádné požehnání. – 5T 281-282 *CS 311.2*

60. Ananiášův hřích

Duch svatý vedl Ananiáše a jeho ženu k rozhodnutí, aby věnovali Bohu svůj majetek, podobně jak to udělali jejich bratři. Po vykonání slibu se však rozhodli, že svůj slib nesplní úplně. I když slíbili, že dají všechno, rozhodli se, že určitou část si ponechají. Podvedli Boha a lhali Duchu svatému. Důsledkem jejich hříchu bylo strašné odsouzení. Ztratili nejen pozemský, ale i věčný život. *CS 312.1*

Pán považoval tento mimořádný projev své spravedlnosti za nutný, aby ochránil druhé před stejným hříchem. Stali se výstrahou jiným, aby si uvědomili, že člověk nemůže podvést Boha, protože On odhalí i skryté hříchy a nepřipustí, aby byl zesměšňován. Tento případ byl také výstrahou pro rodící se církev, aby prověřovala motivaci, vystupovala proti sobectví, ješitnosti a okrádání Boha. *CS 312.2*

V případě Ananiáše byl hřích s úmyslem podvést Boha rychle odhalen a potrestán. Tento příklad Božího rozsudku byl považován za varovný signál pro všechny budoucí generace. Stejněho hříchu se dopouštěli lidé v pozdějších dějinách církve, ale totéž dělají i v dnešní době. Jejich jednání však neprovází viditelný projev Boží nelibosti, i když z Božího pohledu to není o nic méně odporné, jako tomu bylo v době apoštolů. Bůh dal jasné varování a projevil svůj odpor ke hříchu a ujišťuje všechny, kteří zvolí stejný způsob jednání, že ničí své vlastní duše. ... *CS 312.3*

Jedině za předpokladu, že jsou respektovány křesťanské zásady, svědomitě plněny povinnosti, a když božské světlo ovlivňuje naše srdce i naši povahu, pak můžeme úspěšně překonávat sobectví a projevovat Kristovo myšlení. Duch svatý ovlivňuje člověka při jeho jednání a může zapudit sobecké sklony i pohnutky k podvodu. ... *CS 313.1*

V některých případech Pán výrazně ovlivní světsky smýšlející a sobecké jedince. Na jejich myšlení působí Duch svatý a jejich nitro je zasaženo Jeho podmaňujícím vlivem. Ovlivnění Boží milostí a Jeho milosrdenstvím, považují za svou povinnost podporovat Jeho dílo, aby bylo šířeno Jeho království. ... Cítí touhu mít účast na Božím království a podávají o tom důkaz tím, že finančně přispívají na různá odvětví Božího díla. Tento slib nebyl učiněn člověku, ale Bohu v přítomnosti Jeho andělů, kteří ovlivnili srdce těchto sobeckých, peníze milujících lidí. *CS 313.2*

Když učinili slib, přijali velké požehnání. Ale když dny ubíhaly, jejich pocity se rychle změnily. Jakmile opět podléhají světským povinnostem, pohlíží s nedůvěrou ne bezprostřední vliv Ducha svatého a je jim zatěžko dodržet své finanční závazky k Pánu. Satan na ně útočí svým pokusem: „Jak jsi byl bláhový, když jsi sliboval své peníze, měl bys je investovat do svých obchodů. Splněním tvého slibu ti vznikne velká ztráta.“ *CS 313.3*

Pak se tito lidé stáhnou zpátky, reptají, vznášejí námitky na poselství i na ty, kteří ho šíří. Rozšiřují nepravdy, tvrdí, že slibovali pod nátlakem, že všechno plně neuvážili, že se všechno přehánějí, že jednali v citovém rozpoložení a to je vedlo ke slibu. Hovoří tak, jakoby vzácné požehnání, které obdrželi, bylo výsledkem podvodu, kterého se dopustil kazatel, aby si zajistil peníze. Změnili svůj názor a necítí povinnost zaplatit Bohu tak, jak slíbili. Jedná se o strašné okrádání Boha, o chartrnou omluvu, jen aby se mohli vzepřít Duchu svatému a neuznávat ho. Někteří se obhajují tím, že jim to působí potíže, protože potřebují peníze. Ale k čemu? Chtějí je investovat do movitého i nemovitého majetku a dalších výdělečných akcí. Poněvadž učinili svůj slib z náboženských důvodů, nemůže být podle jejich názoru vymáhán podle zákona. Jejich láska k penězům je natolik silná, že oklamou vlastní duše a opovažují se okrádat Boha. Mnohým by se mohlo říci, že podobně by nejednali ani s nepřítelem. *CS 313.4*

Stále stoupá počet těch, kteří se chovají stejně jako Ananiáš a Zafira. Lidé neobelhávají pouze jiného člověka, ale i Boha a berou na lehkou váhu sliby, které učinili pod působením Ducha sv. Protože takové špatné jednání není ihned potrestáno, jako v případě Ananiáše a Zafiry, člověk se plně odevzdá do služby zlu a bojuje proti Duchu Božímu. Jak obstojí tito lidé před soudem? Máte odvahu čekat až do dne soudu na jeho konečný výsledek? Jak obstojíte při závěrečných událostech, které jsou popsány ve Zjevení? *„I viděl jsem trůn veliký bílý, a sedícího na něm, před jehož tváří utekla země i nebe, a místo jim není nalezeno. I viděl jsem mrtvé, malé i velké, stojící před obliče-*

jem Božím, ... i souzení jsou jeden každý podle skutků svých.“ (Zj 20,11-13) – RH May 23, 1893 ^{cs}
314.1

61. Smlouva s Bohem

Když někdo ústně nebo písemně v přítomnosti svých bratří slíbí, že přinese určitý dar, pak jsou zde viditelní svědkové smlouvy mezi slibujícím a Bohem. Slib nebyl učiněn člověku, ale Bohu, a je platný jako písemná smlouva s bližním. Žádná zákonná smlouva o splacení peněz není pro křesťana závaznější než slib učiněný Bohu. *CS 315.1*

Kdo se takto zavazuje svému bližnímu, obvykle nepřemýšlí, že se nějak zbaví svých závazků. Slib Bohu, Dárci všeho potřebného, je ještě závaznější. Proč bychom si tedy mohli dovolit zrušit sliby, které jsme dali Bohu? Může snad člověk pokládat svůj slib Bohu za méně závazný? Nebo snad proto, že tyto sliby nebudou projednávány před lidským soudem, mají menší platnost? Může člověk, který vyznává, že je spasen krví nekonečné oběti Ježíše Krista, okrádat Boha? Cožpak nejsou jeho sliby a skutky váženy na vahách spravedlnosti u nebeského soudu? *CS 315.2*

Případ každého z nás je projednáván na soudu v nebesích. Bude snad náš postoj svědčit proti nám? Případ Ananiáše a Zafiry byl zvlášť závažný. Tím, že si pro sebe ponechali část získaných prostředků, lhali Duchu Svatému. Stejná vina spočívá na každém, kdo jedná podobně. *CS 315.3*

Když je srdce člověka obměkčeno v přítomnosti Ducha Božího, pak je mnohem vnímavější k vlivům Ducha Svatého a rozhodne se pro sebezapření a obět ve prospěch Božího díla. Když paprsky božského světla prozáří naše myšlení svým jasným i mocí, překonají v nás přirozeného člověka, oslabí sobectví a probudí touhu napodobit náš vzor Ježíše Krista, což se projeví sebezapřením a dobročinností. Přirozená náklonnost člověka k sobectví se oslabí, ve vztahu k hříšníkům se změní na laskavost a soucit, a vyústí ve slavnostní slib Bohu, jak to učinil Abrahám nebo Jákob. Při takových příležitostech jsou přítomni nebeští andělé. Láska k Bohu a k bližním vítězí nad sobectvím a láskou ke světu. Zvláště se to projeví tehdy, když řečník hovoří v Duchu a mocí Boží a vysvětluje plán spasení, který Majestát nebes potvrdil obětí na kříži. V následujících textech Písma si můžeme povšimnout, jak se na sliby dívá Bůh: *CS 315.4*

„Mluvil také Mojžíš knížatům pokolení synů Izraelských, řka: Totoť jest, což přikázal Hospodin: Jestliže by muž slib aneb přísahu učinil Hospodinu, závazkem zavazuje duši svou, nezruší slova svého; podle všeho, což vyšlo z úst jeho, učiní.“ (Nu 30,2-3) CS 316.1

„Nedopouštěj ústům svým, aby k hříchu přivodila tělo tvé, aniž říkej před andělem, že to jest poblouzení. Proč máš hněvati Boha řečí svou, kterýž by na zkázu přivedl dílo rukou tvých?“ (Kaz 5,6) CS 316.2

„A protož vejdu do domu tvého se zápalnými oběťmi, a plniti tobě budu sliby své, kteréž vyřkli rtové moji, a vynesla ústa má, když jsem byl v soužení.“ (Ž 66,13-14) CS 316.3

„Osídlo jest člověku pohliti věc posvěcenou, a po slibu zase toho vyhledávati.“ (Př 20,25) „Když bys učinil slib Hospodinu Bohu svému, neprodlévej splniti ho; nebo konečně toho vyhledávati bude Hospodin Bůh tvůj od tebe, a byl by na tobě hřích. Pakli nebudeš slibovati, nebude na tobě hřích. Což jednou vyšlo z úst tvých, to splníš a učiníš, jakž jsi slíbil Hospodinu Bohu svému dobrovolně, což jsi vynesl ústy svými.“ (Dt 23,21-23) CS 316.4

„Sliby číňte a plňte Hospodinu Bohu vašemu; kteřížkoli jste vůkol něho, přinášejte dary Přehroznému.“ (Ž 76,12) CS 317.1

„Ačkoli vy ho poškvřňujete, když říkáte: Stůl Hospodinův v pohrdání jest, a což kladeno bývá na něj, že jest chatrný pokrm. Říkáte také: Ach, větší práce, ježto byste to zdmychnouti mohli, praví Hospodin zástupů. Nebo přinášíte to, což jest vydřeno, a chromé i nemocné, přinášejíce dar. To-liž mám přijímati z ruky vaší? praví Hospodin. Anobř zlořečený jest fortelný, kterýž maje ve svém stádu samce, činí slib, a obětuje Pánu to, což jest churavého. Nebo král veliký já jsem, praví Hospodin zástupů, a jméno mé jest hrozné mezi národy.“ (Mal 1,12-14) CS 317.2

„Když bys učinil slib Bohu, neprodlévej ho splniti, nebo nemá líbosti v bláznech. Cožkoli slíbiš, splň. Lépe jest, abys nesliboval, než abys slibě, neplnil.“ (Kaz 5,4-5) – 4T 470-472 CS 317.3

Podmínky pro přijetí Božích zaslíbení

Na velkých shromážděních byla spousta příležitostí a ti, kteří se považují za Kristovy následovníky, byli vyzváni, aby se zapojili do Božího díla. Byli dojeti a mnozí slíbili, že budou podporovat dílo. Avšak všichni čestně nesplnili sliby, které dali Bohu. Stali se nerozhodnými a neobstáli při plnění slibů Stvořiteli. Avšak jestliže člověk nemá zájem plnit sliby dané Bohu, jak může očekávat, že Pán splní své sliby za podmínek, které se nedodržely? Bylo by nejlepší, abyste jednali čestně se svými bližními i s Bohem. – RH Dec. 17, 1889 *CS 317.4*

Satanův protest

Bůh požaduje od člověka určitou část ze svěřených prostředků, a to jednu desetinu. Rozhodnutí, jestli chce nebo nechce dát více, ponechá na vůli každého jednotlivce. Pokud je jeho myšlení ovlivněno Duchem Svatým a slíbí, že dá určitou částku, pak ten, kdo učinil slib, už nemá na posvěcenou částku žádné právo. Podobně se pohlíží na sliby dané člověku jako na závazné; nejsou mnohem závažnější sliby, které učiníme Bohu? Jsou snad méně závazné sliby, které soudí naše svědomí než ty, které jsou písemnou dohodou mezi lidmi? *CS 318.1*

Když božské světlo pronikne do srdce s nezvyklou jasností a mocí, opouští je přirozené sobectví a objevuje se ochota dát něco pro Boží dílo. Ať si však nikdo nemyslí, že mu bude umožněno splnit učiněný slib, aniž by proti tomu nezakročil satan. Satan nese s nelibostí, když vidí, že se na zemi buduje království Vykupitele. Našeptává nám, že jsme slíbili příliš mnoho, že by to mohlo ohrozit snahu o získání majetku nebo vyplnění přání některého člena rodiny. – AA 74-75 *CS 318.2*

Potřeba probuzeného svědomí

V této oblasti je potřebné, aby náš lid prožil probuzení. Je jen málo těch, které trápí svědomí, když zanedbávají své povinnosti v oblasti dobročinnosti. Avšak také málo lidí cítí výčitky svědomí za to, že denně okrádají Boha. *CS 318.3*

Když křesťan úmyslně nebo příležitostně špatně vyplatí mzdu svému bližnímu, anebo odmítá čestně splatit dluh, pak pociťuje výčitky, pokud jeho svědomí není otupeno. Nemá vnitřní klid, i když o tom ví jen on sám. Je mnoho zanedbaných slibů a nesplněných závazků. A přece, jak málo je těch, kteří se tím trápí a znepokojují. Jak málo je těch, kteří si uvědomují vinu nesplněné povinnosti. *CS 318.4*

Musíme se mnohem hlouběji zamyslet nad touto záležitostí. Svědomí musí být probuzeno a je třeba této věci věnovat vážnou pozornost. V den posledního soudu se budeme muset zodpovídat Bohu a Jeho nároky musí být splněny. – 4T 468 *CS 319.1*

K dalšímu studiu

Posvátnost slibů: 4T 462-476

Naslibováno a nezaplaceno: 5T 281-285

Poučení ze zkušenosti Ananiáše a Zafiry: AA 70-76

Hřích, který se silně projevuje v současné době: 5T 149-150

Jákovova věrnost při plnění jeho slibu: 4T 466-467

Zodpovědnost církve za sliby jednotlivých členů: 4T 476

Přísaha nebo slib jsou neodvolatelné: PP 506

Část XIV. – Závěti a odkazy majetku

62. Příprava na smrt

Máme mezi sebou starší členy, kteří se blíží k závěru své životní zkoušky. Ale přesto, že se prozíraví lidé snaží zajistit tyto prostředky pro Boží dílo, přechází tento majetek do rukou satanových služebníků. Bůh jim tyto prostředky svěřil k tomu, aby Mu je vrátili. Když však tito lidé odcházejí z dějiště života, naloží v devíti případech z deseti s Božím vlastnictvím tak, že tím neoslaví Boha, protože ani dolar se z toho nikdy nedostane do Boží pokladnice. V některých případech měli tito zdánlivě dobří bratři neposvěcené rádce, kteří jim radili podle svého názoru, ale ne podle Božího úmyslu. *CS 323.1*

Majetek, často odkázaný dětem a vnukům, je jen k jejich škodě. Nemají lásku k Bohu ani k pravdě, a proto jdou všechny tyto prostředky Páně do satanových rukou a pod jeho kontrolu. Satan je mnohem bdělejší a prozíravější, obratný při nacházení způsobů, jak si opatřit prostředky, než naši bratři při obstarávání prostředků pro dílo Páně. *CS 323.2*

Některé závěti jsou vyhotoveny tak, že neobstojí ani před zákonem, a tak dílo přichází o tisíce dolarů. Naši bratři by si měli uvědomit, že na nich spočívá zodpovědnost jakožto na věrných služebnících v Božím díle, jak uplatní své schopnosti v těchto záležitostech a postarají se o Jeho majetek. *CS 323.3*

Mnozí v této věci projevují zbytečnou ohleduplnost. Zdá se jim, že vstupují na zakázanou půdu, když si se starými nebo nemocnými mají pohovořit o jejich majetku, aby se dozvěděli, jak s ním chtějí naložit. Tato povinnost je právě tak svatá jako kázání slova na záchranu duší. Zde je například člověk s Božími penězi nebo majetkem, který zakrátko složí své správcovství. Má snad odevzdat své prostředky, které mu Bůh svěřil pro použití v Jeho díle, do rukou bezbožných lidí jen proto, že to jsou jeho příbuzní? Neměl by křesťan projevovat zájem a péči o budoucí dobro člověka stejně jako zájem o Boží dílo tím, že správně naloží s majetkem svého Pána a s hřivnami, které mu byly svěřeny proto, aby je moudře využíval? Budou jeho bratři stát a dívat se, jak ztrácí tento život a zároveň okrádá Boha? To bude strašná rána pro umírajícího i pro Boží dílo. Když tyto peníze přijdou do rukou těch, kteří nedbají o Boží pravdu, jedná stejně, jako kdyby je zabalil do šátku a zakopal do země. *CS 323.4*

Lepší způsob

Pán chce, aby Jeho následovníci rozhodli o svém majetku ještě v době, kdy to mohou vykonat sami. Někteří se mohou zeptat: „Máme opravdu rozhodnout o všem, co považujeme za svůj majetek?“ Není požadováno, abychom to udělali už nyní. Musíme však projevovat ochotu vykonat to pro Krista. Musíme uznat, že celý náš majetek patří Jemu, a proto, kdykoliv to bude potřebné, použijeme ho pro pokrok Jeho díla. Někteří si zacpávají uši, aby neslyšeli volání po prostředcích, které by se měly využít pro vyslání misionářů do cizích zemí a k vydávání literatury o pravdě, které má být po celém světě tolik, jako listů na podzim. *CS 324.1*

Někteří poukazují na to, že vykonali opatření, aby jejich dobročinnost vynikla po jejich smrti, čímž ospravedlňují své lakomství. Pamatovali na Boží dílo ve své závěti. Žijí jako lakomci, olupují Boha v desátkách a obětech a ve své poslední vůli vracejí Bohu jen nepatrnou část toho, co jim Bůh svěřil, zatímco většinu obdrží příbuzní, kteří se nezajímají o pravdu. Toto je nejhorší způsob okrádání. Okrádají Boha o to, co Mu patří nejen během svého života, ale i po své smrti. *CS 324.2*

Veliké riziko

Je nezodpovědné odkládat přípravu pro budoucí život až na poslední hodinu tohoto života. Též se velmi mýlí ten, kdo otálí s odpovědí na Boží výzvu k štědré obětavosti pro Jeho dílo do té doby, kdy má své správcovství odevzdat druhým. Ti, kterým odkazujete svou hřivnu prostředků, nemusí s ní tak dobře naložit jako vy. Jak se mohou bohatí lidé vystavovat tak velkému nebezpečí! Ti, kteří se chtějí vyjádřit o svém majetku v poslední chvíli před smrtí, odkazují ho spíše smrti než životu. Takto mnozí jednají přímo proti Božímu plánu, jasně vyznačenému v Jeho slově. Pokud chtějí vy-

konat dobro, musí se chopit nynější zlaté příležitosti a podle svých nejlepších schopností jednat v obavě, že ztratí vhodnou příležitost. *CS 325.1*

Ti, kteří zanedbávají známou povinnost tím, že obcházejí požadavky, které na ně Pán klade v tomto životě, a utěšují své svědomí tím, že až před smrtí připraví svou závěť, neuslyší od Mistra slova uznání a neobdrží žádnou odplatu. Nezapřeli sami sebe, ale sobecky si ponechávali prostředky, dokud jen mohli, a uvolnili je teprve tehdy, když je odvolala smrt. *CS 325.2*

Kdyby tito lidé byli opravdovými křesťany, udělali by ještě při plném vědomí to, o čem chtějí rozhodovat až před smrtí. Sebe i svůj majetek by posvětili Bohu a svým poctivým správcovstvím by získali uspokojení z věrného splnění své povinnosti. Kdyby se k tomu rozhodli, mohli by sami splnit Boží požadavky, místo toho, aby kladli zodpovědnost na jiné. *CS 325.3*

Měli bychom se pokládat za správce majetku Páně, a Boha považovat za nejvyššího vlastníka, kterému musíme vrátit to, co je Jeho, když nás o to požádá. Když Pán přijde, aby si vzal své i s úroky, tehdy lakomci uvidí, že místo toho, aby využívali hřivny, které jim byly svěřeny, přivolali si na sebe zlořečenství, vyřčené nad neužitečným služebníkem. *CS 326.1*

Živá dobročinnost anebo mrtvý odkaz

Z Božího pohledu by se smrt Jeho služebníků měla pokládat za ztrátu, především kvůli jejich dobročinnosti s mnohým štědrým obětem, kterými naplňovali Boží pokladnici. Posmrtné odkazy jsou jen ubohou náhražkou za živou a štědrnou obětavost. Boží služebníci by měli projevovat svou vůli každý den v dobrých skutcích a dobročinných obětech Bohu. Neměli by dovolit, aby část, určená Bohu, byla nepřiměřeně malá v porovnání s tím, co si ponechají pro vlastní užívání. Ať denně naplňují svou závěť. Budou pamatovat na ty cíle a přátele, které nejvíce milují. *CS 326.2*

Jejich nejlepším přítelem je Ježíš. Nelitoval pro ně obětovat svůj život; stal se pro ně chudým, aby Jeho chudobou zbohatli. Zaslouží si celé srdce, majetek i všechno, co mají. Avšak mnozí křesťané nedbají na Ježíšovy požadavky během svého života a urážejí Ho jen ubohou almužnou při své smrti. *CS 326.3*

Všichni takoví ať pamatují na to, že toto loupení Boha není jen nějakým unáhleným činem. Jde tu o promyšlený plán. Svědčí o tom už počáteční slova závěti: „Při plném vědomí...“ Když okrádají Boží dílo za svého života, nepřestávají ho loupit ani po smrti. A to se děje za plného souhlasu všech rozumových schopností. Mnozí si takovou závěť s uspokojením berou do své rakve. Závěť je součástí jejich smrti. Mohou tito lidé s radostí přemýšlet o požadavku svého Pána, který je vyzve, aby vydali počet ze svého správcovství? *CS 327.1*

Všichni musíme být bohatí v dobrých skutcích v tomto životě, jestliže chceme dosáhnout budoucí, věčný život. Když zasedne soud a knihy budou otevřeny, každý bude odměněn podle svých skutků. Ve sborové knize je zapsáno mnoho jmen, při kterých je v nebeské knize záznam o okrádání Boha, a ten svědčí proti nim. Jestliže tito lidé nebudou činit pokání, nezištně a obětavě pracovat pro Mistra, zcela určitě budou sdílet úděl nevěrného služebníka. *CS 327.2*

Ztráty způsobené špatnou závětí

Často se stává, že některý schopný podnikatel je náhle odvolán ze života bez předchozího napomenutí a při přezkoumání jeho živnosti se zjistí, že jde o velmi zamotaný případ. Při jeho řešení pohltní soudní výlohy velkou část majetku, zatímco jeho manželka, děti a Kristovo dílo jsou ochuzeny. Ti, kteří věrně hospodařili s Božími prostředky, budou předně vědět, jaká je situace v jejich podniku a jako moudří lidé budou připraveni na každou situaci. Kdyby byl jejich život náhle ukončen, nenechali by tolik starostí těm, kteří mají urovnávat jejich záležitosti. *CS 327.3*

Mnozí nejsou schopni sepsat si svou poslední vůli, dokud jsou ještě zdraví. Naši bratři by měli učinit určitá opatření. Měli by znát jejich majetkový stav a neměli by dovolit, aby se jejich podnik dostal do problémů. Měli by uspořádat jejich majetek tak, aby ho mohli kdykoliv opustit. *CS 328.1*

Závěť má být sepsána tak, aby odpovídala zákonům státu. Když je sepsaná, může zůstat ležet po celá léta a nikomu to neuškodí, když se s majetkem bude nakládat podle potřeb díla. Bratři, smrt vás nepřekvapí ani o den dříve proto, že jste sepsali svou závěť. Při rozhodování o svém majetku v

závěti ve prospěch příbuzných určitě nezapomeňte na Boží dílo. Jste Božími služebníky, kteří spravují Jeho majetek a Jeho požadavky by měly být vaším prvořadým zájmem. Samozřejmě, že nemůžete nechat svou manželku a děti bez prostředků. Podle potřeby byste je měli zajistit. Neuvá-
dějte však v závěti dlouhý seznam příbuzných jen proto, že je to zvykem, i když stejně nic nepo-
třebují. *CS 328.2*

Výzva k reformaci

Je třeba mít na paměti, že současný sobecký systém nakládání s majetkem není ve shodě s Boží vůlí, ale je to lidský způsob jednání. Křesťané by měli být reformátory, změnit stávající systém a dát závěti zcela novou podobu. Vždy pamatujte na to, že disponujete s Božím majetkem. V této zá-
ležitosti je Boží vůle zákonem. *CS 328.3*

Kdyby vás někdo pověřil, abyste vykonali jeho poslední vůli, nezkoumali byste pozorně jeho závěť, aby se ani ta nejmenší položka nemohla zneužít? Váš nebeský Přítel vám svěřil majetek a zjevil svou vůli, abyste věděli, jak máte s tímto majetkem hospodařit. Pokud tuto vůli budeme zkou-
mat nesobecky, pak nezpronevěříme to, co patří Bohu. Boží dílo bylo hanebně zanedbáváno, i když Bůh dal lidem dostatek prostředků pro případ nouze, jen kdyby měli vděčné a poslušné srdce. *CS 328.4*

Ti, kteří už sepsali svou závěť, by si neměli myslet, že už nemají žádnou povinnost. I nadále by měli pracovat a využívat hřivny, které jim byly svěřeny pro budování díla Páně. Podle Božího plánu mají všichni rozumně nakládat se svěřenými prostředky. Bůh nechce podporovat své dílo zázraky. Má zde své věrné správce, kteří dobře hospodaří a využívají svěřené prostředky pro rozšíření Jeho díla. Osobní obětavost a štedrost mají být pravidlem a ne výjimkou. Boží dílo při svém šíření po-
třebuje stále nové prostředky. Jak z naší země, tak i ze zahraničí stále přicházejí žádosti o misio-
náře, kteří by jim přinesli poznání pravdy. To si vyžaduje stále více pracovníků i více prostředků na
jejich podporu. – 4T 478-483 *CS 329.1*

Jak si zabezpečit svůj majetek

Chcete, aby váš majetek byl bezpečně uložen? Vložte jej do rukou, které byly probity hřeby při ukřižování. Pokud si ho ponecháte, pak to bude k vašemu věčnému zatracení. Dejte ho Bohu a od té doby ponese Jeho pečeť. Bude zapečetěn Jeho neměnitelností. Chcete mít radost ze svého majetku? Pak ho použijte pro blaho trpících. – 9T 51 *CS 329.2*

63. Správcovství jako osobní odpovědnost

Rodiče by měli uplatňovat právo, které mají od Boha. Svěřil jim hřivny, které mají využít k Jeho slávě. Děti nemají odpovědnost za hřivny svého otce. Pokud mají rodiče zdravou mysl a správný úsudek, měli by po modlitební úvaze a za pomoci vhodných zkušených rádčů, kteří poznají pravdu a Boží vůli, rozhodnout o svém majetku. *CS 330.1*

Pokud mají děti, které jsou postižené nebo žijí v chudobě, a které by dovedly tyto prostředky správně využívat, pak by se na ně mělo pamatovat. Jsou-li však jejich děti nevěřící a žijí v blahobytu na tomto světě, pak se dopouštějí hříchu proti Pánu, protože jako rodiče je Bůh ustanovil správci, a oni přesto svěřili do jejich rukou tyto prostředky jen proto, že to jsou jejich děti. Boží národy nelze lehkovážně přehlížet. *CS 330.2*

Jestliže rodiče sepsali svou závěť, pak by mělo být jasné, že tato závěť jim nebrání věnovat prostředky na Boží dílo během jejich života. To by měli udělat. Na této zemi z toho budou mít zadostiučinění a v budoucnu obdrží odměnu podle toho, jak během svého života naložili s přebytkem svých finančních prostředků. Měli by se zapojit do šíření Božího díla. Měli by využít prostředky, které jim Pán svěřil, protože dílo se musí šířit, a je třeba udělat ještě hodně práce na Jeho vinici. *CS 330.3*

Milování peněz je kořenem téměř všech zločinů na této zemi. Strašného omylu se dopouštějí otcové, kteří sobecky drží své peníze, aby obohatili své děti a nevidí, že Boží dílo potřebuje podporu. Myslí si, že jejich dětem budou peníze požehnáním, ale ve skutečnosti jsou zlořečenstvím. *CS 330.4*

Dědictví se stává příčinou rodinných neshod

Peníze, odkázané dětem, se často stávají příčinou nesvárů. O zděděný majetek se často hádají a v případě závěti jsou málokdy všechny děti spokojeny s otcovým rozhodnutím. Místo toho, aby zanechané prostředky vzbuzovaly vděčnost a úctu k jeho památce, vyvolávají nespokojenost, reptání, nenávist a projevy neúcty. Sourozenci, kteří žili v dobrých rodinných vztazích, se nemohou dohodnout, a častým výsledkem dědických sporů jsou rodinné neshody. Bohatství se hodí jen jako prostředek k uspokojení běžných potřeb a ku pomoci druhým. Zděděný majetek se často stává dědicům spíše neštěstím než požehnáním. Rodiče by neměli vystavovat děti pokušení tím, že jim přenechávají prostředky, na jejichž získání se nijak nepodíleli. *CS 331.1*

Převedení majetku na děti

Bylo mi ukázáno, že mnohé děti, které vyznávaly pravdu, chtěly nepřímo ovlivňovat otce, aby své prostředky přenechal jim a nepoužil je ještě během svého života k rozšíření Božího díla. Ovlivňovaly otce, aby jim svůj majetek předal ke správě a vůbec přitom nechávaly důsledky svého jednání. Chtěly ovlivnit otce, aby neplnil Boží požadavky a nedisponoval s prostředky, které mu Bůh svěřil a nepoužil je k Jeho slávě. A potom na sebe braly i další odpovědnost, že se stanou správci prostředků, které měl otec svěřit bankéřům, aby je Pán mohl převzít i s úroky. *CS 331.2*

Mnozí rodiče se dopouštějí velké chyby tím, že svůj majetek předávají dětem, aby samy převzaly odpovědnost za jeho užívání či zneužití, přestože Bůh ho svěřil jim. Tímto majetkovým převodem nejsou šťastnější děti ani rodiče. Pokud rodiče ještě několik let žijí, většinou litují svého rozhodnutí. Láska k rodičům a ani vděčnost za jejich velkorysost se takovým jednáním nezvětší. Jakoby nad vším spočívala kletba, začne se u dětí projevovat sobectví a rodiče jsou nešťastní s pocitem stísněné závislosti. *CS 332.1*

Pokud by rodiče během svého života vedli své děti k tomu, aby se dokázaly samy uživit, bylo by to pro ně lepší, než když jim předají spoustu majetku před svou smrtí. Ty děti, které jsou zásadně odkázány na vlastní práci, jsou lépe připraveny na praktický život než ty, které jsou závislé na majetku rodičů. Jsou-li děti odkázány na vlastní prostředky, váží si svých schopností, zdokonalují své přednosti, rozvíjejí a usměrňují své nadání, aby dosáhly vytčeného životního cíle. Většinou rozvíjejí svůj charakter, soustavnou prací budují mravní hodnoty, které jsou základem úspěchu v

křesťanském životě. Děti, pro které rodiče vykonají vše, co mohou, častokrát nepocítují vůči svým rodičům téměř žádnou vděčnost. – 3T 121-123 CS 332.2

64. Přenášení odpovědnosti na druhé

Bratři, kteří světi sobotu a přenášejí odpovědnost za své správcovství na své manželky, ačkoliv by to mohli vykonávat sami, nejednají moudře a tímto převodem urážejí Boha. Manželovo správcovství není možné převádět na manželku. Někteří se o to pokoušejí, ale je to ke škodě obou. *CS 333.1*

Věřící manžel předal svůj majetek své nevěřící družce v domnění, že ji uspokojí, získá na svou stranu, a že nakonec uvěří pravdě. Ale to není nic jiného, než pokus o usmíření nebo uplácení ženy, aby uvěřila pravdě. Manžel však převedl ty prostředky, které mu svěřil Bůh na rozšíření Jeho díla na někoho, kdo není nakloněn pravdě. Ale co řekne, až od něho, jako správce majetku, bude Mistr vyžadovat vyúčtování i s úroky? *CS 333.2*

Věřící rodiče často předali svůj majetek nevěřícím dětem, a tím přišli o možnost vrátit Bohu to, co je Jeho. Tímto jednáním se zbavili odpovědnosti, kterou na ně Bůh vložil. Předali tak do řad nepřátel prostředky, které jim Bůh svěřil, a které by v případě potřeby měli vrátit pro pokrok Božího díla. *CS 333.3*

Bůh si nepřeje, aby se rodiče vzdali řízení vlastních záležitostí a správy svého majetku, pokud to sami dovedou, i kdyby jejich děti vyznávaly stejnou víru. Ty většinou nepocítují tolik nesobecké lásky k dílu, jak by měly. Nepoznaly, co je to neštěstí a bída, aby si dovedly více vážit pokladu v nebesích, než na této zemi. Pokud jim svěříme prostředky, je to velmi nezodpovědné. Dostávají se do pokušení, že si oblíbí pozemské věci, budou důvěřovat majetku a budou se domnívat, že jinak už potřebují velice málo. Pokud nezískaly prostředky vlastním úsilím, pak je málokdy využijí moudře. *CS 333.4*

Když manžel předá majetek své manželce, otevírá před ní možnosti pokušení a nezáleží na tom, jestli je věřící nebo nevěřící. Pokud je věřící a má přirozené sklony k lakomství, sobectví a má nenasytnou touhu po majetku, pak pro ni bude mnohem tvrdší boj se spravováním manželova majetku i vlastního majetku. Aby mohla být spasena, musí překonat tyto vlastní špatné sklony a napodobovat povahu svého nebeského Pána, musí s snažit konat dobro pro druhé a milovat je tak, jak Kristus miloval nás. Měla by v sobě rozvíjet vzácný dar lásky, který se projevoval u našeho Spasitele. V Jeho životě se projevovala nezištná a vznešená dobročinnost. Nebyl poskvrněn jediným sobeckým činem. *CS 334.1*

I kdyby byl manželův motiv jakýkoliv, položil své ženě do životní cesty velký kámen úrazu, který jí brání ve vítězství. Pokud udělal převod na děti, může být výsledek stejně špatný. Bůh zná jeho pohnutky. Je-li sobecký a udělal převod jen proto, aby zakryl své lakomství a chce se tak vyhnout darům na podporu Božího díla, přivolává na sebe kletbu nebes. *CS 334.2*

Bůh zná naše pohnutky i předsevzetí a zkoumá motivaci člověka. Jeho projev nelibosti nemusí být vyjádřen tak zřetelně, jako v případě Ananiáše a Zafíry, ale konečné odsouzení nebude v žádném případě mírnější, než jejich. Tím, že chtěli oklamat člověka, lhali i Bohu. „*Duše, která hřeší, umře.*“ (Ez 18,4) ... *CS 334.3*

Ti, kteří si namlouvají, že mohou svou odpovědnost převést na manželku nebo své děti, se nechali oklamat nepřítelem. Převod majetku nezmenší jejich odpovědnost. Budou muset vydat počet za prostředky, které jim nebesa svěřila, a v žádném případě se jí nemohou zbavit, dokud nenavrátí Bohu to, co jim bylo svěřeno. – 1T 528-530 *CS 335.1*

K dalšímu studiu

Závěti bývají předmětem sporů mezi dětmi: 4T 484

Vyhledání pomoci právníka při sepisování závětí, aby závěť byla právoplatná: 3T 117

Svalení odpovědnosti na děti převedením majetku: 3T 118-120

Rozdělení majetku mezi děti nezvýší jeho užitek: 3T 129

Část XV. – Odměna za věrné správcovství

65. Místo odměny jako motiv služby

Spasitel několikrát řekl: „*Mnozí pak první budou poslední, a poslední budou první.*“ (Mk 10,31) Ježíš tak potěšoval ty, kteří Mu sloužili a netoužili po odměně ani náhradě za to, co pro Něho vykonali. Bůh si přeje, aby naše myšlení bylo na vyšší úrovni, protože On vidí to, co člověk nemůže vidět. Neposuzuje nás podle vnějšího vzhledu, ale oceňuje člověka podle toho, co vidí v jeho srdci.

CS 339.1

Ti, kteří slouží v duchu opravdové oběti a sebeponížení, jsou těmi, kteří nakonec budou stát jako první. Služebníci, kteří byli najatí jako první, představují ty, kteří jsou závistiví, pokrytečtí a říkají, že za svou službu by měli mít přednost před ostatními. Hospodář však jednomu z dělníků, který se domáhal vyšší mzdy než ostatní, řekl: „*Příteli, nečiním tobě krivdy. Zdaliž jsi z peníze nesmluvil se mnou?*“ (Mt 20,13) Já jsem dodržel sjednanou dohodu. CS 339.2

Z toho vyplývá, že bychom měli respektovat všechny podmínky, týkající se odměny. Jestliže si vážíme zaslíbení o požehnání, jestliže cele důvěřujeme Ježíši Kristu, pak také věříme, že bude spravedlivý a obdržíme odměnu, odpovídající naší práci. Bůh nám daruje věčný život, ale Ježíš si přeje, abychom nepřemýšleli pouze o odměně, ale abychom se snažili splnit Boží vůli, protože to je správná pohnutka ke službě bez ohledu na odměnu, která nás čeká. CS 339.3

Pavel očekával, že získá korunu života, a to nejen on, ale také všichni, kteří milují Jeho slavný příchod (2 Tm 4,8). Je to vítězství, získané vírou v Ježíše Krista, proto máme toužit po této koruně. Vždy vyvyšoval Ježíše. „Nechlub se moudrý v moudrost své, ani se chlub silný v síle své, aniž se chlub bohatý v bohatství svém. Ale v tom nechť se chlubí, kdo se chlubí, že rozumí a zná mne, že já jsem Hospodin, kterýž činím milosrdenství, soud i spravedlnost na zemi; neboť v těch věcech libost mám, dí Hospodin (Jr 9,23-24). CS 339.4

Bohatou odměnu obdrží ti, kteří spojili svou aktivitu s horlivostí i vlídností a projevovali něžný soucit k chudým, sirotkům, utiskovaným a trpícím. Ale ti, kteří měli jiné zájmy, byli příliš zaneprázdnění a přehlíželi skutečnost, že je Kristus vykoupil svou krví a chtěli konat jen velké věci, zjistí, že se dostanou až na poslední místo. CS 340.1

Svým jednáním lidé projevují svůj pravý charakter. Jsou mezi námi lidé trpělivi, pokorní a laskaví, kteří se snaží stejně jako Kristus konat maličkosti, aby pomohli těm, s nimiž přijdou do styku, a přitom jsou skromní. Ti budou nakonec překvapeni, až poznají, že Kristus nepřehlédl jejich laskavá slova k těm, kteří propadali zoufalství, a budou odměněni i za ten nejmenší dar, při němž si musel dárce sám odříci, aby mohl zmírnit utrpení chudých. Pán posuzuje pohnutky služby a podle toho také odměňuje. Čistota úmyslu, pokora a upřímný projev lásky jsou vlastnosti, které zvyšují hodnotu daru v Jeho pohledu. – RH July 3, 1894 CS 340.2

Odměna jako dar, ne jako právo

Petr řekl: „*Aj, my opustili jsme všechny věci, a šli jsme za tebou. Což pak nám bude?*“ (Mt 19,27) Z této Petrovy otázky vyplývá, že za určitou práci, kterou apoštolové vykonali, si zaslouží také přiměřenou odměnu. Mezi apoštoly přežívala samolibost, sebepovyšování a vzájemné porovnávání. Když někdo udělal chybu, ostatní se cítili nad ním povýšeni. Ježíš věděl, že je musí v této oblasti poučit. Četl jejich myšlení a rozpoznal jejich sklony k sobectví, což se projevovalo otázkou: „A co za to dostaneme?“ Musel napravit toto zlo dříve, než se rozšíří. CS 340.3

Učedníci byli v nebezpečí, že ztratí ze zřetele skutečný význam evangelia. Uvedením tohoto podobenství (o povolání dělníků na vinici) nám vysvětluje, že odměna není za práci, aby se nikdo nemohl vychloubat, ale že je pouze projevem milosti. Služebník, povoláný na vinici za úsvitu dne, má svou odměnu v milosti, která mu byla nabídnuta. A ten, kdo uslyšel toto pozvání jako poslední, má stejnou příležitost a stejnou milost jako ten první. Práci dostal pouze z milosti, a nikdo se nesmí povyšovat nad druhé. Nikdo by neměl druhému závidět. Nikdo by neměl být upřednostňován před druhým a myslet si, že má právo na odměnu. Petr vyjádřil pocity námezdního dělníka. – RH July 10, 1894 CS 341.1

66. Poklad v nebi

Kristus nás vybízí: „*Skládejte sobě poklady v nebi.*“ (Mt 6,20) Měli bychom vynaložit veškeré své úsilí k tomu, abychom převedli světský majetek do nebe. Je to velmi důležité, protože se jedná o věčnost. To, co věnujeme na Boží dílo, není zbytečné. Vše, co věnujeme na záchranu lidí a k Boží slávě, je vlastně vklad do nejúspěšnějšího podnikání nejen v našem pozemském životě, ale i pro věčnost. Jestliže naše zlato a stříbro svěříme bankéřům, pak jejich hodnota bude trvale růst a bude to připsáno na náš účet v nebeském království. Získáme věčné bohatství, které bude stále růst v rukou směnárníků. Přispíváním na Boží dílo si ukládáte svůj poklad v nebi. Všechno, co si tam uložíte, bude zajištěno proti zkáze nebo ztrátě, a hodnota tohoto pokladu narůstá na věčnou, trvalou hodnotu. CS 342.1

Časný a věčný zisk

Naším prvořadým zájmem má být služba Kristu. Je tomu tak proto, že tato služba je pro nás výhodná v nynějším životě, ale i pro věčnost. ... CS 342.2

„*Svíce těla jestiž oko; protož jestliže by oko tvé sprostné bylo, všecko tělo tvé světlé bude.*“ (Mt 6,22) Bude-li tvůj zrak upřen k nebi, tvé nitro se naplní nebeským jasnem a budeš považovat pozemské věci za bezvýznamné a zbytečné. Změní se touhy tvého srdce a pochopíš, proč tě Ježíš varuje. Pak si svůj poklad uložíš v nebi. Tvé myšlenky budou zaměřeny na velkou a věčnou odměnu. Všechny své plány změníš tak, aby byly v souladu s budoucím životem. Tvůj poklad tě bude přitahovat. Světské zájmy ustoupí do pozadí a vždy si položíš v duchu otázku: „Pane, co si přeješ, abych udělal?“ Pak i biblické chápání náboženství se stane součástí tvého každodenního života. CS 342.3

Opravdový křesťan nepřipustí, aby mezi něj a Boha vstoupilo cokoliv světského. Boží příkázání silně ovlivní jeho sklony i jednání. kdyby každý, kdo hledá Boží království a jeho spravedlnost, byl ochotný jednat v duchu Kristově, jak schůdnější by byla cesta do nebe. ... CS 343.1

Zaměříme-li svůj pohled na Boží slávu, pak si také svůj poklad uložíme v nebi, kde ho nic nezničí a ani se nám neztratí. „*Nebo kdež jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.*“ (Mt 6,21) Ježíš bude vaším vzorem, který se budete snažit napodobovat. Poslušnost Božího zákona se pro vás stane radostí, a pak, v den posledního soudu, uslyšíte slova: „*To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdí v radost Pána svého.*“ (Mt 25,21) – RH Jan. 24, 1888 CS 343.2

Posílení svazkem jednoty

Pán z nás učinil dárce. Do našich rukou dal dary, které máme rozdělovat potřebným, a to nás bezpečně ochrání před sobectvím. Tím, že projevíme lásku těm, kteří ji potřebují, si uvědomíme potřebu děkovat Bohu, protože On vzbuzuje svou milostí dobročinnost, a vede nás, abychom pomáhali potřebným. CS 343.3

Prakticky projevovaná láska udržuje křesťanské sbory v jednotě. Skrze bratrskou lásku roste i láska k Bohu, protože On nezapomněl na ty, kteří byli v nouzi, a tak se k Bohu vznášejí slova díky za Jeho starostlivost. „*Nebo služba oběti této netoliko doplňuje nedostatky svatých, ale také rozhojňuje se v mnohé díky činění Bohu, příčinou schválení služby této.*“ Také u bratří se prohlubuje víra v Boha a jsou vedeni, aby se v tělesných i duchovních potřebách obrátili k Bohu, svému věrnému Stvořiteli. „*Když chválí Boha z jednomyslné poddanosti vaší k evangelium Kristovu, a z upřímné té sdílnosti k sobě i ke všem.*“ (2 K 9,12-13) – RH Aug. 21, 1894 CS 344.1

Vyrytí na Kristových dlaních

Kristus uchovává jména všech, kteří nepovažují žádnou oběť za tak velkou, aby ji nemohli obětovat na oltář víry a lásky. Ježíš pro padlé lidstvo obětoval vše. Na dlaních Jeho rukou jsou vyryta jména těch, kteří byli obětaví, poslušní a věrní. Nevyplivne je ze svých úst, ale bude se za ně

přimlout před Otcem. Když lidé opustí své sobectví i pýchu, nebudou opomenuti a jejich jména budou nesmrtelná. Jestliže chceme být šťastni, musíme žít pro štěstí druhých. Je pro nás dobré, když svůj majetek, své schopnosti a svou lásku vděčně zasvětime Kristu a nalezneme tak pozemské štěstí i nesmrtelnou slávu ve věčnosti. – 3T 250-251 *CS 344.2*

67. Pozemské požehnání štědrým

Když je lidský soucit spojen s láskou i dobročinností a posvěcen Ježíšovým duchem, pak může vykonat mnoho dobrého. Dobročinní lidé nejsou užiteční a nepřinášejí svým jednáním požehnání pouze druhým, ale tím, že otevírají svá srdce ke skutečné dobročinnosti, mají sami užitek z jeho blahodárného vlivu. *CS 345.1*

Každý paprsek světla, kterým jsme obšťastňovali druhé, osvíti i naše srdce. Každé laskavé a soucitné slovo, kterým jsme potěšili druhé, každý skutek ve prospěch utiskovaných, a každý dar, kterým jsme zmírnili životní utrpení bližních, přinese požehnání i nám, pokud jsme svým jednáním chtěli oslavit Boha. Kdo takto jedná, ten naplňuje zákon nebe a přijme i Boží uznání. Radost z pomoci druhým vyvolává pocit našeho štěstí, jež se odráží v našem nervovém systému, urychluje krevní oběh a přináší duševní i tělesné zdraví. – 4T 56 *CS 345.2*

Léčivé požehnání

Mezi myslí a tělem je velmi úzký vztah. Je-li zasažena jedna oblast, ovlivní to i druhou. Duševní stav člověka je velmi těsně spojen s tělesným zdravím. Jsme-li duševně spokojeni, šťastni, cítíme uspokojení z dobře vykonané práce a radost z toho, že jsme obšťastnili i druhé, pak tento prožitek se odrazí v celém našem organismu, příznivě ovlivní náš krevní oběh a dodá sílu celému tělu. Boží požehnání léčí. Ti, kteří pomáhají druhým, sami prožijí krásu požehnání ve svém srdci i v životě. – 4T 60-61 *CS 345.3*

Dobročinnost přináší dvojí požehnání

Ve svém plánu spasení určila Boží moudrost zákon akce a reakce, a tak jakákoliv dobročinnost přináší dvojí požehnání. Bůh by jistě mohl zajistit záchranu hříšníků bez pomoci člověka, ale ví, že by nemohl prožít opravdové štěstí, pokud by se nepodílel na velkém díle záchrany. Proto ho Spasitel ve svém plánu přijal za svého spolupracovníka, aby i člověk měl svůj podíl na výsledcích dobročinnosti. – RH March 23, 1897 *CS 346.1*

Změna pozemského myšlení

Kristus přišel, aby dal člověku věčné bohatství, které by užíval společně s Ním. Nejen kazatelům, ale všem věřícím Kristus říká, že tento svět zahalila temnota. „*Tak svět' světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, který je v nebesích.*“ (Mt 45,16) Proto každý, kdo miluje Boha, se stává světlem tomuto světu. *CS 346.2*

Ten, kdo přijme účast na nebeském království, pozná to, co si vůbec nedokáže ani představit. Pozemský způsob myšlení i jednání se změní. Tak, jak bylo zaslíbeno, bude žít ve společenství nebeského Hosta. „*A já jej budu milovati, a zjevím jemu samého sebe.*“ (J 14,21) Bude kráčet společně s Bohem tak, jako Enoch. – RH Nov. 10, 1910 *CS 346.3*

Pozemský život je obohacen

Žádný obchodní záměr nebo životní plán není správný a úplný, pokud se zaměřuje jen na krátké roky pozemského života a nevěnuje se věčnosti. Ved'te mládež k tomu, aby počítala s věčností. Učte ji, aby hledala životní zásady a trvalé hodnoty a založila si „*poklad, který nehyne v nebesích, kde zloděj dojít nemůže aniž mol kazí*“ (L 12,33). „*Čiňte sobě přátele z mamonu nepravosti, aby, když byste zhynuli, přijali vás do oněch věčných stanů.*“ (L 16,9) *CS 346.4*

Ti, kteří tak jednají, se nejlépe připravují pro život na tomto světě. Každý, kdo si uloží svůj poklad v nebi, pozná, že také jeho pozemský život je obohacen a zušlechtěn. *CS 347.1*

„*Pobožnost ke všemu jest užitečná, a má i nynějšího i budoucího života zaslíbení.*“ (1 Tm 4,8) – Ed 145 *CS 347.2*

Srdce dárce roste

Když přinášíme dary chudým, a přitom se sami musíme uskrovnit, protože jsme vedeni snahou, abychom jim přinesli poznání zachraňující pravdy, pak tento dar není pouze vůní, příjemnou Bohu, kterou přijímá jako svatý dar, ale tento skutečný dar zvětšuje srdce dárce a přivádí nás mnohem blíže ke Spasiteli světa. – RH Oct. 31, 1878 *CS 347.3*

Platné Boží zaslíbení

Kdykoliv se Boží lid v minulosti řídil ochotně a s radostí Božím plánem a pravidelně přinášel štědré dary a oběti, vždy byl podle zaslíbení úspěšný ve svém podnikání, a to vždy úměrně k tomu, jak byl poslušen Božím příkazům. Když lid uznal Boží požadavky, plnil Jeho příkazy a uctíval Ho také svým majetkem, měl vždy plné stodoly. – 3T 395 *CS 347.4*

68. Společná radost vykoupených

Odměnu obdrží ti, kteří se cele a nesobecky zaslavili dílu tím, že vyšli do misijních poli, a také ti, kteří je dobrovolně podporovali. Odměnu věrných služebníků obdrží ti, kteří se dobrovolně a aktivně podílejí na misijní činnosti a podporují ji svými dary. *CS 348.1*

Každý moudrý správce svěřených prostředků prožije radost se svým Pánem. Co je ale touto radostí? „*Pravím vám, že tak je radost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činícím.*“ (L 15,7) Slova chvály a svatého dobrořečení uslyší ti, kteří svou věrnou prací zachránili duše před smrtí. Ti, kteří se obětavě podíleli na Boží zni, se budou společně radovat v nebi. *CS 348.2*

Jakou nesmírnou radost budou prožívat zachránění, až se setkají u Pána v příbytcích, které jim připravil! Ó, jak se budou radovat všichni, kteří nesobecky spolupracovali s Bohem na šíření Jeho díla na zemi! Jaké uspokojení bude prožívat každý zachráněný, až uslyší Ježíšův jasný a melodický hlas: „*Pojďte požehnání Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.*“ „*Vejděte v radost Pána svého.*“ (Mt 25,34.23) *CS 348.3*

Spasitel bude oslaven, protože nezemřel zbytečně. Spokojenost a úžasnou radost budou prožívat i ti, kteří spolupracovali s Bohem a nelitovali namáhavé dřiny při záchraně umírajících hříšníků. Zapomínají na prožívané hodiny hrůzy, složité situace i na velké starosti z promarněných možností těch, kteří je odmítli a nepřijali přinášené poselství pokoje. Také už nevzpomínají na oběti, které přinášeli při podpoře díla. A když vidí navždy spasené ty, které kdysi pomáhali získat pro Ježíše, pak pod nebeskou klenbou zaznívají slova chvály i díky za Boží milost a Spasitelovu lásku. – RH Oct. 10, 1907 *CS 348.4*

Skutečnost přesahuje očekávání

Kristus na sebe přijal lidství a žil na zemi čistým a posvěceným životem. Z tohoto důvodu přijal účast na soudu. U soudu bude přítomen Bůh, který přijal lidské tělo. Jaká to bude radost, až v Ném poznáme svého Učitele i Spasitele, který má stále stopy po ukřižování, z nichž září paprsky slávy. Z Jeho rukou přijímají spasení koruny. Jsou to ty ruce, které kdysi žehnaly učedníkům, když vstupoval na nebesa. Je to tentýž hlas, který řekl: „*Aj, já s vámi jsem až do skonání světa.*“ (Mt 28,20) A nyní vítá vykoupené do své přítomnosti. *CS 349.1*

On za ně obětoval svůj život, svou milostí obměkčil jejich srdce k lítosti, změnil jejich myšlení a nyní je přijímá do své radosti. Jak Mu všichni projevují svou lásku! Skutečnost zdaleka přesahuje jejich očekávání. Jejich radost nebere konce a kladou své koruny k nohám Spasitele. – RH June 18, 1901 *CS 349.2*

Jisté zaslíbení

Dlouho čekáme na návrat svého Spasitele. Ale nic není jistější než Jeho zaslíbení. Již brzy se dostaneme do zaslíbeného domova. Ježíš nás zavede k pramenům živé vody, která vytéká z Božího trůnu a vysvětlí nám, s jakou prozíravostí nás vedl, aby naše povahy byly dokonalé. Tam uvidíme kolem sebe překrásné stromy z ráje a uprostřed nich strom života. Uvidíme ničím nezkalenou krásu obnoveného Edenu. Pak složíme své koruny k nohám Spasitele, který je položil na naše hlavy. A slova chvály a díky budou stoupat za zvuku zlatých harf k Tomu, který sedí na trůnu. – RH Sep. 3, 1903 *CS 349.3*

Jen malá chvíle

Již jen malá chvíle nás dělí od okamžiku, kdy Ježíš přijde zachránit své dítky a udělí jim nesmrtelnost. „*Musí zajisté toto porušitelné tělo obléci neporušitelnost, a smrtelné toto obléci nesmrtelnost.*“ Hroby se otevrou a z nich vyjdou vítězně ti, kteří zemřeli a budou volat: „*Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé?*“ (1 K 15,53.55) Naši milovaní, kteří usnuli v Ježíši, vstanou z hrobů jako nesmrtelní. *CS 350.1*

Až budou spasení vystupovat k nebi, otevřou se brány Božího města, aby mohli vstoupit ti, kteří přijali pravdu. Zazní hlas, který svým libým zvukem předčí jakékoliv akordy, které zaslechlo lidské ucho: „*Pojďte požehnání Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.*“ (Mt 25,34) Pak spravedliví obdrží svou odměnu. Budou prožívat svůj život společně s Bohem. Své koruny složí u nohou Spasitele, vezmou zlaté harfy a celé nebe bude naplněno hudbou. – ST April 15, 1889 *CS 350.2*

K dalšímu studiu

Dobročinnost přináší dárce štěstí a velké tělesné požehnání: 4T 59-61

Výsledkem každého daru je požehnání dárce: 4T 56

Bezpečné a jisté investice, které nemají děravé kapsy: 4T 78-79

Vyšší hodnota než je odhadována: MB 133-135

Naše spokojenost z výše nebeského pokladu bude úměrná naší investici do nebeské banky: 4T 119

Duchovní rozvoj je úzce spjat s křesťanskou štedrostí: AA 344-345

Na náš účet v nebeské bance nebudou připsány úroky k prostředkům, které jsme zadrželi: 9T 131

Pozemský poklad bude brzy zničen. Pouze poklad, uložený v nebi, bude bezpečný: 4T 49

Každá využitá příležitost k dobročinnosti zvyšuje náš vklad v nebeské bance: 3T 249-250

Jistota Boží pomoci v době hladu: 1T 173-174

Každá oběť je úměrně kompenzována bohatstvím Jeho milosti: DA 249

Stokrát více již nyní: 5T 428

Radost z pohledu na duše, zachráněné pro věčnost: 9T 59